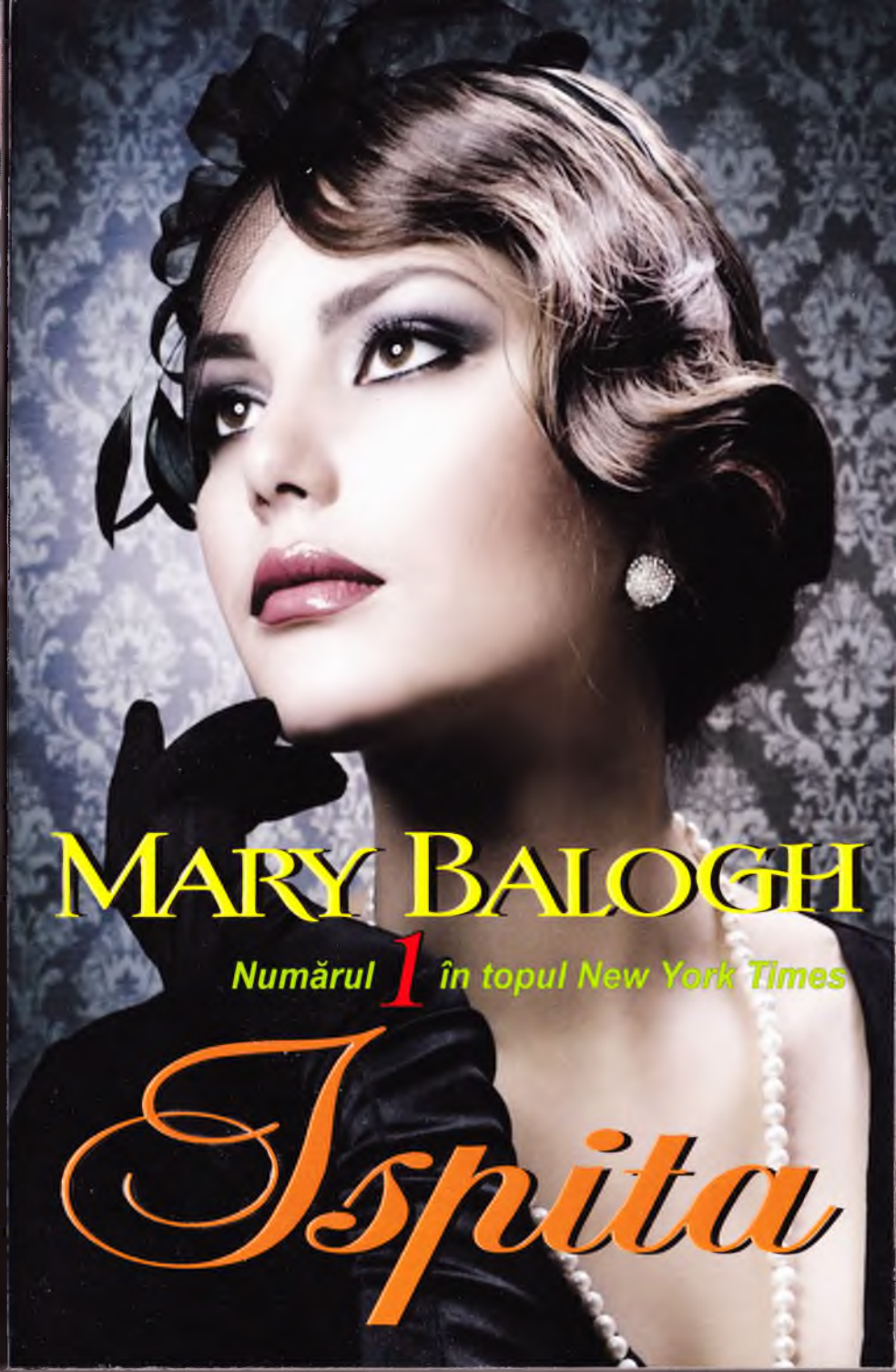

MARY BALOGH

Numărul **1** în topul New York Times

Ispita

Ispita, roman conceput în stilul inconfundabil al celebrei MARY BALOGH, reprezintă o poveste de dragoste plină de neprevăzut, ce se desfășoară în lumea Angliei secolului al XIX-lea.

Lady Morgan, mezină a familiei Bedwyn, este una dintre cele mai frumoase și dorite tinere din aristocrația engleză. La unul din balurile la care participă, aceasta îl cunoaște pe lordul Gervase Ashford, un personaj extrem de interesant și temut, cu reputație de mare cuceritor. Fiind exilat pe Continent de către tatăl său în urma unui scandal care îl implicase pe ducele de Bedwyn, fratele lui Morgan, lordul este tentat să o seducă pe inocenta fată, cu scopul de a se răzbuna pe acesta. Drept urmare, cei doi ajung să împartă o noapte plină de pasiune. Curând, însă, Morgan află care au fost adevăratele intenții ale lui Gervase și totul se transformă într-un scandal de proporții. Relația lor pare iremediabil distrusă. Pare numai, pentru că Gervase s-a îndrăgostit iremediabil de Morgan, ce a reușit imposibilul: să topească inima de gheață a acestuia – burlac înrăit, care acum o vrea de soție. Dar Morgan, crunt dezamăgită, nici nu vrea să mai audă de el. Cu toate că, dragostea este o ispită căreia nicio femeie nu ar trebui să-i reziste...

Cum se va termina totul? Răspunsul se află la finalul unei cărți care cu siguranță îl va cuceri pe cititor.

EDITURA ORIZONTURI

MARY BALOGH

Ispita

Traducere de **Cornelia Alexoi-Shili** și
Filip-Iosif Columbeanu

Editura ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Ispita / Mary Balogh ; trad.: Cornelia Alexoi-Shili,
Filip-Iosif Columbeanu. - București : Orizonturi, 2013
ISBN 978-973-736-217-9

- I. Alexoi-Shili, Cornelia (trad.)
II. Columbeanu, Filip-Iosif (trad.)

821.111-31=135.1

SLIGHTLY TEMPTED

Copyright © 2013 by Mary Balogh

Toate drepturile asupra ediției în limba română sunt
rezervate Editurii ORIZONTURI — București

1

E întrucâtva ciudat să faci parte din spuma societății englezești și să auzi limba engleză vorbită de aproape toată lumea. Nu de alta, dar în stratul social sus-amintit nu găsești doar englezi, cu toate că numărul lor e predominant, ci și olandezi, belgieni, germani și așa mai departe...

Gervase Ashford, conte de Rosthorn, stătea în ușa sălii de bal a casei închiriate de viconte Cameron pe strada Ducale, din Bruxelles, uitându-se cu mare atenție după acesta. În plus, căuta fețe familiare. Se întâlnise cu câțiva prieteni de când se întorsese din Australia, dar spera să găsească aici mai mulți; din păcate, marea majoritate a celor prezenți era formată din persoane extrem de tinere față de el și îl făceau să se simtă foarte bătrân, la cei treizeci de ani ai lui.

Pe de altă parte, câțiva dintre puținii bărbați mai în vârstă, ca și aproape toți tinerii aflați acolo în acea seară, erau îmbrăcați în uniforme militare – unele gri sau albastre, altele stacojii și ornate cu o mulțime de împletituri din fir auriu. Țanțoși ca niște păuni, bărbații eclipsau femeile care purtau rochii lungi, în culori pale și cu talia înaltă. Totuși, prin contrast, acestea păreau și mai delicate și feminine.

— Într-un asemenea cerc, un civil se poate simți îmbrăcat foarte prost chiar și în cea mai elegantă ținută, nu-i așa? se tângui onorabilul John Waldane, apropiindu-se de urechea stângă a lui Gervase, căci în urechea dreaptă a acestuia duduia tam-tam-ului celor mai bine de o sută de voci ridicate, care încercau, fiecare, să răzbească prin vacarmul restului, asta dacă nu punem la socoteală și sunetele orchestrei.

— Dacă cineva vine aici cu intenția de a impresiona doamnele, presupun că da, admise Gervase cu un chicot vesel. Dar dacă vine cu intenția de a fi un observator invizibil, nu.

În acel moment, el prefera să fie cât mai discret posibil. Se simțea încă destul de incomod printre englezi, întrebându-se, în același timp, ce își mai aduc aminte din cele întâmplate cu nouă ani în urmă și, mai ales, cât de mult. Deși existaseră atunci câteva scene publice, nu era totuși sigur că afacerea aceea sordidă ajunsese, în toată amploarea ei, la cunoștința publicului. Waldane, care fusese unul dintre apropiații lui Gervase în perioada respectivă și care îl salutase cu multă amabilitate când se reîntâlniseră cu două zile în urmă, nu-i pomenise nimic despre trecut. Dar, bineînțeles, reputația pe care Gervase o câștigase de atunci încoace era notorie pentru oricine de pe Continent.

— Bătrânul va fi probabil capturat curând, dus înapoi la Elba și încătușat pentru tot restul vieții lui, dacă măcar unul dintre gardienii săi are ceva minte în cap, spuse Waldane. Acești ofițeri nu vor mai avea nicio scuză să-și piardă timpul cu galanterii și cu etalarea ținutelor lor strălucitoare în fața doamnelor.

— Ești gelos? chicoti Gervase din nou.

— Foarte, hohoti Waldane. Unele doamne se bucură la culme când cineva încearcă să le impresioneze.

— Chiar așa? replică ironic Gervase, așezându-și mai bine ochelarii pe nas și plimbându-și privirile peste sala de bal.

Astfel, îl observă pe lordul Fitzroy Somerset, ducele secretariatului militar din Wellington, stând de vorbă cu lady Mebs și sir Charles Stuart, ambasadorul britanic la Haga. Dar atenția lui se mută imediat spre tinerele din apropiere, deși nu se aștepta să le recunoască și nici să aibă vreun interes particular pentru vreuna dintre ele. Fetele foarte tinere nu erau pe gustul lui.

— Pe legea mea, ai dreptate, continuă el, apoi își fixă privirile asupra unei tinere din grupul lui sir Charles, care tocmai se întorsese pe jumătate cu spatele la prietenii ei, pentru a saluta doi ofițeri din Life Guard, extrem de chipeși în uniforme formate din pantaloni albi, haine stacojii, ornamentate cu împletituri albastre și aurii – dar purtând pantofi de dans, în locul cizmelor de cavalerie.

Tânăra părea abia ieșită de pe băncile școlii, așa că Gervase nu i-ar fi acordat niciun fel de importanță, dacă n-ar fi avut discuția anterioară cu Waldane.

Dar, de vreme ce o observase, se văzu nevoit să recunoască faptul că uneori era o plăcere imensă doar să privești o mare frumusețe.

Așa că se lăsă în voia impulsului de moment.

Fata era într-adevăr extraordinar de drăguță, iar simplitatea rochiei ei albe, în mare contrast cu extravaganța uniformelor celor doi ofițeri proaspăt sosiți în grup, accentua, în mod clar, acest fapt. Gervase aprecie imediat armonia corpului ei zvelt, de o feminitate incontestabilă, gâtul lung, ca de lebădă și fața cu expresie mândră, încadrată de părul negru, mătăsos, prins cu două diamante, care sclipeau acum ca niște stele sub lumina strălucitoare a miilor de lumânări fixate în candelabrele de deasupra lor. Ovalul fără cusur al chipului ei, nasul

drept și ochii negri, întruchipau o perfecțiune clasică, iar când zâmbi la o remarcă a ofițerului din dreapta sa, care îi mângâie ușor dantela rochiei de pe unul dintre umeri, deveni de-a dreptul strălucitoare. Gervase își spuse că nu văzuse în toată viața lui o femeie atât de minunată, deși nu fu deloc sigur că o putea numi femeie, deoarece arăta mai degrabă ca un boboc care nu apucase încă să dea în floare.

Din fericire pentru tânăra cu pricina, ca și pentru părinții sau însoțitoarea de lângă ea, el prefera femeile mature, deoarece se lăsau mai ușor cucerite, se gândi Gervase, pregătindu-se să-și mute privirile în altă parte.

— Fata aceea, de pildă, ar fi desigur foarte impresionată, spuse John Waldane, observând direcția în care privea prietenul lui. Din păcate, nu are ochi decât pentru tânărul cu umeri largi din dreptul ei, îmbrăcat în haină stacojie, suspină el, cu o deznădăjduire teatrală.

— Și, în mod sigur, el nu are mai mult de douăzeci și doi de ani, răspunse Gervase, gândindu-se, în același timp, că se simțea foarte bătrân în comparație cu acești tineri ofițeri, cu alură de școlari care se joacă de-a războiul.

— Nu știi cine e fata aceea? întrebă Waldane, în timp ce Gervase își îndreptă ochii spre sala de joc de cărți, unde intenționa să se retragă pentru tot restul serii.

— Ar trebui? E o persoană importantă?

— S-ar putea spune că da, comentă Waldane. Locuiește la contele și contesa de Caddick, pe strada Bellevue, deoarece fiica acestora, lady Rosamond Havelock, e prietena ei. Are un frate, atașat la ambasada din Haga, dar stă mai mult prin Bruxelles, cu sir Charles Stuart.

— Și ce-i cu asta? întrebă Gervase, făcând un semn cu mâna, îndemnându-și prietenul să-l urmeze.

— Unul dintre ofițerii cu care vorbește, cel mai înalt, cu păr blond, din dreapta ei – e viconte Gordon, fiul

contelui Caddick, continuă Waldane. S-a înrolat la Life Guard, deoarece nu îl paște niciun pericol în acest departament, în schimb, poate profita din plin de toate avantajele pe care ți le oferă o carieră militară. Astfel, poate participa nestingherit la toate paradele magnifice, care le impresionează atât de mult pe toate doamnele. Situația se va schimba însă drastic dacă războiul care bate la ușă va avea într-adevăr loc.

— Dar poate războiul le va oferi încă o șansă la glorie, replică Gervase, ieșind din sala de bal și sperând că prietenul lui îi va dezvălui, în sfârșit, identitatea tinerei care-i atrăsese atenția.

— E lady Morgan Bedwyn, spuse Waldane, ghicindu-i parcă gândul.

Gervase se opri locului și îl privi cu sprâncenele ridicate.

— *Bedwyn?*

— Da. E mezină acestei familii. Abia a ieșit de pe porțile școlii. E primul ei bal. Va avea, desigur, mulți preten-denți la căsătorie, dacă nu cumva a înhățat-o deja acest Gordon și nu va fi anunțată în curând logodna lor. Ar fi mai bine deci să te ții la distanță, chiar dacă lupul a preferat să n-o însoțească.

Lupul... Wulfric Bedwyn, ducele de Bewcastle. Deși nu-l văzuse de nouă ani și nu se mai gândise la el de vreo cinci, Gervase simți cum i se strecoară în vene toată ura pe care i-o purtase atunci. Din cauza lui fusese nevoit să stea atât de mulți ani departe de Anglia – țara lui și a tatălui lui. Abia împlinise douăzeci de ani, când o părăsise. Niciodată nu se simțise bine în altă parte. Nici măcar în Franța, țara de origine a mamei lui. Lucru firesc, de altfel, de vreme ce se născuse în Anglia și era moștenitorul unui titlu de con-te englez.

Doar din vina lui Wulfric Bedwyn – a cărui prietenie o cultivase cu atâta sârg – viața lui se răsturnase cu susul în jos. Exilul îi păruse, încă de la început, mai rău decât moartea. Se consolase însă cu gândul că devenise, în timp, ceea ce-și dorise întotdeauna să fie : un crai căruia nu-i pasă de nimeni și de nimic, în afară de el însuși, de satisfacerea propriilor dorințe sexuale sau de altă natură. Dar și ducele de Bewcastle câștigase destul datorită lui.

Ah, da, se gândi el, uitându-se peste umăr la Waldane, ura, dorința arzătoare de a-i întoarce lui Bewcastle răul pe care acesta i-l pricinuisese, nu dispăruse deloc din sufletul lui în toți acești nouă ani de când nu-l mai văzuse. Doar că gândul răzbunării se ascunsese bine în adâncul conștiinței lui.

Acum se afla sub același acoperiș cu sora dușmanului lui de moarte. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Gervase își aruncă din nou privirile peste sala de bal. Fata își petrecuse o mână pe sub brațul lordului Gordon, pregătindu-se să-l urmeze pe ringul de dans, unde se formase deja un rând de persoane gata să-și potrivească pașii în ritmurile muzicii săltărețe.

Lady Morgan Bedwyn.

Da, aproape că nu-i venea să creadă...

Ce mers mândru are! își spuse el, privind-o. Aș putea spune că e chiar arogant, ca al tuturor aristocraților prin naștere.

Aș putea să-i fac un mare rău acum, reflectă el în continuare, mijind ochii și privind-o cu insistență.

Ispita era de-a dreptul covârșitoare...

În timp ce ocupă un loc în șirul lung al femeilor și lordul Gordon – un tânăr cu adevărat seducător – se postă în fața ei în șirul opus, format din bărbați, Morgan își aținti întreaga atenție spre el. Fiul și moștenitorul unui

conte... Se vedea cât de colo că era foarte potrivit pentru ea. Logodna părea să fie iminentă.

Gândul de a-i provoca un rău se înrădăcină și mai mult în mintea lui Gervase.

În ciuda aroganței, fata avea un aer extrem de inocent.

Probabil a avut guvernanta până de curând, se gândi Gervase care, în ciuda reputației, avusese relații doar cu femei foarte experimentate și, mai ales, apropiate ca vârstă. Dacă a ales să-și încerce acum farmecele cu o fată atât de tânără, era nevoie mai întâi să alunge cumva interesul acesteia pentru tunicile stacojii.

Dacă a ales...

Cum să nu aleagă așa ceva?

După ce începu muzica, ispita îi dădu ghes și mai mult.

Lady Morgan Bedwyn dansa cu o grație desăvârșită, constată Gervase, urmărindu-i trupul subțire, cu sâni mici și realizând, în același timp, că nu era tipul care îl atrăsese sexual până atunci. De fapt, nu putea spune că se simțea atras, din acest punct de vedere, de această tânără, cu toate că îi aprecia în cel mai înalt grad frumusețea.

— Mai mergi, sau nu, în sala unde se țin jocurile de cărți, Rosthorn? îl întrebă John Waldane.

— Poate mai târziu, răspunse Gervase, fără a-și lua ochii dinspre ringul de dans. Mă duc s-o caut pe lady Cameron. Vreau să mi-o prezinte pe lady Morgan Bedwyn, la sfârșitul dansului.

— Ah, înțeleg, răspunse John Waldane, scoțându-și tabachera din buzunar. Ești un diavol, Rosthorn! Bewcastle te va provoca la duel doar dacă îți vei ridica ochii spre sora lui.

— Din câte știu, Bewcastle habar n-are să se dueleze, răspunse Gervase, cu dispreț. Nu uita cine sunt. E destul

de neobișnuit să cer să-mi fie prezentată o fată sau să o invit la dans. Nu intenționez, desigur, să-i cer să fugă cu mine, stai liniștit, spuse el, deși în străfundurile sufletului simți imediat un soi de satisfacție, imaginându-și reacția lui Bewcastle dacă ar fi fugit, într-adevăr, cu lady Morgan Bedwyn.

Da, își spuse în sinea lui, se pare că nu-mi displace deloc această idee.

— Pun pariu pe cinci lire că fata va dansa doar cu tinerii ofițeri, iar ție nu-ți va acorda nicio atenție, râse Waldane, cu poftă.

— Cinci lire? chicoti Gervase. Mă jignești, Waldane. Pariem pe zece lire, sau chiar pe o sută, dacă vrei. Vei pierde, te asigur, declară el, fără să-și ia ochii de la copilă.

Era sora lui Bewcastle, deci o persoană foarte apropiată și dragă acestuia. Cu ajutorul ei, va putea răni cel puțin mândria, dacă nu inima lui Bewcastle.

Puțin probabil ca acest om să aibă inimă... Ca și mine, de altfel, își spuse Gervase, cu cinism.

Era ciudat cum soarta se întorcea în favoarea lui, dar concluzionă imediat în sinea sa că era timpul ca lucrurile să se schimbe și în ceea ce îl privea.

Gervase preferase să facă o escală în Belgia, în drumul spre casă, deși tatăl lui murise de mai bine de un an și mama îl rugase cu insistență să ajungă la Windrush Grange, în Kent, cât mai repede posibil, pentru a-și prelua atât moștenirea, cât și atribuțiile și responsabilitățile ca proaspăt conte de Rosthorn. În martie, când Napoleon Bonaparte evadase de la Elba, el fusese în Viena. Acum, două luni mai târziu, luă hotărârea să se mute la Bruxelles, în Belgia, unde britanicii și aliații lor începeau să se adune pentru a da piept cu Bonaparte. Mulți dintre englezii care aveau fii în armată începură

să se stabilească aici, împreună cu soțiile, fiicele și alți membri ai familiilor lor. De fapt, deoarece Bruxelles-ul devenise, în acea primăvară a anului 1815, unul dintre cele mai sociale locuri posibile, o mulțime de alți englezi, de categorii diferite, aleseseră să locuiască în această zonă.

Din rândul acestora făcea parte și lady Morgan Bedwyn, sora ducelui de Bewcastle.

Ah, da, ispita începea să-și facă tot mai mult loc în sufletul lui.

Soarta i-a întins, în sfârșit, o mână promițătoare.

Lady Morgan Bedwyn era mai tot timpul plictisită și dezamăgită. Așteptase cu groază acest sezon și dăduse o adevărată luptă cu Wulfric, fratele ei mai mare și capul familiei, cu un an și ceva înaintea majoratului, pentru a-l convinge să nu dea niciun bal în cinstea celor optsprezece ani ai ei. Nu îi surâsese niciodată ideea de a se expune ca o marfă, în vederea căsătoriei, zâmbind fals pe deasupra unui evantai, spre niște tineri plini de coșuri – ca și cum n-ar mai fi nimic important în această lume decât măritișul! Oricum, ea n-ar avea nimic altceva de oferit, în afara aspectului fizic și a descendenței aristocratice.

Dar, bineînțeles, Wulfric nu a luat în seamă protestele ei. Nu o certase și nici n-o contrazisese, însă o privi tăios când îi ascultă argumentele, iar când ridică sprâncenele, deveni mai înfricoșător decât toate urletele unui regiment gata să se avânte într-o luptă pe viață și pe moarte. Și, bineînțeles, mătușa Rochester, un veritabil dragon, o luă sub aripa ei protectoare când ajunse la Londra și îi alcătui întreaga garderobă dintr-un fel de uniforme albe, obligatorii la tinerelor fete, care pe Morgan o făceau să arate și mai tânără și delicată. Nu după mult timp, veni

la Londra și sora ei mai mare – lady Freyja Moore, marchiză de Hallmere, însoțită de soțul său, pentru a susține toate plățile legate de prezentarea lui Morgan în fața reginei, apoi la primul ei bal, ca și la cele dintâi apariții în societate.

Până la urmă, toate pregătirile se încheiară cu bine, dar Morgan urî fiecare moment al acestora, deoarece se simțea permanent ca un obiect... Un obiect extrem de prețios, era adevărat, totuși un obiect, nicidecum o persoană.

Totuși, o parte a sufletului ei se bucură că lucrurile stătuseră în acest fel.

În ciuda împotrivirii inițiale de a sta la Londra întregul sezon, Morgan constată curând că aici îi era permanent stimulată nu numai inteligența, ci și vivacitatea. Sentimentul acesta se accentuă o dată cu vâlva stârnită de evadarea lui Napoleon Bonaparte din Elba și întoarcerea lui în Franța. Astfel, saloanele londoneze începură să freamăte de știri și speculații cu privire la situația existentă, ca și la cea din viitorul apropiat... Cu siguranță, poporul francez îl va respinge, susținură cei mai mulți dintre cei implicați în discuțiile despre acest subiect.

Cu toate acestea, nu se întâmplase așa, iar Londra fu asaltată de zvonurile unui război iminent.

Dar era oare posibil ca aliații, stabiliți comod în Viena și pierzându-și timpul cu discuții amuzante, să fie pregătiți de încă o bătălie împotriva lui Bonaparte?

Deveni repede evident că răspunsul era da – și că lupta ar putea avea loc în Belgia. Ducele de Wellington sosi aici – mai precis la Bruxelles – în aprilie, împreună cu câteva persoane apropiate ca vârstă. Nu după mult timp, acestora li se alăturară o mulțime de personalități din întreaga Europă.

Pentru Morgan, întreaga situație începu să devină extrem de fascinantă. Cum era o Bedwyn – și se știa faptul că aceștia nu țineau cont de convenții sau că unele cuvinte nu se cădea să fie auzite de femei –, tână fată participa la toate discuțiile pe acest subiect din cadrul familiei sale.

Spre fericirea ei, după un timp, i se ivi șansa de a pleca și ea la Bruxelles.

Armata începu să se pregătească de război și câteva regimente britanice, în frunte cu o mulțime de ofițeri, se instalară în Londra. Mai târziu, aceștia din urmă începură să apară în public cu diverse misiuni, îmbrăcați în uniforme lor strălucitoare; unul dintre ei începu să o curteze pe Morgan cu insistență. La rândul ei, aceasta nu părea deloc deranjată de acest fapt, mai ales că tânărul era nimeni altul decât arătosul lord căpitan Gordon, fiul și moștenitorul contelui de Caddick. Astfel, fură văzuți de nenumărate ori împreună, făcând plimbări lungi cu mașina, dansând veseli la baluri, sau în lojă, la operă, alături de părinții și sora lui, lady Rosamond Havelock – cu care Morgan se împrietenii foarte ușor.

Căpitanul Gordon primi însă apoi un ordin să plece cu regimentul său în Belgia, iar familia Caddick și Rosamond îl urmară. De asemenea, sute de persoane din spuma societății engleze hotărâră că e cazul să fie alături de ei, așa că se mutară la Bruxelles.

Când Morgan fu invitată să plece și ea acolo, toată lumea fu convinsă că între aceasta și căpitanul Gordon era o relație cât se poate de serioasă, cu toate că tână fată nu părea dispusă să ia nicio decizie care să o lege pe viață de el. Tot ceea ce-și dorea ea era să meargă la Bruxelles, pentru a face parte din inima evenimentului care pusese pe jar toată Anglia. Acesta fusese, în primul rând, motivul pentru care îl rugase cu atâta insistență

pe Wulf să fie de acord cu plecarea ei în Belgia. Mai erau însă și alte avantaje în deplasarea ei la Bruxelles: acolo nu era niciun Wulfric care să-i urmărească flecare pas și nicio mătușă Rochester care să se încrunte la ea, privind-o prin lornietă. Acolo urma să fie doar cu Alleyne, fratele ei cel mai apropiat ca vârstă, care lucra la ambasadă, avându-l ca șef pe sir Charles Stuart. Deși Alleyne îi promisese lui Wulf să o țină din scurt, Morgan era sigură că nu va fi deloc așa.

Pe de altă parte, lady Caddick era foarte indulgentă cu ea. Nu avea de ce să-și facă probleme nici în privința lordului Caddick, deoarece acesta era un bărbat cu un caracter extrem de slab, din câte putuse ea să observe până atunci. Cu Rosamond îi plăcea foarte mult să stea de vorbă, dar, din păcate, aceasta discuta aproape întotdeauna doar despre modă și baluri. Lord căpitanul Gordon, ca și alți ofițeri, prieteni cu el, temându-se parcă să nu le fie compromisă autoritatea masculină, le îndemna pe doamne să nu-și bată capul lor frumos cu problemele politice, de care Morgan se dovedea din ce în ce mai interesată. O mare provocare, desigur, pentru cea mai tânără membră a familiei Bedwyn, care crescuse într-o atmosferă lipsită de prejudecăți de acest gen.

Suita dansurilor săltărețe din cadrul balului organizat de viconte Cameron se apropia acum de sfârșit... Morgan se simțise cu adevărat extraordinar dansând cu lordul Gordon, deoarece era unul dintre cei mai chipeși bărbați din câți văzuse vreodată și, în plus, un excelent dansator.

Adevărul era că, încă din prima clipă în care-l văzuse, simțise că se va îndrăgosti de el. Totuși, acum, că era mai familiarizată cu el, avea dubii serioase în privința lui. Chiar în timpul dansului, când se nimeriseră, ceva mai devreme, pentru câteva minute împreună, Gordon îi

mărturisi că își lua foarte în serios rolul de ofițer și că era gata să moară pentru țara lui în lupta împotriva tiraniei, așa cum era pregătit să-și dea viața pentru mama sau sora lui, dacă era nevoie. Apoi o privi semnificativ, ca și cum ar fi vrut să-i spună că nu avea încă dreptul să adauge și numele ei pe lista celor pentru care era pregătit să se sacrifice.

Atitudinea lui îi păru cam teatrală lui Morgan, dar o și alarmă, în același timp. Din câte își dăduse ea seama, atât familia Caddick, ca și alte numeroase persoane, se gândiseră că ea urma să se logodească foarte curând cu Gordon, de vreme ce acceptase să îl însoțească la Bruxelles și își petreceau așa de mult timp împreună. Totuși, motivul declarat fusese că Rosamond avea nevoie de o companie feminină.

— Am sperat, îi spuse Gordon după ce orchestra încetă să mai cânte, că muzicanții vor uita să se oprească, lady Morgan. Am crezut că vom putea dansa toată noaptea.

— Ce nebunie! răspunse ea desfăcându-și evantaiul și fluturându-l ușor într-o parte și-n alta, pentru a-și răcori obrajii înfierbântați. Sunt o mulțime de doamne și domnișoare care așteaptă să le inviți la dans, căpitane.

— Am dorit să dansez doar cu tine, replică el, oferindu-i brațul, pentru a o conduce lângă mama lui. Dar, din păcate, la acest dans nu a fost posibil.

Să fie oare adevărat? se întrebă ea. Poate Gordon să aibă o atitudine atât de prostească? Să nu uit însă că e un bărbat care se pregătește să plece la război, poate chiar la moarte. Ar fi nedrept din partea mea să nu-mi amintesc asta. Câtă vreme nu exagerează cu sentimentalismele, orice bărbat, în asemenea circumstanțe, trebuie iertat. Astfel, Morgan se întoarse spre Gordon zâmbind, dar nu ezită să-i spună cu fermitate:

— Poate tu nu dorești să dansezi și cu alte fete, însă eu țin să am și alți parteneri de dans.

Locotenentul Hunt-Mathers, aflat în grupul doamnei Caddick și al lui Rosamond se și pregăti, de altfel, să o invite pe Morgan la următorul dans. Deși nu era la fel de frumos ca lordul Gordon, reușise să o impresionase pe Morgan prin comportamentul lui de o politețe desăvârșită. Astfel, se întoarse spre el și îi zâmbi larg, retrăgându-și în același timp mâna de sub brațul lui Gordon.

Înainte de a apuca însă să-i spună ceva, observă că lady Cameron se adresa doamnei Caddick, cerându-i permisiunea de a i-l prezenta protejatei sale pe bărbatul care o însoțea. Cum lady Caddick acceptă, Morgan își îndreaptă toată atenția spre cei doi.

— Lady Morgan, spuse vicontesa Cameron, zâmbind grațios. Contele de Rosthorne dorește foarte mult să te cunoască.

Auzind acestea, Morgan îl măsură pe conte din cap până-n picioare, iar ceea ce o surprinse în primul rând fu faptul că acesta nu era ofițer. Totuși, avea o ținută extrem de elegantă, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni până sub genunchi, din mătase gri, o vestă neagră, brodată cu fir argintiu și un sacou de seară, tot negru, la care asortase o cămașă fină, cu margini dantelate. Cu toate că nu mai era tocmai tânăr, nu se putea spune despre el că nu era atrăgător. În plus, avea niște ochi gri, extrem de pătrunzători.

Dar Morgan nu simți niciun fel de interes pentru persoana lui, considerându-l asemenea tuturor bărbaților care-i fuseseră prezentați în ultima vreme. Contele nu se sfii să o privească admirativ, dar acest fapt nu era o noutate pentru Morgan, care știa că lumea o considera frumoasă, deși ea personal ar fi preferat să nu fie atât de smeadă și de slabă. Nu îi era, desigur, necunoscut nici

faptul că, fiind fiica unui duce, cu o zestre considerabilă, atrăgea o mulțime de bărbați singuri, de toate vârstele și de toate rangurile. Era deci o partidă și stârnea interesul multora, cu toate că în percepția generală avea o relație serioasă cu Gordon și urmau să se logodească în curând.

Fu însă politicoasă cu bărbatul care își exprimase dorința să o cunoască acum și îl întrebă cum se simte, chiar dacă în mintea ei se ivi imediat gândul că nu putea avea nici cel mai mic interes sentimental față de el, și nici de altă natură. Temându-se apoi că acesta intenționa să o invite la dans, îi aruncă o privire arogantă, care de obicei descuraja orice pretendent nedorit. Pe urmă, brusc, se simți extrem de obosită, ca și cum ar fi avut un car de ani, pe umerii ei, nu doar optsprezece.

— Mă simt foarte bine, mulțumesc, îi răspunse contele și vocea lui i se păru imediat extrem de potrivită cu sclipirile amuzate ale ochilor săi. Cum aș putea să mă simt altfel, de vreme ce tocmai mi s-a împlinit dorința de a fi prezentat celei mai frumoase domnișoare de la acest bal?

Cuvintele acestea măgulitoare fuseseră totuși spuse ca și cum bărbatul ar fi râs de el însuși că a fost în stare să le rostească.

Morgan nu catadicsi să-i răspundă, dar își undui evantaiul prin fața obrazilor, privindu-l cu sprâncenele ridicate și o expresie semeață. Era, de altfel, o expresie caracteristică pentru toți membrii familiei Bedwyn.

O considera cumva o găsculiță fără minte?... Crezuse că se va fâstăci și se va înroși de plăcere auzindu-i stupizeniile? Dar, la urma urmelor, de ce nu s-ar fi așteptat la așa ceva? Femeile, în majoritatea lor, sunt încântate când li se fac asemenea complimente.

Cum amuzamentul din ochii lui se întetea, Morgan presupuse că bărbatul îi citi gândurile.

— Foarte bine.

Dar cuvintele lui următoare o consternară.

— Sper că mai ai un dans nepromis, în seara asta și mi-l vei acorda mie.

La naiba! Își spuse ea, oprindu-se un moment din fluturatul evantaiului și căutând repede în minte un mod politicos de a-l refuza. Astfel, deși ura minciunile, se gândi să-i spună că promisesese deja toate dansurile din acea seară.

Nu apucă însă să spună nimic, deoarece interveni Gordon în discuție:

— Oh, mă tem că lady Morgan le-a promis deja colegilor mei toate dansurile următoare, spuse el pe un ton afectat, așa cum obișnuia când își considera partenerul de discuție inferior.

Ochii lui Morgan se lărgiră cu furie.

Cum își permite?!

Dar înainte ca ea să aibă satisfacția de a-i da o replică mușcătoare, contele de Rosthorn se întoarse spre căpitan și, ridicând o sprânceană, îi spuse pe un ton neutru :

— Felicitările mele, căpitane. Mă simt însă constrâns să te atenționez asupra neînțelegerii de care dai dovadă. Nu ție ți-am cerut să dansezi cu mine.

Morgan abia se abținu să nu izbucnească în râs.

Ah, ce l-a mai pus la punct! se gândi ea satisfăcută și brusc îl văzu pe conte într-o cu totul altă lumină. Un bărbat cu un spirit atât de ascuțit, capabil să dea o replică usturătoare pe cel mai amabil ton cu putință, nu putea să nu fie pe gustul inimii ei. Îi amintea de frații săi...

— Mulțumesc, lord Rosthorn, spuse Morgan, de parcă înainte n-ar fi existat nici cea mai mică încontra-re în atitudinea ei. Poate dansul care va veni după următorul?

Apoi realizează că, deși ținuta lui părea la prima vedere ireproșabilă, exista totuși ceva infamant în ea, dar nu putea să spună cu exactitate ce anume. Poate era doar faptul că avea o vârstă considerabilă față de ea și știa mai multe despre lume și viață. Nu că ea ar fi fost o naivă, dar el avea o nonșalanță aproape periculoasă, din punctul ei de vedere.

— Va fi o onoare pentru mine. Abia aștept, răspunse contele.

Poate ochii lui strălucitori și vocea ușor tăragănată, care îmi creează această impresie ciudată, decise Morgan... Dar nu, continuă ea să reflecteze, e ceva mai mult decât atât... Vorbește cu accent franțuzesc...

Cum contele se îndepărtă, pentru moment, de grupul lor, Morgan îl urmări cu privirea, ridicându-și gânditoare sprâncenele.

— A avut noroc că sunt și doamne de față, spuse lordul Gordon, cu vocea gătită de furie. Altfel, i-aș fi aruncat o mănășă în față.

Morgan ignoră cu desăvârșire această remarcă a lui, așa că lady Caddick interveni imediat:

— Dragă domnișoară Morgan, misteriosul conte de Rosthorn pare să fie foarte atras de tine, de vreme ce a insistat să-i fii prezentată.

— E chiar atât de... misterios, mamă? se interesă Rosamond, continuând să-l urmărească pe conte cu o privire plină de admirație.

— Oh, da, răspunse lady Caddick. Cu un an în urmă, a moștenit titlul și averea tatălui său, dar nimeni nu l-a mai văzut de ani de zile. Se zvonește că a stat ascuns pe undeva, pe Continent, culegând informații prețioase pentru guvernul britanic.

— E spion, atunci? Întrebă Rosamond uimită.

— Nu iese niciodată fum, fără foc, draga mea, răspunse lady Caddick. Poate așa se și explică apariția lui aici, în

Bruxelles, tocmai acum, când e nevoie de cei mai inteligenți englezi în lupta împotriva Franței.

Interesul lui Morgan pentru conte crescuse și mai mult, auzind toate acestea.

Un om cu adevărat periculos, își spuse ea, dar perechile de dansatori se înșirară deja pe ringul de dans, iar orchestra era pregătită să înceapă prima melodie din potpuriul următor. Locotenentul Hunt-Mathers se prezintă în fața lui Morgan, făcând o plecăciune scurtă și oferindu-i brațul.

2

Gervase își petrecu următoarea jumătate de oră în sala pentru jocuri de cărți, plimbându-se printre mese, dând din cap în semn de aprobare și schimbând amabilități cu prietenii. În același timp, era foarte atent la sunetele muzicii care răzbăteau dinspre salonul de dans, imaginându-și silueta zveltă a domnișoarei Morgan Bedwyn traversând în pași de dans ringul...

Cât de frumoasă poate să fie, își spuse el, cu gândul la pielea ei fină și la ochii mari, căprui, cu gene dese, ca niște franjuri. Și ce mult îl amuzase reacția ei la complimentele lui, în mod deliberat exagerate. Îl privise de sus, ca o regină blazată. Nu era deloc proastă.

Aroganța era, desigur, o trăsătură caracteristică întregii familii Bedwyn. Bewcastle excela, oricum, în această privință. Gervase se convinsese de asta, la ultima lor întâlnire. Expresia de pe fața domnișoarei Morgan Bedwyn sugerase nu doar aroganță, ci și vanitate și mândrie – ceea ce l-a întărâtat și mai mult să-și ducă planul la îndeplinire.

Muzica se opri, în sfârșit, fiind înlocuită de sunetele stridente ale conversației vesele, începută imediat de către invitații la recepția din acea seară. Era timpul să se ducă printre ei și să-și revendice partenera... Nimeni alta, decât sora lui Bewcastle.

Veselia din sala de bal îl făcu pe conte să-și spună că oamenii aceia uitaseră cu totul de motivul care-i adusesese în Belgia: iminența unui război. Probabil că tocmai perspectiva unei astfel de catastrofe îi îndemna pe oameni să trăiască la maxim clipa prezentă.

După câțva timp, Gervase descoperi locul în care se afla Morgan și se îndreptă într-acolo. Când se apropie, o salută mai întâi pe lady Caddick, dând ușor din cap, apoi se înclină în fața tinerei fete:

— Lady Morgan, spuse el, dansul următor l-ați rezervat pentru mine, nu-i așa?

Morgan încuviință cu discreție, având aceeași atitudine de regină, de dinainte.

Gervase observă imediat că atât ea, cât și tânăra blondă din dreapta ei, împreună cu ofițerii care le înconjurau, îl priviră cu o ostilitate nedisimulată.

— Va urma un vals, interveni tânăra blondă. Știți să dansați vals, lord Rosthorn?

— Bineînțeles, o asigură el. Recent, am petrecut câteva luni la Viena. Valsul e ultimul răcnet acolo, în materie de dans.

— Rosamond! o apostrofă lady Caddick pe tânăra blondă, mai mult, probabil, pentru că i se adresase contelui fără a-i fi fost prezentată înainte. Aveți permisiunea să dansați cu lady Morgan, lord Rosthorn, continuă bătrâna doamnă, întorcându-se cu grație spre Gervase. A primit aprobarea patroanei Almack-ului.

Acesta își întinse brațul spre Morgan, care își așeză ușor degetele înmănușate peste mâneca hainei lui.

— Aprobarea patroanei Almack-ului? repetă Gervase în timp ce se îndepărtară, ridicându-și sprâncenele. Ce înseamnă asta?

— Ah, totul e așa de plictisitor, replică lady Morgan, cu o privire care-l făcu pe conte să se gândească din nou la o regină blazată. Nicio domnișoară nu are permisiunea să danseze vals, într-o sală de bal londoneză, până nu i se acordă acest drept din partea a nu știu câtor persoane.

— Adevărat?... De ce oare?

— Nu toată lumea agreează valsul. E considerat prea alert.

— Prea alert? întrebă contele, apropiindu-și capul de al ei.

— Da. Și indecent, continuă ea, cu un ton sarcastic.

— Ah, am înțeles, răspunse el râzând.

Bătrâna Anglie! Nu se va schimba niciodată. Va rămâne mereu la fel de pudică, se gândi contele, încrunându-se ușor.

— Eu însă am dansat vals de nenumărate ori, acasă, cu maestrul meu. Și cu frații mei, bineînțeles, se confesă Morgan. Pentru primul meu bal, a trebuit, totuși, să am o droaie de permisiuni, înainte de a aborda acest tip de dans, atât de controversat.

— Dar nu mai ești un copil, la urma urmei, replică Gervase, cu o expresie șocată.

— În mod sigur, nu, răspunse ea, în timp ce ocupară un loc mai retras, de pe ringul de dans, așteptând să înceapă muzica.

Doamne, cât e de frumoasă, se gândi contele, privind-o lung.

— Spuneți-mi... Sunteți spion britanic? nu se putu ea abține să nu întrebe.

Gervase o privi direct în ochi, surprins de modul brusc în care schimbase ea subiectul.

— Așa se zvonește, continuă Morgan. Se spune că ați stat departe de Anglia foarte mulți ani. Unii oameni cred că ați fost în slujba guvernului britanic, în niște misiuni care solicitau pe cineva cu o inteligență deosebită.

— Vai, mă tem că nu sunt chiar atât de romantic, răspunse Gervase. Am stat departe de Anglia timp de nouă ani, pentru că am fost trimis în exil de către... tatăl meu.

— Ah, da?

— Da. Din cauza unei femei, răspunse el zâmbind... I s-a furat o bijuterie foarte valoroasă și...

— I-ați furat-o dumneavoastră?!

— Nu. Dar nu-și neagă fapta toți hoții?

Morgan îl privi un moment, pe sub sprâncenele arcuite.

— Regret că nu sunteți spion, spuse ea apoi, cu toată seriozitatea. Deși, dacă ați fi fost, nu mi-ați fi răspuns, desigur, la întrebările despre situația militară a Angliei, în aceste momente, adăugă ea, întorcându-și capul spre podiumul orchestrei, care se pregătea în sfârșit să cânte.

Gervase își puse mâna dreaptă peste talia ei — atât de subțire, încât ar fi putut s-o cuprindă toată în cele două palme — iar cu stânga apucă mâna ei dreaptă. Brațul ei liber se odihni pe umerii lui.

E așa de fragedă și de minunată, se gândi contele.

Și e sora lui Bewcastle.

Gervase fusese întotdeauna un dansator excelent. Adorase mereu figurile elegante ale menuetului și cadrilului, cele atât de viguroase, ale dansului tradițional — și, bineînțeles, dramatismul erotic al valsului. Poate englezii erau înțelepți că îi fereau pe tineri de piruetele seducătoare ale acestui dans.

Contele începu să-i conducă pașii, testându-i în același timp cunoștințele cu privire la specificul valsului, dar și abilitatea de a se lăsa îndrumată.

Fusese instruită foarte bine, conchise el după un timp, dar avea ceva în plus, în afară de precizie și acuratețe. Simțise asta încă din primele momente ale dansului, când începură să se dezlănțuie amândoi, asemenea tuturor celorlalte perechi aflate pe ring.

Morgan nu se arată deloc dispusă să mai deschidă vreun subiect de discuție, așa că Gervase se conformă, concentrându-și atenția asupra mirosului suav al pielii ei: săpun floral, cel mai probabil, sau colonie cu iz de violete.

Și — Doamne! — ce alură feciorelnică are! se gândi el. Cât de ușor se mișcă și ce trup cald are, continuă el să reflecteze, simțind, în același timp, vârful pantofilor ei foarte aproape de ai lui.

— Așa dansează englezii vals? se interesă el zâmbind.

— Da, răspunse ea, ridicându-și privirile spre el. Nu dansează toată lumea vals în felul acesta?

— Îmi permiți să-ți arăt cum se dansează vals la Viena, *chérie*? o întrebă el.

Ochii lui Morgan se lărgiră de uimire, dar Gervase n-ar fi putut să spună dacă din cauza răspunsului lui cu privire la vals sau a formei de alint pe care o folosea.

Contele o răsuci apoi, cu pași lungi, trăgând-o într-un colț, iar ea îl urmă fără să crâcnească. Ba mai mult decât atât, îi zâmbi.

Valsul s-a impus, de altfel, datorită pașilor lui expansivi și deloc mecanici. Era un dans senzual, cu atenția concentrată asupra partenerului, iar muzica era parcă anume făcută să-ți dea frisoane de plăcere în tot trupul.

Gervase dansă deci așa cum îi fusese valsului menit să fie dansat: cu ochii ațintiți în ochii partenerei, cu mintea concentrată la ea, cu urechile la muzică și lăsând melodia și ritmul acesteia să se infiltreze în toate celulele ființei sale.

Se rotiră, în pași mărunți sau mai amplii până când lumina lumânărilor din candelabrele de deasupra lor deveni doar un vârtej auriu, dar Morgan nu-și pierdu nicio clipă echilibrul.

Când muzica primului vals din suita programată se opri, ochii îi străluceau cu putere, făcând-o să arate și mai atrăgătoare decât înainte.

— Oh! exclamă ea. Îmi place foarte mult cum se dansează valsul la Viena.

Contele își apropie și mai mult fața de a ei.

— Dar crezi că patroanele de la Almack ar aproba ca acest stil să fie adoptat și la Londra?

— În mod sigur, nu, spuse ea, după care izbucni în râs.

Peste câteva clipe, muzica începu din nou, dar de data aceasta fu o melodie mult mai lentă.

Gervase o purtă însă, la fel ca înainte, printre celelalte perechi, diversificându-și cu dibăcie lungimea pașilor, de la foarte mici, la foarte largi, forțând-o pe Morgan să-și mlădieze când spatele, când gâtul. În mod clar, contele simțea ritmul muzicii cu tot trupul și se dăruia pe de-a-ntregul magiei acesteia.

Morgan reuși să țină pasul cu el, deși ochii îi rămaseră ațintiți doar în ochii bărbatului care începu să nu mai țină cont de niciun fel de reguli și o lipi strâns de corpul său.

— Nu m-am gândit niciodată că valsul poate să fie atât de...

— Romantic? o întrerupse el zâmbind. Sau... erotic? îi șopti apoi în ureche.

— Agreabil, răspunse ea, după care se încruntă, cu aroganța manifestată înainte. Cuvântul folosit de dumneavoastră n-a fost deloc potrivit. Și de ce mi-ați spus... *chérie*?

— Pentru că am stat nouă ani pe Continent, răspunse el — și am vorbit mai mult în limba franceză, în acest timp. Și... pentru că mama mea e franțuzoaică.

— Deci, dacă mi-ați fi spus acest cuvânt în limba engleză, ar fi fost... „iubito”?! Sau... dacă nu v-ați fi petrecut ultimii nouă ani pe Continent, ori dacă mama dumneavoastră ar fi fost englezoaică?...

— Nu, probabil că nu, îi zâmbi el, privind-o în ochi. Aș fi trăit în continuare cu sensibilitățile și inhibițiile englezești. Ce groaznic ar fi fost! Sunt foarte norocos că mama mea e franțuzoaică, *chérie*.

— Nu-mi mai spuneți așa! răspunse Morgan furioasă. Nu vă permit! Sunt englezoaică și am toate inhibițiile și sensibilitățile femeilor din Anglia.

Și, mai ales, se gândi contele, ești sora lui Bewcastle. El însă știe să-și ascundă mai bine spiritul rebel sub masca de aristocrat. Dincolo de aspectul tău inocent clocotește o fire extrem de pasională.

— Permite-mi să nu te cred, replică Gervase zâmbind. Dar dacă nu-ți voi mai spune *chérie*, cum altfel voi avea permisiunea să-ți spun? Morgan nu e un nume potrivit pentru fete.

— A fost alegerea mamei mele. Și frații mei au nume mai puțin obișnuite, ca și surorile mele. Al meu, totuși, nu e chiar atât de ciudat. N-ați auzit de legenda lui Morgan de Arthurian? Și ea era femeie.

— Și vrăjitoare, pe deasupra. Consideri deci că ai un nume care ți se potrivește?

— N-are niciun sens să mai discutăm despre asta. Pentru dumneavoastră eu nu pot fi doar Morgan, ci *lady* Morgan.

Contele izbucni în râs și, cum muzica atacă melodia ultimului vals din suită, o cuprinse din nou cu o mână de mijloc, iar cu cealaltă îi luă mâna dreaptă.

— Ce bine că vom dansa iarăși, comentă ea, luminându-se la față. Vă plictisește valsul, nu-i așa? Cred că sunteți de acord cu mine.

— Dacă dansăm în stil englezesc, da, sunt de acord că nu-mi face prea mare plăcere. Dar dacă vom dansa după moda vieneză, va fi mult mai...ăăă... interesant, nu?

— Când ați făcut pauza în vorbire, ați fost pe punctul să folosiți din nou cuvântul acela, am dreptate? Am impresia, lord Rosthorn că flirtați pe față cu mine. Mi se pare revoltător! Dar aveți grijă!... Nu sunt așa de naivă, cum par. Bine. Să dansăm acest vals în stil vienez, din nou, pentru că e, într-adevăr, mult mai interesant, continuă ea zâmbindu-i.

Cum în surâsul ei părea a se fi strâns tot soarele și toată căldura unei zile de vară, contele se gândi că Morgan juca un joc identic cu al lui – sau ceea ce credea ea că era jocul lui.

E mult mai interesantă decât m-am așteptat – se gândi el. Mi-ar putea deveni un dușman veritabil.

Apoi, realizează imediat că spera acest lucru.

— Ai reușit să mă provoci, *chérie*, spuse contele, zburând cu ea pe ringul de dans. Vom valsa cum ai vrut, atunci. Într-un stil erotic, continuă el, privind-o în ochi.

Obrajii fetei se înroșiră cu putere, dar nu-i evită privirile, așa încât contele îi întoarse zâmbetul.

Aproape toți vizitatorii englezi din Bruxelles fuseseră alungați curând într-un sat din regiunea Schendelbeke, peste podul temporar de pe râul Dender, unde – pe malul de lângă Grammont – ducele de Wellington începu să revizuiască detașamentele din cavaleria britanică. Mareșalul prusac von Blücher era și el prezent.

Era un cadru extrem de pitoresc pentru un astfel de spectacol, iar spectacolul, în sine, de-a dreptul impresionant. Mai întâi, cavaleria se postă într-un singur rând, pentru inspecție, iar Morgan, care stătea ceva mai încolo,

Într-un landou — împreună cu Rosamond și contele și contesa de Caddick — putu să jure că atât miile de cavaleri, cât și caii lor, încremeniră pur și simplu. Apoi, lordul Uxbridge, comandantul cavaleriei își conduse oastea prin fața ducelui, într-un marș perfect, cu mișcări atât de bine sincronizate încât păreau a fi cu toții o singură forță, gata să se reverse, în orice moment.

— Cum ar putea o femeie normală să nu se îndrăgostească de unul dintre acești ofițeri? comentă Rosamond, privind cu admirație convoiul.

Nu-i răspunse însă nimeni, iar Morgan se gândi că prietena ei era uneori tare prostuță.

În același timp, nu putu să nu recunoască, în sinea ei, cât de mult o bucura faptul că putea să participe la un astfel de eveniment, în loc să stea la Londra, cu mătușa Rochester. Pe de altă parte, nici aici nu se simțea întotdeauna în acord cu ceilalți. Așa fusese, de exemplu, cu ceva timp în urmă, când încercase să-l atragă pe contele Caddick într-o discuție despre disciplina militară și respectarea dreptului uman la individualitate... Doamnele o priviră încruntate, iar contele mormăi în barbă, nemulțumit de remarca ei.

Acum, oștenii din Life Guard își reluară locurile de dinaintea defilării și Morgan analiză cu admirație întreaga splendoare stacojie a grupării lor compacte, precum și caii lor magnifici, considerați a fi cei mai buni din Europa, conform părerii lordului Gordon, care se afla, la rândul lui, în acele momente, printre ofițerii din fruntea trupelor.

Rosamond declarase, la un moment dat, că dacă luptătorii britanici vor primi ordin să se avânte în vreo bătălie împotriva francezilor, aceștia vor fugi de ei, mâncând pământul. Morgan era de altă părere și spera ca englezii să nu-i subestimeze pe francezi, care luptaseră

întotdeauna cu multă vitejie sub conducerea lui Napoleon Bonaparte. Ținu însă acest gânduri pentru ea.

După ce trecerea în revistă a cavaleriei luă sfârșit, căpitanul Gordon, împreună cu alți câțiva ofițeri, prieteni cu el, veni să-i salute pe părinții acestuia, ca și pe cele două tinere.

Morgan se întrebă atunci dacă spectacolul paradei din acea după-amiază nu avea ceva din caracteristicile unei reprezentații de circ, cu toate că acei bărbați păreau atât de pregătiți să meargă la război, deci să ucidă și să fie uciși. Cu toate acestea, îi părea de neconceput ca acești bărbați atât de frumoși să fie târâți într-o luptă disperată.

— Ducele Wellington așteaptă cu nerăbdare sosirea celorlalte trupe străine aliate, comentă lordul Gordon, postându-și calul foarte aproape de locul în care stătea Morgan. Se spune că se teme ca nu cumva trupele experimentate, alături de care a luptat în peninsulă, să nu se întoarcă din America la timp, pentru a-l susține în bătălia cu francezii, dacă aceștia vor avea nebunia să ne atace aici. Dar se vede cât de colo că avem o cavalerie puternică și capabilă să-i înfrunte cu succes pe dușmani, chiar dacă am începe lupta în acest moment.

Colegii lui ofițeri încuviințară râzând veseli.

— Nu ești de acord cu mine, lady Morgan, după ce ai văzut parada noastră? întrebă lordul Gordon.

— Tu, personal, pari să fii în mare formă, într-adevăr, răspunse Morgan.

— Toți cei din Life Guard sunt în mare formă. E un fapt cunoscut că suntem... spuma armatei, ca să spun așa. Toți tinerii englezi de rang înalt aleg să facă parte din Life Guard, dacă familiile lor își pot permite acest lux și, în plus, avem cei mai extraordinari cai. N-ai observat cu câtă invidie și venerație ne privesc cei din alte trupe de

cavalerie sau cei de la infanterie ori artilerie? În special cei cu jachete verzi?...

Colegii lui izbucniră din nou într-un râs plin de satisfacție, iar lady Caddick zâmbi cu mândrie. Rosamond era angajată într-o discuție privată cu maiorul Frank, care își postă calul lângă ușa trăsurii, din dreptul ei.

Morgan ar fi dorit să nu pară toți așa de tulburați, ca un grup de elevi care prezic câștigarea unei partide de crichet împotriva unei echipe școlare rivale. Apoi se întrebă cum se va comporta o astfel de trupă, atât de neocaptă la minte, în bătaia focului armelor... Cei cu jachete verzi, la care făcuse lordul Gordon referire, erau căliți în bătălii importante și mulți vorbeau despre ei cu un respect considerabil.

— Da, cei din Life Guard arată într-adevăr magnific, fu ea de acord.

Lordul Gordon îi zâmbi cu căldură.

— Nu ai de ce să-ți faci probleme în privința noastră, lady Morgan, continuă el. În plus, te asigur că niciun francez întreg la minte nu va mai lupta alături de Bonaparte, dacă va scăpa de asta. Pe de altă parte, Bruxelles-ul e înconjurat de aliații noștri, care formează un adevărat zid de protecție. Și mai e ceva... Cei din Life Guard nu se vor da bătuți niciodată. Ești deci în siguranță, aici.

— Nu am niciun fel de teamă, lord Gordon, îl asigură ea.

— Nu te-am fi invitat să vii cu noi la Bruxelles, dacă ar fi fost vreun pericol, interveni lady Caddick. L-am asigurat pe duce, fratele tău, că vom avea grijă de tine.

— Într-un fel, regret că Bonaparte nu va apuca să pună piciorul în Bruxelles, spuse lordul Gordon, cu un zel adolescentin, concentrându-și întreaga atenție asupra lui Morgan. Mi-ar fi plăcut să îi arătăm de ce sunt în stare englezii în general și divizia noastră, Life Guard, în particular. Dacă Wellington ne-ar fi luat cu el în luptele din

Spania, i-am fi pus imediat cu botul pe labe pe francezi și i-am fi alungat în țara lor, cât ai clipi.

— Poate n-ar fi fost, totuși, chiar așa, comentă Morgan. Dar, acum sunteți aici...

Morgan fu extreme de indignată de cuvintele lordului Gordon, deoarece până anul trecut, fratele ei, Aidan, fusese ofițer de cavalerie și luptase împotriva francezilor, atât în Spania, cât și în Portugalia și Franța, sub conducerea lui Wellington. Dar fratele ei îi vorbise întotdeauna cu respect despre toate forțele militare: cavalerie, infanterie sau artilerie, fie că aparțineau englezilor, fie că aparțineau aliaților. Chiar despre francezi îi vorbise cu respect. Asta poate pentru că era mai matur și mai experimentat.

Gândurile îi fură întrerupte brusc de apariția contelui de Rosthorn, care călărea alături de un bărbat pe care ea nu-l știa, la scurtă distanță de caleașca familiei lordului Gordon.

Deși nu-l mai văzuse pe conte de la balul familiei Cameron, Morgan îl recunoscuse imediat.

Momentele petrecute în timpul valsului cu el îi rămăseră foarte vii în minte, deși contele o tratase atunci cu o familiaritate care-i plăcuse total. Era, cu siguranță, o fire libertină și crezuse probabil că și ea era la fel.

Contele se apropie acum și mai mult de ei, așa că Morgan încercă să-și alunge din minte gândurile legate de primul ei bal.

Când dădu cu ochii de ea, expresia feței contelui de Rosthorn deveni extrem de amuzată, iar în colțul gurii îi apărură un surâs sarcastic.

Tânăra fată își mută repede privirile de la el, prefăcându-se că nu-l observase.

Contele însă își îndemnă calul să se grăbească spre trăsură familiei Caddick.

Ofițerii se dădură ușor într-o parte, surprinși.

— Ah, lady Caddick, spuse lordul Rosthorn, pe un ton deosebit de amabil, cu ochii ațintiți doar asupra lui Morgan. Sper că sunteți bine...

— Lord Rosthorn! exclamă lady Caddick. V-a plăcut parada? Eu am fost extrem de mândră și de încântată de ceea ce am văzut astăzi.

— Și eu la fel. Ceea ce vreau însă să vă spun acum e că intenționez să organizez un picnic în pădurea Soignés și tocmai caut mușterii.

— Un picnic! exclamă Rosamond, întrerupându-și discuția cu maiorul Franck și aruncându-i lui Morgan o privire plină de strălucire.

— Da. Un picnic sub clar de lună, replică lordul Rosthorn, întorcându-se spre Rosamond și zâmbindu-i cu căldură, după care se răsuci din nou spre mama ei. Ar fi o mare onoare pentru mine, lady Caddick, dacă ați accepta să vă numărați printre oaspeții mei, împreună cu fiica dumneavoastră și cu lady Morgan.

Rosamond bătu fericită din palme...

— Și cu soțul și fiul dumneavoastră, desigur, continuă contele. De asemenea, puteți să invitați, la rândul dumneavoastră, orice ofițer din Life Guard.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră că v-ați gândit la asta, lord Rosthorn, răspunse lady Caddick. Vom fi foarte fericiți cu toții să participăm, nu-i așa, Caddick? spuse ea apoi, întorcându-se spre soțul său.

— Da, va fi splendid, mormăi contele Caddick.

— Mă bucur că sunteți de acord, replică lordul Rosthorn. Vă voi căuta atunci cât mai curând posibil, pentru a vă da și alte detalii.

După asta, salută respectuos și se îndreptă spre prietenul său, care îl așteptase ceva mai departe.

Înainte de a pleca însă îi mai aruncă lui Morgan o privire scânteietoare, de parcă ar fi dorit să-i amintească un secret știut numai de ei doi.

Ce nemernic, se gândi ea. Probabil a vrut să-mi spună iar *chérie*. Ba mai mult decât atât, atitudinea lui i-a putut face pe toți să creadă că sunt invitați la picnicul lui doar datorită mie. Ar fi trebuit să-l refuz, de față cu toată lumea. De ce naiba n-am făcut asta? Parcă și accentul ăla franțuzesc și l-a pus și mai mult în valoare, ca și cum s-ar fi gândit că eu îl găsesc irezistibil. Ah, dar ideea lui cu picnicul sub clar de lună e atât de tentantă.

— Cine se crede, acest Rosthorn? Întrebă cu o voce iritată lordul Gordon, dând ușor cu palma în ușa trăsorii lângă care ședea Morgan. Se așteaptă, poate, să fim cu toții impresionați de titlul lui, deși n-a mai pus piciorul în Anglia de un car de ani, dar s-a fâțâit în schimb pe Continent, făcându-și o reputație îndoielnică. În plus, a dat buzna la balul familiei Cameron, fără să fie invitat de nimeni și a avut îndrăzneala să-i ceară domnișoarei Morgan să danseze primul vals cu el, când se cădea ca eu să fac asta.

— Nu am promis nimănui setul de valsuri, căpitane, interveni Morgan. Și ar fi fost nepotrivit să dansez cu tine din nou, când am dansat împreună toată suita de melodii populare. Contele de Rosthorn a cerut să-i fiu prezentată, după care m-a întrebat foarte politicos dacă sunt de acord să dansez și cu el, iar eu i-am răspuns că da.

— Nu m-aș fi mirat deloc dacă te-ar fi silit să dansezi cu el.

— Nimeni nu mă poate sili, la nimic, căpitane. Repet. Contele s-a comportat foarte civilizat. Ca și astăzi, de pildă, când a venit și a adresat invitația la picnic mamei tale.

— Ah, da? Iartă-mă atunci, răspunse lordul Gordon, încruntându-se.

Discuția lor în contradictoriu se transformase aproape într-o ceartă, pentru că Morgan nu suporta bărbații posesivi.

Nu e soțul meu, așa că nu are niciun drept să se comporte astfel. Dar nici chiar soțului meu nu i-aș putea tolera un astfel de comportament, se gândi ea, iritată.

Ah, în ce am intrat, își spuse apoi, petrecându-l pe contele de Rosthorn cu privirea. Am ajuns să iau apărarea unui bărbat pentru care nu simt nimic, în afara faptului că mă plictisește cumplit.

Ce urma după asta?

3

In Belgia, pregătirile pentru război continuă în același ritm. În fiecare zi soseau alte și alte ajutoare, dar se spunea că ducele de Wellington tot nu era mulțumit. Dar toate acestea, mai nimeni nu credea că era vreun pericol serios pentru Bruxelles. Totuși, câțiva dintre cei care însoțiseră militarii aici se întorseseră în Anglia, pentru mai multă siguranță. Cei rămași se aruncară cu și mai mare entuziasm în petrecerile care se organizau zilnic, hotărâți să rămână lângă soții, frații sau copiii lor cât mai mult timp posibil.

Picnicul organizat de lordul Rosthorn se bucură de o popularitate care o întrecu pe cea a tuturor distracțiilor de până atunci. De altminteri, din zecile de invitații trimise, doar trei fură refuzate.

Ideea acestui tip de picnic se datora în întregime unui impuls de moment, recunosc Gervase în sinea lui, după ce discutase cu lady Caddick, în ziua cu parada militară la care luase parte doar în speranța că o va revedea pe lady Morgan Bedwyn.

Waldane răsese de el și-i spusese cu malițiozitate că va fi invidiat de toți organizatorii de petreceri din Bruxelles, firește, cu condiția să nu plouă taman în acea zi. Dar Gervase nu-l luă în seamă. Angajă o agenție, îi dădu mână liberă, cerând doar să fie invitate toate personalitățile aflate în acel moment în regiune și își văzu de viața lui în continuare, ca și cum ar fi fost el însuși doar unul dintre invitați.

Când sosi ziua stabilită, toate pregătirile fură definitive, iar singura lui grijă rămase vremea. Dar, după o dimineață cu ploi intermitente, spre după-amiază cerul se însenină și soarele străluci cu putere până la apus. Luna apără chiar înainte de lăsarea întunericului, iar mai târziu se aprinseră mii de stele, care își împrăștiară strălucirea peste tot ținutul. De asemenea, noaptea fu mai caldă decât de obicei, în acea perioadă a anului.

Gervase le porunci celor de la agenție să ducă mâncarea la locul stabilit, îndreptându-se el însuși într-acolo și așteptându-și oaspeții cu nerăbdare.

Sper că lady Morgan nu va găsi o scuză ca să lipsească, își spuse contele, amintindu-și aerul plictisit cu care îi privise tânăra fată când se întâlniseră după parada militară.

E foarte mândră, își urmă el firul gândurilor. Sper să nu mă pedepsească inventând o durere de cap sau cine știe ce altceva, doar ca să rămână acasă.

Apoi își dădu seama că tocmai mândria care o caracteriza o va determina să nu se prefacă bolnavă pentru a nu accepta provocarea lui.

În mod sigur a observat că o provoc, zâmbi el ușor. Nu e naivă, ca alte fete de vârsta ei.

Era un joc care-l putea costa foarte mult.

Morgan alesese să se îmbrace cu o rochie de seară de un verde-pal, care i se păruse foarte potrivită cu

evenimentul. Acum, stând în caleașca deschisă, alături de Rosamond, cu spatele la cai, în vreme ce lordul și lady Caddick ședeau cu fața la ei, se gândi că nu ar fi fost posibil să existe o seară mai frumoasă decât aceea, pentru a organiza un picnic. Apoi ridică privirea spre cerul plin de stelele care își trimiteau lumina până la ei, printre ramurile bogate ale copacilor din jur.

Probabil va veni foarte multă lume, își spuse ea, amintindu-și câtă lume invitasese contele de Rosthorn. Chiar și Alleyne acceptase să se prezinte la acest picnic.

În plus, numărul ofițerilor invitați era considerabil, iar printre ei se afla – nici nu s-ar fi putut altfel! – și lordul Gordon.

Ea, însă, se hotărâse cu mare greutate să plece de acasă. La începutul serii îi trimisese doamnei Caddick un mesaj prin care o anunța că preferă să rămână în camera ei și să citească. Lady Caddick însă nici nu voise să audă una ca asta și chiar ea ajunsese până la urmă la concluzia că era mai bine să aibă o confruntare cu lordul Rosthorn și să-i explice că, dacă organizase picnicul pentru a o impresiona, făcuse o mare eroare de judecată... Va trebui să-l determine să înțeleagă faptul că atenția unui crai, cum era el, o plictisea la culme, deși nu se mai confruntase niciodată cu acest tip de tentativă de seducere. Întotdeauna fusese suficient ca Wulfric să-și ridice o sprânceană, pentru a-i alunga din jurul ei pe cei care doar îndrăzniseră să o privească mai mult decât permitea buna-cuviință. Iar mătușa Rochester o păzise mereu, ca o pasăre de pradă uriașă, gata să sară la gâtul oricărui bărbat care se apropia de ea.

Dar, admise Morgan în sinea ei, există totuși o mare bucurie în perspectiva de a mă confrunta cu un bărbat care avea reputația lordului Rosthorn.

— Ce cald e aerul încă, remarcă lady Caddick, dar mă tem că se va răcori foarte curând. Poate ar fi trebuit să venim aici în caleașcă, nu crezi, Caddick?

Lordul Caddick protestă imediat, iar cele două tinere schimbă un zâmbet, deoarece și ele preferau trăsura.

— Cum e la un picnic de seară?...

Rosamond repetă de nenumărate ori această întrebare, în ultimele zile.

— E la fel ca la un picnic de zi? se interesă ea.

Vor sta cu toții tolăniți pe păтури, mâncând friptură de pui și chiftele de homar, după care vor bea vin? Se vor plimba prin pădure? Dar nu va fi prea întuneric printre copaci? Poate întunericul era un bun prilej pentru te pierde în pădure cu o persoană care-ți place, sugera ea.

Dacă asta mi se va întâmpla mie, se gândi Morgan, persoana aleasă va fi, fără doar și poate, căpitanul Gordon... Sau contele de Rosthorn. Ar fi o provocare interesantă, la urma urmei.

Pădurea din Soignés îi păru lui Morgan ca o catedrală măreață, cu aerul ei mirosind a tămâie. Erau mult mai puține tufișuri decât își închipuisese, iar de fiecare parte a drumului se afla câte un șir de fagi, cu trunchiuri înalte și albe, ca niște coloane de marmură. Ramurile lor se ridicau spre cer, aplecate ușor peste drum, ca un plafon traforat. Toate astea îți inspirau însă o mare venerație, așa cum numai catedralele gotice o puteau face. Simțeai imediat că te afli într-un loc încărcat de forță, dar și de mister, ca și cum ai fi plonjat dincolo de această lume.

Gândindu-se la toate acestea, Morgan simți brusc că viața ei din ultimele luni fusese extrem de banală. Îi era dor acum de atmosfera de la țară și de orele de solitudine, pe care le apreciasse întotdeauna foarte mult.

— Mă întreb dacă la acest picnic vom avea destulă lumină pentru a vedea ce anume mâncăm? remarcă Rosamond. Se pare că pădurea nu e cel mai potrivit loc pentru un picnic.

Dar contele de Rosthorn se gândise la toate problemele și se găsiră și soluții.

Astfel, când se apropiară și mai mult de locul în care li se spusese că va fi organizat picnicul, observară imediat lanternele — în număr foarte mare și în toate culorile curcubeului — agățate de crengile copacilor.

Pădurea le păru atunci de-a dreptul încântătoare și extrem de romantică.

— Ah, e minunat, spuse Rosamond, cu ochii strălucind de admirație.

Pe lângă copaci, fuseseră așezate mese joase, acoperite cu pânze albe, imaculate, pe care se găseau diverse farfurii din porțelan chinezesc, tacâmuri din argint și pahare de cristal. De asemenea, pe fiecare dintre mese fusese amplasată câte o lămpiță, cu lumină colorată.

Dar splendoarea nu era doar de ordin vizual.

— Ascultă, spuse Morgan, ridicându-și ușor o mână.

Cum trăsura se opri, iar zgomotul roților și al tropăitului cailor încetă, putură să audă nestingheriți sunetele muzicii care se revărsa peste întregul ținut.

Își dădură seama că erau produse de o mică orchestră cocoțată pe un podium, printre copaci, dincolo de marginea drumului.

Lângă podiumul pentru orchestră, fusese instalat un ring de dans, construit tot dintr-o platformă din lemn.

— Ah, vom și dansa, comentă Rosamond, strângându-și pe Morgan de braț.

Da, se gândi Morgan. Contele a apelat la experți pentru organizarea acestui picnic. Despre acest eveniment

se va vorbi multe zile de acum încolo. Poate chiar săptămâni.

Lângă trăsura lor opriră în curând altele, dar cei mai mulți dintre invitați sosiseră deja. Printre ei, săreau în ochi jachetele stacojii ale ofițerilor care răspunseseră invitației contelui.

— Vom avea parte, în mod sigur, de cea mai reușită petrecere a sezonului, declară Morgan.

În timp ce vizitiul le deschise poarta trăsorii și le ajută să coboare, mezina familiei Bedwyn îl văzu pe contele de Rosthorn îndepărtându-se de prietenii lui și grăbindu-se să-și întâmpine noii musafiri.

Arăta absolut splendid, îmbrăcat tot numai în alb și argintiu, cu pantaloni sub genunchi și ciorapi de mătase albi. Deși formală, era o ținută care îl avantaja extraordinar, deoarece avea picioare lungi, musculoase și foarte frumos dăltuite.

După ce contele o ajută pe doamna Caddick să coboare, întinse repede mâna spre Morgan, zâmbindu-i larg.

— Parcă am fi într-o idilă pastorală, lord Rosthorn, nu-i așa? comentă Morgan, punându-și o mână în mâna lui. Organizarea este minunată. Trebuie să vă felicit.

— Atunci, efortul meu n-a fost în zadar, îi răspunse el zâmbind și privind-o adânc în ochi.

Apoi, după ce Morgan coborî, contele se întoarse spre Rosamond.

Ah, deci nu m-am înșelat, se gândi Morgan.

— Suntem sigure că ne vom distra la acest picnic mai mult decât la orice altă petrecere din acest sezon, lord Rosthorn, spuse Rosamond, veselă. Nu-i așa, Morgan?

— Eu, personal, voi face totul în acest sens, promise contele, cu ochii ațintiți spre Morgan.

Pe urmă, îi oferi un braț doamnei Caddick și îi conduse chiar el spre o masă aflată lângă orchestră și foarte aproape de ringul de dans, explicându-le că de acolo vor avea o perspectivă desăvârșită asupra întregului picnic.

Peste câteva momente, un chelner se apropie de ei, având în mâini o sticlă de vin, învelită într-un șervet de pânză albă, scrobită.

În următoarea oră, Morgan și însoțitorii ei stătură așezați la masă, privind cu interes în jur.

După ce sosiră toți invitații, fură aduse, rând pe rând, bucatele. De fapt, o cină rece, dar somptuoasă, cu feluri fine, care fură savurate în timp ce orchestra cântă, susținută de un tenor. Frumusețea glasului acestuia aduse lacrimi mari în ochii lui Morgan.

Nu peste mult însă, lordul Caddick se scuză și se duse să țină companie unui grup de bărbați, prieteni cu el.

Căpitanul Gordon o invită apoi pe Morgan la o plimbare prin pădure, iar maiorul Frank, pe Rosamond; lady Caddick, observând nerăbdarea fiicei ei, le dădu consimțământul.

Orchestra luă în curând o pauză, iar dansatorii se întoarseră la locurile lor.

— Când ne vom reîntoarce noi, va reîncepe și orchestra să cânte, spuse lord Gordon oferindu-i lui Morgan brațul. Nu îmi place acest ring de dans și nici atmosfera, care e departe de ce am crezut eu, dar sper că tu te simți bine aici.

— Foarte bine, replică Morgan. Mă încântă toți acești copaci minunați, ca și luminile colorate, care compensează, cu siguranță, faptul că ringul de dans e din lemn. În plus, orchestra cântă desăvârșit, iar acustica e ideală.

— Mă bucur să aud că ești mulțumită de tot. Mă temeam că nu te vei simți bine.

Adevărul e că mi-ar fi plăcut acum mult mai mult să stau să pictez priveliștea, decât să socializez, se gândi ea.

Când se întoarseră, îl găsiră pe lordul Rosthorne la masa lor, stând de vorbă cu lady Caddick.

— Ah, iată-vă, în sfârșit, spuse el. Sper că v-a plăcut cina.

— Da, vă mulțumim, răspunse Morgan, observând în același timp cât de mult contrastau hainele lui deschise la culoare, cu cele ale ofițerilor.

Și totuși, își urmă ea gândurile, el arată mult mai masculin decât cel mai chipeș și mai elegant dintre ofițeri.

— Accepți să faci o plimbare și cu mine, lady Morgan? întrebă apoi contele.

Ah, doar eu, își spuse Morgan. Nu și Rosamond.

— Te poți duce, lady Morgan, interveni lady Caddick.

Lord Gordon își dresе glasul, gata să protesteze, dar gestul lui involuntar exprimă exact contrariul.

Morgan acceptă propunerea contelui, deoarece fu extrem de curioasă să vadă cum se va comporta cu ea, având în vedere faptul că organizase picnicul de dragul ei.

Contele îi oferi brațul și Morgan constată că era mult mai înalt decât ea, care totuși se considera destul de înaltă, pentru o femeie.

— A fost, desigur, o provocare, pentru dumneavoastră, să organizați un picnic sub lumina lunii, comentă Morgan în timp ce se îndepărtau.

— A fost o provocare, recunosc eu, dar mai mult pentru domnul Pepin și cei de la agenția sa. Îți place că am adus mese și scaune, în loc să aleg păturile? continuă contele privind în jos spre ea, cu ochii strălucind de o lumină ciudată.

— Da. E mult mai comod să stai pe scaune, decât pe pături.

— Ah, aş fi fost distrus dacă ai fi preferat păturile, răspunse el, ducându-şi la inimă mâna rămasă liberă.

Morgan zâmbi, dar mai mult fără voia ei.

— Mai am o întrebare, continuă contele. N-ar fi fost mai bine să nu agăţăm lămpi şi să lăsăm ca zona să fie luminată doar de lună şi de stele? Crezi că domnul Pepin a făcut o alegere potrivită?

— Da, a făcut o alegere foarte bună. Felinarele n-au făcut decât să sporească şi mai mult frumuseţea cadrului natural.

— Doamne, aş fi fost devastat dacă mi-ai fi dat alt răspuns.

De data asta, Morgan izbucni de-a binelea în râs.

Cine ar putea lua în serios acest mod de a flirta? se întrebă ea, amuzată. Eu, în orice caz, nu. În plus, constat că lordul Rosthorn e mult mai inteligent decât am crezut. Ştie că am intuit jocul lui şi nu face eforturi să mai ascundă nimic. În schimb, ţine să mă simt bine alături de el. Da, mă distrez cu adevărat, ceea ce e, desigur, mult mai bine decât să mă simt plictisită.

Încet, încet, se îndepărtară destul de mult de locul picnicului, dar nimeni nu-şi făcuse griji din această pricină, deoarece nu fură căutaţi nici de lady Caddick, nici de nimeni altcineva. Nici măcar de Alleyne, care onorase, bineînţeles, invitaţia contelui.

Morgan speră însă că se vor întoarce la ceilalţi înaintea ca lipsa lor să provoace comentarii indecente.

Contele nu se arată totuşi deloc grăbit să renunţe la compania ei, iar când se întoarseră, în sfârşit, printre oaspeţi, îi ţinu mâna captivă sub braţul său, exprimându-şi astfel dorinţa de a rămâne cu ea, chiar dacă era gazda petrecerii şi nu formau nici pe departe un cuplu.

Probabil de mâine vor începe cu toţii să bârfească pe seama noastră, se gândi ea, încruntându-se uşor... Lady

Morgan, care e aproape logodită cu lordul Gordon, a fost răpită de contele de Rosthorn... Ce situaţie! Dar el asta şi urmăreşte, în mod sigur, continuă ea să reflecteze.

— E aşa de mult zgomot aici... Am început să regret că i-am cerut agentului să invite atâta lume. Aş fi preferat să pot sta cu tine de vorbă, într-o cameră izolată.

— Nu e chiar aşa de multă lume, totuşi. Putem discuta liniştiţi şi în aceste condiţii.

— Ah, crezi că m-am gândit la ceva indecent, când am spus că aş fi preferat să fiu singur cu tine? Nu-mi jigni sensibilitatea de gentleman, lady Morgan. Dar mai bine să-ţi arăt ce surpriză mi-a făcut domnul Pepin, chiar înainte de sosirea oaspeţilor. Nu trebuie să stai tot timpul în vizorul protectoarei tale, crede-mă.

Morgan aruncă o privire în direcţia doamnei Caddick, care discuta cu nişte ofiţeri.

A şi uitat de existenţa mea, se gândi Morgan.

— Bine, să mergem, spuse apoi.

Contele o conduse spre drumul principal, mărginit de copacii încărcăţi cu fel de fel de lămpiţe cu lumini multicolore.

— E de-a dreptul fantastic, nu-i aşa? spuse el zâmbind. Îmi pare rău acum că nu m-am implicat mai mult în organizarea acestei petreceri.

— Da, aţi avut parte de o organizare strălucită, dar nu doresc să mergem mai departe. Sunt deja convinsă că totul a fost făcut cum nu se putea mai bine.

— Crezi că vreau să te răpesc, *chérie*? râse contele, amuzat. Aşa, în văzul tuturor oaspeţilor mei? Toată această zonă, în care ne aflăm, e vizibilă din toate părţile. Vreau doar să-ţi arăt un loc mult mai liniştit, pe una din cărările alăturate. Imediat ce se vor sătura de dansat, toate perechile vor da buzna acolo. De ce să nu fim noi primii? Vino. O să-ţi placă.

Accentul lui franțuzesc deveni mult mai pronunțat; toate acestea, plus faptul că-i spusese din nou *chérie*, o determină să ia în vedere o altă etapă a jocului lui, cu mult mai periculoasă.

Dar de ce m-a ales tocmai pe mine, din atâtea alte tinere? se întreabă ea. Poate pentru că eu sunt mult mai bogată decât ele. Deși nu am auzit să se spună despre el că ar fi un vânător de zestre.

— Mi-ați arătat deja destule, replică ea, cu o privire inocentă.

— Ah, te temi să nu fiu cumva lupul cel rău, nu? Te rog să mă ierți, lady Morgan... Nu pot să-i fac curte unei fete căreia îi e teamă de mine.

Da, am știut că dorește să mă curteze. Era evident, încă de la început. Am reacționat exact așa cum se așteptase el.

— Dar nu mă tem de dumneavoastră, spuse ea, imediat. Noi, cei din familia Bedwyn, nu avem niciun fel de temeri, vă asigur. Să ne continuăm drumul, deci.

Contele o conduse pe un drum din apropiere, la fel de luminat ca și cel principal, dar unde impresia că ești izolat de toată lumea era extrem de puternică.

— Ah, în sfârșit pot să spun și eu că mă bucur de această seară, remarcă lordul Rosthorn. Începe să fie cum mi-am imaginat.

— V-ați imaginat că veți fi singur, cu mine? Întrebă ea, ridicându-și sprâncenele.

— Da, *chérie*.

— Tot acest eveniment l-ați organizat pentru mine, nu-i așa?

— Am sperat că te va amuza, e adevărat.

— Dar de ce? Întrebă ea, oprindu-se locului.

— De ce mi-am închipuit că te va amuza gestul meu? Pentru că ești foarte tânără, *chérie*. Și persoanele de

vârsta ta adoră picnicurile, muzica și lumina lunii. Nu este așa?

— Am vrut să spun... De ce ați ținut să faceți acest gest extravagant pentru mine?... Sunt o străină pentru dumneavoastră. V-a costat o avere, acest eveniment.

— Cum să fii o străină pentru mine? Nu mi-ai fost prezentată?... N-am valsat împreună?

— Vi se pare suficient, ca să cheltuiți atât de mulți bani pentru cineva? Eu sunt convinsă, lord Rosthorn, că intențiile dumneavoastră, în ceea ce mă privește, nu sunt deloc onorabile.

— Nu sunt onorabile? răspunse el, izbucnind în râs. N-o să-ți cad în genunchi acum, rugându-te să devii contesa mea, dacă asta dorești. Dar la balul familiei Cameron am simțit că ești un spirit liber, avid de aventură. Am greșit?

— Și dacă am un spirit liber trebuie să accept să fiu obiectul dumneavoastră de distracție? replică ea, furioasă. Ați mers prea departe, lord Rosthorn!

— Chiar așa? spuse el dându-și capul într-o parte și analizând-o cu atenție.

— Ce planuri ați avut și aveți cu mine? Să mă sărutați?... Să mă seduceți?

— Să te seduc? Întrebă el, ducându-și o mână la inimă și părând extrem de șocat. Aș fi organizat această petrecere, cu toată hoarda asta de invitați, dacă aș fi avut un astfel de gând?

— Dar n-ați negat că nu ați plănuit să mă sărutați.

— Ai vorbit la trecut, remarcă el surâzând, apropiindu-și capul de al ei.

Morgan se retrase imediat și spuse furioasă :

— Să plecăm de aici imediat, lord Rosthorn! Chiar dumneavoastră ați spus că de la picnic se vede toată zona. Sau doriți să fiți văzut sărutându-mă?

— Poate ar trebui, într-adevăr, să te temi de mine, spuse el după un timp, încrucișându-și brațele la piept. Doar ai auzit ce reputație am. S-ar putea să fiu într-adevăr periculos.

Morgan îl privi lung și, în acel moment, simți cu adevărat că în fața ei se află un bărbat de care ar fi mai bine să se ferească, în viitor. Totuși, spuse râzând:

— Cred că vreau foarte mult să văd diferența dintre zona în care e picnicul și această parte a ținutului.

— Ah, deci ești interesată doar de natură...

— Poate o să vă permit și să mă sărutați, înainte de a ne întoarce... Sau... Poate nu... Dar dacă o voi face, nu va fi un sărut furat, ci unul dăruit și... simțit ca atare...

Contele își dădu capul pe spate și râse cu poftă.

— Și nu te temi că nu voi aștepta până atunci și îți voi fura un sărut cu mult înainte?

— Nu, pentru că nu vă voi permite asta. Și... poate nu vă voi permite să mă sărutați niciodată.

Contele surâse amuzat, apoi întrebă:

— Și ce anume din studiul tău asupra naturii te interesează astăzi, în mod particular?

Morgan începu să se simtă mult mai bine departe de mulțimea gălăgioasă de la picnic. Astfel, își închise ochii și inspiră adânc.

— V-ați gândit vreodată cât de norocoși suntem noi, oamenii, că avem parte în viața noastră de atâtea contraste? spuse ea, cu un aer visător.

— De tipul... Femei-bărbați?... Aproape-departee?... Susjos? întrebă el râzând.

Morgan deschise ochii și îl privi ca și cum abia atunci l-ar fi văzut cu adevărat. Dacă ar fi pus această întrebare altor persoane, n-ar fi făcut decât să se uite la ea cu uimire.

— Lumină și umbră, sunet și liniște, companie și solitudine, spuse Morgan, cu seriozitate.

— Sacru și profan, mare și mic, război și pace.

— Oh, nu. Acestea nu sunt contraste. Ceva ce nouă ne pare urât, poate să fie frumos pentru altcineva. Și ce ne pare nouă mic sau mare, dintr-o altă perspectivă poate să arate altfel.

— În opoziție sunt doar două fețe ale aceleiași monede, nu pot exista una fără cealaltă, surâse el.

— Da.

— Dar ca să avem această discuție, ai vrut să înaintăm în pădure?

— Ah, adevărul e că am dorit să mai stau puțin departe de toți petrecăreții.

— Ah, m-ai ucis! Am aranjat toată această distracție pentru tine, dar tu te-ai plictisit printre invitații mei.

— Acum, după ce am savurat liniștea pădurii o să mă bucur cu adevărat de petrecere, nu vă faceți griji. A fost o idee minunată, să organizați un picnic aici. Vă mulțumesc că m-ați invitat.

— Ești încântătoare, spuse contele. Nu mă mai pot abține. Trebuie să-ți fur un sărut.

Morgan realizează că o trec florii, dar nu de frică, în mod sigur. Era dorință.

Dar își aminti imediat că era o Bedwyn, așa că spuse cu răceală:

— Nu îmi veți fura niciun sărut. Am venit aici cu intenția clară de a mă lăsa sărutată de dumneavoastră. Deci... Sărutați-mă.

Preț de câteva momente, contele nu făcu nicio mișcare, privind-o doar cu un licăr amuzat în ochi.

Morgan ridică din sprâncene și îi susținu privirea.

Apoi, contele îi cuprinse fața în mâini.

Morgan se așteaptă să urmeze un gest agresiv și zguduitor, dar buzele lui, când le atinseră pe ale ei, fură calde, moi și delicate. Astfel, în primul moment, Morgan

nu simți decât dezamăgire, așa că își strânse instinctiv gura. Cu toate acestea, Gervase începu să-i mângâie buzele cu ale lui, după care își plimbă limba pe toată suprafața lor, mușcând-o ușor, cu dinții, pe cea de jos. Apoi își strecură vârful limbii printre buzele ei, pentru a le presa partea interioară. Căldura respirației lui îi dezmierdă obrazii.

Efectul acestui sărut – descoperi ea – nu se limitează doar la nivelul buzelor, ci întreaga cavitate a gurii ei reacționează, precum și pieptul, sânii, abdomenul și coapsele.

Când Gervase se îndepărtă de ea încet, Morgan înțelesese deja cât de periculos putea să fie un sărut. În timpul acestuia, simțise focul arzător din trupul lui cu întreaga ei ființă și devenise șocant de conștientă de toată masculinitatea lui.

— Minunat, *chérie*, spuse contele, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă corp. Extraordinar, într-adevăr. Dar acum trebuie să ne întoarcem la musafirii mei și la echipa ta de pază.

După ce spuse acestea, contele făcu o plecăciune ușoară în fața ei și îi oferă din nou brațul.

Și iată că așa, se gândi Morgan, aruncându-i o privire fugară înainte de a-l prinde de braț, iată că el e cel care câștiga. E un viclean și jumătate. Va uita desigur de existența mea după această seară și va porni să caute altă pradă.

Wulfric și mătușa Rochester ar fi făcut apoplexie, dacă m-ar fi văzut sărutându-mă așa cu acest bărbat, își spuse ea în continuare. Și... pe bună dreptate. Am căzut în plasa unui crai, care – din cine știe ce motiv – m-a ales tocmai pe mine pentru a fi noua lui victimă. Nici nu pot să spun, de fapt, care dintre noi a învins, în această situație.

Poate a fost doar... mat... ca la șah.

Gervase observă imediat că oaspeții lui realizează – aproape cu toții – din ce direcție au apărut și ei într-un târziu la petrecere. În mod sigur, se va vorbi mai încolo sau mâine despre faptul că Morgan a stat mai mult în compania mea, în astă-seară, decât în cea a lui Gordon.

Totul va decurge deci conform planului pe care l-am făcut.

Problema era însă că tânăra Bedwyn îi plăcea foarte mult. Se deosebea cu totul de celelalte fete pe care le cunoscuse până atunci.

Are coloană vertebrală, își spuse, iar jocul pe care l-a făcut e foarte asemănător cu al meu. E greu de spus care dintre noi doi e învingătorul.

— Dumnezeule! Am uitat cu totul că sunt gazda acestui eveniment, spuse el oftând. Trebuie să anunț începerea dansului. Și unde mai pui că eu sunt cel care are obligația să facă deschiderea acestei noi etape a petrecerii și să dansez cu o doamnă aleasă de mine, sau cu prima care acceptă. Primul dans va fi un vals, așa că te rog să dansezi tu cu mine, *chérie*. Vrei? continuă el.

— Oh, bine, răspunse ea, fără să stea prea mult pe gânduri.

Contele o conduse spre platforma din lemn de lângă podiumul orchestrei, iar după ce se urcară, anunță:

— Începe dansul! Vals! Vă rugăm să poftiți pe ring!

Apoi, înainte ca musafirii să umple scena, contele se întoarse spre orchestră și făcu un semn ușor din cap.

Nu după multă vreme, sunetele muzicii se revărsară peste toată pădurea, iar Gervase o cuprinse pe Morgan de mijloc, luându-i mâna dreaptă în mâna lui liberă. Pe

urmă, își potriviră pașii în ritmul muzicii, dansând mai întâi singuri, dar curând alte și alte perechi veniră lângă ei, înconjurându-i.

Ce cadru perfect pentru vals, se gândi el. Parcă am face parte din ființa pădurii și a nopții... Parte din dansul vieții, la urma urmelor.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândul, Morgan își îndreptă ochii spre stelele care parcă se învâртеau o dată cu ea, dincolo de vârtejul crengilor copacilor. Apoi, izbucni în râs.

— Ah, *chérie*, în ce armonie perfectă ne rotim amândoi, spuse contele. Tu și eu... pe ringul de dans...

— Sunteți un maestru al pauzelor dintre cuvinte, nu-i așa? răspunse ea cu aroganță, iar zâmbetul îi dispăru cu desăvârșire.

Fu rândul contelui să râdă...

Planul meu se va îndeplini mult mai greu decât am crezut, se gândi el. Dar nu-mi pare deloc rău. Fiecare pas nou pe care-l fac e cu atât mai îmbucurător.

La sfârșitul dansului, Gervase nu mai avu prilejul s-o predea pe Morgan el însuși protectoarei ei, deoarece se treziră lângă ei cu un bărbat care o cuprinse pe fată cu putere de braț și o forță să îl urmeze.

— Mulțumesc, Rosthorn, spuse acesta, cu o politețe rece. O voi conduce eu pe lady Morgan la lady Caddick.

Lordul Alleyne Bedwyn semăna foarte mult cu fratele lui mai mare, mai ales acum când, în mod evident, era îngrozitor de supărat.

Gervase nu-l întâlnise niciodată, înainte de a pleca pe Continent, dar de când se afla la Bruxelles îl văzuse de două ori, iar în acea seară îl întâmpină la sosire și-i mulțumi pentru prezență.

Acum, contele se înclină în fața lui Morgan și mai apucă doar să-i zâmbească, înainte de a fi luată de lângă el.

Ah, iată primul pas cu adevărat important în îndeplinirea planului meu, își spuse lordul de Rosthorn, îngustându-și ochii și uitându-se lung după cei doi frați.

— Ei bine, Morg, spuse Alleyne după ce o conduse pe sora lui spre una din cărările care duceau la drumul principal și se îndepărtară destul de lumea aflată la petrecere. Cred că te-ai distrat de minune în seara asta.

— Desigur. Toți cei prezenți sunt negri de invidie acum, că nu le-a venit lor mai întâi ideea de a face un picnic sub clar de lună, în această pădure.

— Îndrăznesc să spun că da, răspunse el, dar știi foarte bine că nu la asta m-am referit. Sper că nu te-ai îndrăgostit de Rosthorn. Îmi închipui că ai mai multă minte.

— Dacă m-am îndrăgostit de... Ești nebun?... Nu mă îndrăgostesc de orice bărbat care catadicsește să-mi acorde puțină atenție.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el sec. Nu înțeleg cum a putut lady Caddick să se comporte atât de iresponsabil și să-ți acorde permisiunea de a te plimba cu Rosthorn prin pădure, de parcă ați fi fost căsătoriți... Unde mai pui că pe urmă ați lipsit amândoi așa de mult timp de la petrecere că era cât pe-aici s-o pornesc în căutarea ta. Ca să nu mai vorbesc de modul în care v-ați privit când ați dansat, de parcă ați fi fost doar voi doi aici. Te vei putea declara norocoasă dacă nu se va bârbi despre toate astea, mâine, în tot ținutul. Și mai ales, dacă nu va ajunge la urechile lui Wulf toată istoria. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că lady Caddick nu te va supraveghea cum se cuvine. Ea i-a cerut lui Wulf să-ți dea voie să vii aici, promițându-i că va avea grijă de tine.

— Dar n-a făcut nimic iresponsabil. Și nici eu. Nu e nimic necuviincios în faptul că accepti să faci o plimbare

cu un bărbat care ți-a fost prezentat. Chiar și mătușa Rochester mi-ar fi acordat permisiunea de a face o plimbare în compania contelui de Rosthorn. Și permisiunea de a dansa cu el o aveam încă de la balul trecut. Că nu a așteptat să înceapă dansul și celelalte perechi de pe ring și am început înaintea lor cu mult, iar nu e vina doamnei Caddick, și nici a mea. Nu aveam de unde să știm că lordul va proceda astfel.

— N-are niciun sens să mai discutăm, Morgan. La ora asta ar fi trebuit să fii în pat deja.

— Nimeni nu te-a însărcinat să fii garda mea, Alleyne. Chiar n-ai avut altceva mai bun de făcut în seara asta decât să mă urmărești pe mine? Sunt atâtea domnișoare frumoase care ar fi fost fericite să danseze cu tine.

Chiar dacă îi era soră, Morgan putea să-și dea seama de marea frumusețe a lui Alleyne. Chiar dacă moștenea nasul proeminent al familiei Bedwyn – ea, din fericire, scăpase de acest... „dar” – Alleyne stârnea admirația tuturor, datorită siluetei lui armonioase, a părului negru ca abanosul, a tenului creol și a feței perfect ovale.

— I-am promis lui Wolf că voi fi cu ochii pe tine. Și bine am făcut, pentru că Rosthorn are niște gânduri necurate cu tine.

— Nu-i adevărat. E un gentleman. Ne-a făcut plăcere să fim unul în compania celuilalt în seara asta. Atâta tot.

— Păi asta e problema. Omul are o reputație foarte proastă. A făcut o mulțime de victime printre femeile de pe Continent. Se spune că nu era întotdeauna în cea mai bună companie. În plus, când a plecat din Anglia, se pare că a făcut-o tot din cauza lucrurilor necurate în care a fost implicat.

Morgan își pierdu cumpătul.

— Ah, Alleyne!...

— Wulf nu-l va considera niciodată pe contele de Rosthorn un gentleman. Poți să fii sigură de asta. Și nici nu poate fi un pretendent eligibil pentru tine.

— Eligibil? Dar, ce?... E necesar ca orice bărbat care invită la dans o fată să aibă în minte căsătoria?

— În cazul lui Rosthorn, e mai bine să nu aibă niciun fel de gânduri cu tine. Dar am crezut că ești îndrăgostită de Gordon.

— Ah, Gordon a devenit așa de plictisitor... E destul de frumos pentru a face ca orice fată să-și piardă o vreme mintea din cauza lui, dar e complet imatur.

— Știu că pot avea încredere în tine, Morg, răspunse el, strângându-i cu putere mâinile. Totuși, ești încă inocentă și uneori inocența e deosebit de periculoasă. Îmi promiți că vei fi atentă, în ceea ce-l privește pe Rosthorn? Dacă vrei, o să vorbesc eu cu el, să-i cer să te evite.

— Dacă o să faci asta, eu o să iau una din cărțile alea faimoase ale lui Freyja și o să ți-o arunc în față, ca să-ți remodelez nasul! Știu și singură să am grijă de mine! Am destulă minte pentru asta. În plus, lady Caddick e o însoțitoare cu experiență, iar lordul Rosthorn – așa cum ți-am spus deja – un gentleman.

Alleyne surâse satisfăcut și îi ciufuli ușor părul.

— Te voi duce acum înapoi la lady Caddick. Sunt conștienți că Gordon abia așteaptă să danseze cu tine.

Morgan încuviință, dar nu putu să nu se întrebe, în același timp, care ar fi reacția fratelui ei dacă i-ar spune că picnicul a fost organizat în mod special pentru ea. Ba mai mult, că a ales în mod deliberat să-l însoțească pe contele de Rosthorn în pădure și i-a permis acestuia să o sărute, chiar dacă știe foarte bine că e un depravat.

Totuși, spera ca Alleyne să nu îl abordeze pe Gervase pentru a-i cere să o evite și, mai ales, că Wulf nu va afla nimic despre toată această afacere.

Nu se simțea însă vinovată pentru nimic. Nu i se în-tâmplase nimic rău. Ba, chiar dimpotrivă. Un afemeiat cu o experiență bogată încercase să se joace cu ea, dar reușise să-i întoarcă armele împotriva lui. Putea spune deci că avea de ce să fie mândră de ea.

De-acum încolo, contele de Rosthorn se va gândi, cu siguranță, de două ori înainte de a-și pierde timpul și banii pentru a cuceri puștoaice.

Puștoaice! Ha! Cerule! Dar eu sunt lady Morgan Bedwyn.

Gervase nu mai avu niciun prilej să discute cu Morgan, timp de câteva zile...

După picnic se iscaseră, într-adevăr, o mulțime de bârfe pe seama lor, în toate saloanele importante din Bruxelles. Astfel, contele bănuia că fuseseră multe persoane cărora le venise ideea să le scrie despre cele petrecute la petrecerea dată de el și familiilor lor din Anglia.

Planul lui se îndeplinea încet, dar sigur.

Nu avea, de altfel, de ce să se grăbească.

Într-o dimineață, în timp ce își făcea plimbarea călare pe Allée Verte, o văzu pe lady Morgan, în șaua unui cal superb. Era însoțită de Rosamond Havelock, care călărea un armăsar la fel de frumos ca cel al prietenei ei.

Amândouă erau extrem de elegante, dar lady Morgan pur și simplu strălucea.

Gervase le salută discret, ridicându-și ușor pălăria de pe cap și așezând-o imediat la loc.

Lady Morgan îi răspunse cu o plecăciune scurtă.

— Bună dimineața, le spuse el zâmbind, oprindu-și calul în dreptul lor.

— Bună dimineața, lord Rosthorn, răspunse Morgan. E o zi minunată, nu-i așa?

— Da. După două zile de ploaie, e extraordinar că putem să ieșim din nou în aer liber.

— Așa e, replică Morgan, oprindu-și calul. Ați avut noroc că a fost o vreme atât de frumoasă în seara în care ați organizat picnicul.

— Se pare că da.

— A fost un picnic minunat! interveni Rosamond. Nu-i așa, Morgan?

Aceasta însă continuă să-l măsoare cu seriozitate.

— Ați auzit că francezii se îndreaptă spre Bruxelles? schimbă Morgan subiectul.

— Ah, Morgan, se grăbi Rosamond să răspundă, înainte ca lordul Rosthorn să fi apucat să spună ceva. Prietenii noștri ofițeri ne-au asigurat că nu avem de ce să ne temem. Francezii nu vor ajunge nici măcar să se apropie de Bruxelles.

— Într-adevăr, lady Morgan. Cum să vă fie frică de francezi, când sunteți protejate de cei din Life Guard? spuse contele, cu un surâs ușor sarcastic. Putem să ne plimbăm câteva minute doar noi doi? continuă Gervase, uitându-se adânc în ochii tinerei domnișoare Bedwyn.

Aceasta încuviință, dar cu un aer destul de absent, după cum remarcă imediat contele.

Astfel, se îndepărtară încet de Rosamond, care însă avu bucuria de a se întâlni, în schimb, cu doi ofițeri din grupul fratelui ei.

— Va fi război, nu-i așa, lord Rosthorn? întrebă Morgan, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

— Fără nicio îndoială, răspunse el cu onestitate, ca și cum ar fi discutat cu un bărbat, nu cu o fată atât de tânără. În ciuda a ceea ce cred englezii, francezii vor lupta formidabil. De asemenea, pe câmpul de luptă, vor fi prezenți cei mai buni mareșali pe care îi are Bonaparte. Cu toții doresc să-și recâștige prestigiul de odinioară.

Totuși, nu putem spune, de pe acum dacă va învinge armata lui Bonaparte.

— Da. Eu cred că Bonaparte e un geniu și că are charismă, deși mulți îl numesc „Ciolan Bătrân” și vorbesc despre el ca despre un bufon.

— Va fi o luptă înverșunată, asta-i sigur. Totuși, pentru Bruxelles, nu cred că există un pericol iminent. Granițele acestui oraș sunt foarte bine apărate. Dacă n-ar fi fost așa, fii sigură că englezii care nu vor participa la luptă ar fi plecat deja de aici.

— Lordul Caddick ne-a sfătuit să ne întoarcem în Anglia, fără niciun fel de întârziere, iar fratele meu Alleyne ne-a căutat ieri, pentru a ne întreba de ce mai suntem încă aici. Lady Caddick însă refuză să plece în Anglia, câtă vreme la Bruxelles nu e niciun pericol. Vrea să rămână cât mai mult timp posibil lângă lordul Gordon și nu pot decât să fiu de acord cu ea. E important pentru toate femeile, în aceste momente, să fie aproape de bărbații apropiați lor, care se pregătesc pentru o luptă atât de grea.

— Lordul Gordon îți este deci atât de apropiat?

Morgan îl privi cu intensitate în ochi și îi spuse pe un ton aspru:

— E o impertinență din partea dumneavoastră să îmi puneți o astfel de întrebare.

Contele zâmbi.

Cum nu intenționa însă să se certe cu el, Morgan continuă cu un glas ceva mai cald:

— Nu pentru Bruxelles sau pentru mine însămi mă tem eu. Și, probabil, voi fi alungată de aici cu mult înainte ca persoana mea să fie în pericol. Dar bărbații angajați în armată nu pot fi goniți de aici, într-un loc mai sigur, nu? Ei trebuie să rămână în acest loc, să lupte... și să moară.

— Nu toți soldații mor în bătălii. Observă cât de mulți veterani sunt în Bruxelles. Au fost în bătăliile alea îngrozitoare din peninsula și, înainte de asta, în cele din India, dar trăiesc, ca să vorbească despre ele.

— Da. Ca fratele meu, Aidan. Dar, totuși, în bătăliile despre care ați vorbit au murit o mulțime de bărbați. De exemplu, fratele cumnatei mele. Poate Bonaparte și oamenii lui nu vor putea trece de granițele Bruxelles-ului, spuse Morgan, dar nu cred că se va opri pur și simplu lângă ele, după care se va întoarce cu toată oastea în Franța.

— Ai dreptate.

— Și ce credeți atunci că va face?

— Va încerca să pătrundă în Bruxelles, pe o cale, sau alta. Dar armata ducelui de Wellington nu se va lăsa nici ea, cu una, cu două. Sau, mai bine zis, să sperăm că va fi așa. Dacă aș fi în locul lui Bonaparte, aș ataca punctul cel mai slab al apărării, care e — cred eu — între forțele de apărare ale lui Wellington și cele ale feldmareșalului von Blücher. Dacă își va putea tăia calea până acolo și va desființa orice posibilitate de comunicare între cele două părți, va avea într-adevăr mari șanse să iasă învingător.

Gervase nu discuta de obicei acest gen de preziceri așa de sumbre cu femeile, și cu atât mai puțin cu copilele. Dar Morgan se deosebea radical de toate acestea.

— Mulțumesc, spuse ea cu gravitate. Apreciez că mi-ați dat acest răspuns sincer și nu mi-ați prezentat situația în roz, doar pentru că fac parte din sexul slab. Ofițerii pe care-i cunosc îndulcesc realitatea când ne vorbesc despre război, considerându-ne prea delicate pentru a face față adevărului. Sunt convinsă că între ei prezintă altfel lucrurile.

— Dacă vor fi chemați la arme, sunt sigur că își vor îndeplini toate sarcinile cu cea mai mare responsabilitate.

— Dacă?

— Mă rog... Când, se corectă contele.

— Pe măsură ce am crescut, mi-am făcut din ce în ce mai multe griji pentru Aidan, comentă ea și buzele îi pâliră brusc. Mie mi se pare fără sens orice tip de război. De ce e necesar ca fratele meu, pe care îl ador, să plece departe de mine și de familie, când noi avem atâta nevoie de el? De ce trebuie să-și pună viața în pericol? De ce trebuie să existe războaie?

— Din nefericire, lupta face parte din natura umană. Așa că vor exista întotdeauna războaie.

— Lupta e în natura bărbaților. Femeile nu merg la război. Dacă femeile vor ajunge să fie la conducerea țărilor de pretutindeni, relațiile dintre popoare ar fi mult mai bune.

Contele zâmbi amuzat.

— Nu credeți că am dreptate?

— Femeile sunt prea sensibile pentru a putea face politică. Și e foarte bine că e așa. Au lucruri mai bune de făcut în viață.

— Să se ocupe de broderie, presupun, nu?... Și să bea ceai cu vecinele.

— Și să-și crească și educe copiii. Și să aibă grijă de bărbații lor... Și... să promoveze frumusețea artei, a muzicii și a poeziei.

— Și să suportăm condamnarea la care am fost supuse, de a ni se spune doar fraze frumoase.

Ofițerii se îndepărtară de lady Rosamond și se apropiară de Morgan, pentru a o întreba dacă va fi prezentă, în acea seară, la cina de la regimentul lor.

Gervase își luă la revedere de la toți și își văzu de drum.

Ah, se gândi el, îndreptându-se în direcția opusă celei spre care apucase înainte de a se întâlni cu cele

două domnișoare, e atât de greu să poți flirta cu Morgan Bedwyn...

Apoi oftă adânc, nevenindu-i parcă să creadă că era adevărat ceea ce descoperise, întâlnind-o: există femei inteligente.

A ales să mă trateze ca pe un prieten și nimic mai mult. În regulă. Voi fi doar atât pentru ea, își spuse Gervase. Calul de dar nu se caută la dinți.

În dimineața zilei de treisprezece iunie, lordul Alleyne Bedwyn se prezentă la casa din strada Bellevue și, înaintea doamnelor să coboare pentru micul dejun, avu o discuție privată cu contele de Caddick.

Apoi, când lady Caddick veni să-i dea binețe, după ce o salută și schimbă câteva amabilități, îi explică și acesteia motivul vizitei sale atât de matinală.

— Familia Denson, prietenă cu sir Charles Stuart, va părăsi Bruxelles-ul mâine-dimineață la prima oră. Vreau ca Morgan să plece cu ei la Londra. Dacă doriți, poate pleca și Rosamond.

Cele două fete tocmai se apropiară de cei doi, așa că auziră discuția și se arătară imediat foarte surprinse.

Lady Caddick căzu pe gânduri.

— Nu știu ce să spun, lord Alleyne. Eu consider că locul fiicei mele este lângă mine și lângă tatăl ei. Pe de altă parte, nu pot să-l abandonez pe Gordon, în cele mai grele momente ale vieții lui. Și nici nu cred că situația de aici este atât de disperată. Lordul Uxbridge sau ducele de Wellington ne-ar fi spus că e periculos să mai rămânem în Bruxelles, dacă lucrurile ar fi stat astfel.

— Vă înțeleg, răspunse lordul Alleyne. O voi anunța pe doamna Denson că va pleca doar sora mea cu ei. Morg, cere-i servitoarei să-ți facă bagajele.

Morgan nu apucă să scoată niciun cuvânt, deoarece lady Caddick i-o luă înainte.

— Nu sunt de acord. Lady Morgan mi-a fost dată mie în grijă. Nu pot să plasez altcuiva această responsabilitate.

— Voi lua această responsabilitate asupra mea, lady Caddick, spuse Alleyne. Și lordul Caddick a fost de acord cu mine că la Bruxelles nimeni nu mai este în siguranță. Pentru femei, în special, situația va deveni extrem de periculoasă.

Lordul Alleyne nu-și explică remarca, dar nici nu fuse-se nevoie să o facă.

Morgan știa la fel de bine ca toată lumea – deși nimeni nu vorbise în mod explicit despre acest fapt – ce li se putea întâmpla femeilor când orașul va fi invadat de armata dușmanilor.

Nu mă tem nici măcar acum pentru mine, se gândi Morgan. Iar, pe de altă parte, ar fi necinstit din partea mea să plec acum de aici. Chiar dacă nu sunt îndrăgostită de Gordon și de niciun alt ofițer, nu pot să nu simt compasiune pentru ei.

— Nu voi pleca din Bruxelles, Alleyne, spuse ea cu fermitate.

Acesta o privi lung, ridicându-și o sprânceană, dar când vorbi se întoarse spre lady Caddick.

— Pot să vorbesc cu sora mea între patru ochi?

Lady Caddick se îndepărtă grăbită, spunându-i fiicei sale, peste umăr:

— Am nevoie de tine, draga mea. Urmează-mă.

Rosamond îi aruncă lui Morgan o privire fugară, după care se grăbi să-și ajungă mama.

La rândul ei, Morgan traversă salonul și se duse la fereastră. Ploaia se oprise de ceva vreme, așa că drumurile începură să se usuce.

— Nu voi pleca din Bruxelles, repetă ea, continuând să privească pe fereastră.

Putea să fie foarte încăpățânată, atunci când își impunea asta și toată familia ei cunoștea acest fapt.

Alleyne scoase un oftat adânc.

— Putem să vorbim deschis, Morg? Nu vreau ca sora mea să fie răpită de soldații francezi. Ai înțeles?

— Când va deveni cu adevărat periculos să mai stau aici, voi pleca. Voi aștepta acel moment, Alleyne. Am încredere în familia Caddick și știu că mă vor avertiza când va fi cazul să părăsesc acest oraș. La urma urmei, Wulf m-a dat în grija lor. Nu – spuse ea, observând că Alleyne dorește să protesteze. Nu mai juca rolul fratelui mai în vârstă. Fii doar fratele meu și atât. Nu pot să plec de aici, acum. Pur și simplu, nu pot.

— Din cauza lui Gordon, nu? replică el, trecându-și degetele prin păr. E vreo înțelegere între voi doi, Morg? Sper că nu v-ați logodit în secret. Wulf ar fi distrus.

— Nu e nicio înțelegere între noi, dar, te rog, nu mai insista să plec mâine. Balul organizat de ducele Richmond va avea loc poimâine-seară. Dacă situația de aici ar fi fost acum atât de periculoasă, nu s-ar mai fi dat niciun bal, nu-i așa? Se spune că va fi prezent și ducele de Wellington. Hai să decidem abia după acest bal dacă e cazul să plec în Anglia, sau nu.

— Dar familia Denson pleacă mâine, insistă Alleyne.

— Vor mai pleca și alții, pe urmă. Te rog, permite-mi să mai stau aici.

— Morg! spuse Alleyne, cu disperare. Ești mezina familiei. Toți te iubim... Bine, spuse el schimbându-și tonul. Vom vorbi după balul de poimâine. Sper însă că nu voi regreta această decizie pentru tot restul vieții mele.

Morgan alergă spre el și, după ce își petrecu brațele pe după gâtul lui, îl sărută pe obraji.

— Mulțumesc. Cel puțin Gordon e un om onorabil. Wulf nu ar fi acceptat să vii aici, dacă n-ar fi fost așa. Ești sigură că nu e nicio înțelegere între voi doi?

— Bineînțeles.

— Circulă tot felul de bârfe pe seama ta și a lui Rosthorn, după acel picnic. Ai stat prea mult în compania lui. Nu-ți face curte?

— Nu.

— Abia dacă l-am mai văzut, de atunci.

Morgan nu consideră că nu-i spusese fratelui ei adevărul, deoarece când se plimbase cu Gervase prin parc, cu câteva zile în urmă, nu flirtase deloc cu ea. În plus, nu-i ascunsese adevărul despre situația militară actuală.

— Mă bucur să aud asta. Văd că s-a oprit ploaia. Du-te să-ți pui boneta și haide să ne plimbăm puțin prin parc. Nu vreau să te neglijez, atâta vreme cât sunt aici.

— Asta pentru că nu ai nimic de făcut, spuse ea înainte de a se îndrepta spre ieșire, decât să alergi toată ziua după sora ta mai mică.

— Asta am făcut întotdeauna, răspunse el râzând.

Pe paisprezece iunie se auzi că trupele franceze erau concentrate în apropiere de Mauberge și că se pregăteau să treacă în Belgia. Cei din Bruxelles însă considerară că francezii nu erau în stare decât să facă o paradă în care să-și arate mușchii. În Bruxelles se aflau peste o sută de mii de soldați prusaci, care patru-lau permanent între străzile Ardenes și Charleroi, plus alte forțe ale britanicilor și ale aliaților lor, care păzeau drumurile între Mons și Marea Nordului. Astfel, opinia generală era că francezii nu aveau nicio șansă de a ajunge în Bruxelles.

Pe cincisprezece iunie avu din nou loc o trecere în revistă a trupelor cantonate în faimosul oraș, însă aceasta

nu mai avu nici pe departe strălucirea celei efectuate cu câteva săptămâni în urmă.

În după-amiaza aceleiași zile, prințul de Orange și ducele de Wellington primiră vestea că o brigadă prusiană fusese atacată în apropiere de Charleroi și că Thuin căzuse în ghearele dușmanului.

Seara, Wellington ordonă ca divizia a doua, ca și a cincea, să se adune la Ath și să aștepte acolo alte ordine.

Cu toate acestea, turiștii strănși la Bruxelles nu realizează că situația devenise extrem de periculoasă, așa că balul ducelui Richmond nu se amânase, iar ofițerii staționați în oraș își anunțaseră deja participarea. Ba mai mult decât atât, unii susțineau că însuși ducele de Wellington se va număra printre oaspeți.

Din fericire, poate, pentru Morgan, Alleyne fusese trimis, în mod neașteptat, la Anvers, cu probleme care priveau ambasada și urma să se întoarcă abia în ziua următoare. Nu mai avea deci cine să o oprească să participe la bal. Era o ocazie unică, pe care nu dorea s-o piardă, cu niciun chip. Toată lumea știa de altfel că era ultima șansă de a se întruni încă o dată cu toții și de a se veseli.

Pe de altă parte, era de asemenea posibil ca trupele împrăștiate prin diverse locuri să se reîntoarcă peste câteva zile la Bruxelles, Bonaparte să se retragă în Franța și viața să-și reia cursul obișnuit.

Dar cel mai probabil era ca totul să nu fi fost numai o alarmă falsă și armata să dea, într-adevăr, în scurt timp, o bătălie pe viață și pe moarte.

În circumstanțele existente era poate de așteptat să nu participe multă lume la balul organizat de ducele de Richmond, în seara zilei de cincisprezece iunie, dar spre surprinderea tuturor veniseră o mulțime de persoane. Atâta lume adunată laolaltă nu se mai văzuse în Bruxelles din ziua în care britanicii trecuseră Canalul Mânecii, cu mai bine de o lună în urmă. Cel mai surprinzător fusese însă faptul că veniră aproape toți ofițerii din regimentele plasate atât în Bruxelles, cât și în zonele mai mult sau mai puțin îndepărtate de acesta. Îmbrăcați în uniforme lor splendide, dar cu pantofi de dans în picioare, în loc de cizme, păreau că uitaseră cu toții de orice fel de bătaie.

Doamnele erau și ele pline de strălucire, ca și cum n-ar mai fi fost nimic altceva important în viață decât dansul și niciun loc mai nimerit în care să se desfășoare acesta, decât sala de bal a casei Richmond.

Dar aparențele pot fi întotdeauna înșelătoare. Când Gervase se apropie de duce și de ducesa pentru a-i saluta și a-și manifesta respectul pe care îl nutrea față de ei, constată că aceștia discutau, împreună cu grupul lor de cunoștințe, despre situația militară. Astfel, cu toții căzură de acord că în dimineața următoare întreaga armată se va îndrepta spre frontiere. Singura incertitudine era legată doar de natura bătaiei.

După ce muzica începu să acopere sunetele râsetelor vesele și ale vorbăriei animate, Gervase o căută din priviri pe Morgan. O văzu curând, îmbrăcată toată în alb și cu fața strălucind de bucurie. Dansa cu Gordon și părea să nu mai aibă ochi pentru nimeni, decât pentru el.

Adevărul era că nu se așteptase să o găsească acolo, deoarece aproape toate familiile britanice se retrăseseră la Anvers, cu mai bine de două zile în urmă. Crezuse că și cei din familia Caddick avuseseră destulă minte pentru a face la fel.

În mod sigur, au rămas aici din cauza lui Gordon, se gândi el. Oare și Morgan tot de-asta n-a plecat? E ciudat că fratele ei, care cunoștea desigur gravitatea situației actuale, ca atașat pe lângă ambasadă, i-a permis să mai stea în Bruxelles.

Totuși, e ceva straniu în zâmbetul ei, continuă el să reflecteze, analizând-o. Un fel de disparare.

Nu mai vorbise cu ea din ziua în care se plimbaseră prin parc, dar nu reușise să și-o scoată nicio clipă din minte.

Are toată aroganța familiei Bedwyn, își spuse el, dar e și inteligentă, plină de forță și onestă. Toate calitățile pe care le-am admirat eu întotdeauna. Unde mai pui că e și așa de frumoasă.

Gervase începu să regrete planul pe care și-l făcuse cu privire la ea. De aceea, se hotărî ca în acea seară să o evite.

Până în seara aceea, Morgan nu realizase că putea fi în stare să râdă și să danseze, fiind, în același timp, pe deplin conștientă de apropierea unei catastrofe. I s-ar fi părut de neimaginat ca ea să fie atât de lipsită de sensibilitate. Dar cum toată lumea din jurul ei se distra de minune, se consolă cu acest gând. Era, cu siguranță, cea mai veselă atmosferă din întregul sezon.

Dar și cea mai tristă, totodată, își spuse imediat, conștientizând fragilitatea ființei umane.

Până spre miezul nopții, când la bal își făcu apariția ducele de Wellington, Morgan dansă doar cu Gordon, iar în momentul sosirii lui tocmai începură un vals.

Ducele se duse țintă spre prințul de Orange și în scurt timp o veste uluitoare făcu înconjurul salonului: Charleroi fusese ocupat.

Deși această localitate se afla la doar douăzeci de mile de frontierele Belgiei, nimeni nu-și făcuse griji, așa că și Morgan și Gordon continuară să-și suradă cu veselie.

În seara aceea, de altfel, simțea pentru el o mare tandrețe.

Măine va fi târât poate în brațele morții, își spuse ea cu disperare, privindu-l în ochi.

— Cred că mâine va trebui să ne trezim foarte devreme, îi spuse Gordon, în timpul valsului. Mă bucur însă că va fi așa. Vom termina mai repede bătălia cu Bonaparte și pentru totdeauna. Măine vom fi eroi... Sau cel mai târziu poimăine. Te voi face să fii foarte mândră de mine.

Morgan se gândi însă că în spatele vorbelor lui îndrăznețe se ascundea o mare doză de teamă.

— Toți cei care te cunoaștem suntem deja foarte mândri de tine. Nu mai ai motive să faci dovada curajului tău în nicio bătălie. Să sperăm că această bătălie va putea fi evitată.

— Ah, iartă-mă că am început acest subiect. N-ar fi trebuit să te provoc să-ți bați capșorul tău frumos cu astfel de probleme.

Morgan încercă să-și stăpânească iritarea care o cuprindea întotdeauna când i se vorbea într-un asemenea mod.

Îi zâmbi deci, concentrându-și atenția asupra dansului și a feței lui frumoase.

Are nevoie de compania și de admirația mea, în seara asta, se gândi ea. De ce să nu îi ofer ceea ce-și dorește?

Gordon o conduse spre ieșirea din sala de bal, apoi pe un coridor, uitându-se precipitat în toate părțile, iar

când în sfârșit se opri în fața unei uși deschise, care dădea într-o cameră întunecată, îi spuse :

— Lady Morgan. Măine plec la luptă. Te rog fă-mi favoarea și acordă-mi un sărut.

Morgan stătu o clipă pe gânduri, întrebându-se cum să îl refuze, fără a-l supăra.

Gordon însă nu mai așteptă răspunsul ei și o cuprinse strâns în brațe. Apoi o sărută pe gură.

Morgan abia își stăpâni impulsul de a-l lovi cu putere peste față.

Nu... Nu în seara asta, își spuse. Nu pot să-i fac nici-un rău în seara de dinaintea plecării la război.

Ochii i se umplură apoi de lacrimi și toată veselia îi dispăru cu desăvârșire.

Pe urmă îl cuprinse de reverele hainei și îi răspunse la sărut cu toată tandrețea pe care o simțise în ultimele ore pentru toți bărbații care urmau să plece a doua zi pe câmpul de luptă și poate să moară în cel mai stupid și nefast joc bărbătesc, din câte există: războiul.

— Lady Morgan, spuse el, după un timp, îndepărtându-și buzele de ale ei. Permite-mi... Te implor... Vreau să am onoarea să lupt în cinstea ta, când va veni momentul. Aș vrea să mă aștepți... Să te gândești la mine.

Îi cerea să-i facă deci o promisiune, dar ea, bineînțeles, nu putea să-i promită nimic. Cum să-i spună însă că nu e de acord? Circumstanțele în care se aflau nu-i permiteau să-i răspundă cu nu categoric, ca într-o împrejurare obișnuită.

— Bineînțeles că o să mă gândesc la tine, îi răspunse ea cu dulceață în glas.

— Promite-mi că vei purta doliu după mine, dacă voi muri, continuă el, luându-i mâna dreaptă în palmele lui fierbinți și așezându-i-o pe pieptul său, în dreptul inimii. Promite-mi că te vei îmbrăca doar în negru, tot restul

vieții tale, dacă eu nu voi mai fi. Și că nu va mai exista pentru tine niciun alt bărbat. Promite-mi toate acestea, lady Morgan.

— Bineînțeles că voi suferi, răspunse ea, stânjenită. Dar să nu mai vorbim despre moarte.

Gordon o strânse din nou în brațe, dar înainte de a-și lipi buzele de ale ei, cineva, din întunericul camerei, închise cu putere ușa.

— Să ne întoarcem în sala de bal, spuse Morgan, cu respirația întretăiată de emoție. Mama ta își face desigur griji deja pentru mine.

— Mulțumesc, îi spuse el, strângând-o cu putere de braț. Sunt cel mai fericit dintre bărbați.

Ah, crede că am făcut un jurământ și că urmează să ne logodim, dacă se va întoarce acasă, își spuse ea, disperată. Dar nu-l pot dezamăgi acum. Voi avea destul timp pentru asta, în cazul în care nu va muri pe câmpul de luptă.

Atmosfera din sala de bal se schimbase aproape complet în timpul în care lipsiseră ei, deși doar pentru câteva minute. Apărură chiar și câteva persoane îmbrăcate complet în uniformă, iar ofițerii care fuseseră prezenți înainte nu mai dansau, deși orchestra continua să cânte. Unii dintre ofițeri își luau chiar la revedere de la familie și de la prieteni.

— S-a dat ordin să ne prezentăm la regiment chiar acum, spuse maiorul Franks, prinzându-l pe Gordon de mânecă. Nu te îngrijora însă, frumoasă domnișoară, continuă el, întorcându-se spre Morgan. Peste o săptămână ne vom întoarce să dansăm iar vals cu fetele noastre.

Morgan auzi imediat un țuit ciudat, care — constată repede — nu venea dinspre orchestră, ci chiar din capul ei. Făcu însă un efort considerabil pentru a-și reveni. Nu

era cazul să se piardă acum cu firea. Dorise să vină la Bruxelles pentru a fi parte din istorie, pentru a fi în inima evenimentelor. Să știe totul, din cea mai importantă sursă.

Acum însă nu-i mai părea suficient acest fapt. Ceea ce o frământa, era dacă istoria va consemna balul la care participaseră soldații înainte de a pleca la moarte și că reușiseră cu toții să fie extrem de veseli, chiar dacă deasupra capetelor lor planase perspectiva dezastrului care urma.

— Du-te să-ți vezi mama, Gordon, spuse Morgan, mângâindu-i obrazii palizi. Acum...

În mod surprinzător, balul continuă, în ciuda faptului că ducele de Wellington nu mai rămase și admise aproape deschis că a doua zi va începe războiul, și chiar dacă ofițerii plecaseră cu toții la regimentele lor.

Gervase o observă pe lady Morgan, stând singură, într-unul din colțurile sălii de bal. Fața îi era întunecată, iar buzele uscate și tremurătoare.

După câteva momente de gândire, contele se îndreptă încet spre ea și îi întinse mâna, fără a-i spune niciun cuvânt.

Morgan își ridică surprinsă privirile spre el:

— Oh, lord Rosthorn... M-am gândit că lady Caddick și Rosamond au nevoie să fie puțin singure. Sunt foarte îndurerate.

— Dă-mi voie să te însoțesc în camera de revigorare și să-ți ofer ceva de băut.

— Da, aș bea o limonadă. Nu... Apă ar fi mai bine.

Gervase îi simți mirosul parfumului de violete. Părul îi era ținut în frâu de un colier din perle...

Arată superb, se gândi el... Dar și neobișnuit de fragilă.

— Credeți că vor muri cu toții? Întrebă ea.

— Nu.

— Ah, a fost o întrebare prostească. Unii dintre ei vor fi uciși, desigur... Cei mai mulți dintre ei...

— Da.

— Fratele meu, Aidan, a luptat în câteva bătălii ca aceasta care va începe mâine. Va fi un eveniment istoric, nu?.. De-asta am vrut să vin aici... Dacă va învinge Bonaparte, despre revenirea lui vor vorbi multe generații de acum încolo... Dacă va învinge ducele de Wellington, faima lui va străbate peste veacuri.

Contele îi oferă apoi brațul și o conduce în camera de revigorare, unde îi oferă un pahar cu apă. Curând, se strânsesă și alte persoane acolo, așa că Gervase o invită într-o încăpere alăturată, unde nu era nimeni. Nu se cădea să stea în compania unui bărbat, devreme ce nu mai era nimeni prin preajmă, dar simți că în acea seară pur și simplu nu-i mai păsa de niciun fel de reguli.

— Să înțeleg că lordul Gordon e la fel de important pentru tine, ca fratele tău, Aidan? Întrebă contele oferindu-i un scaun.

Morgan îl privi în ochi, dar nu mai avu forța să-l admonesteze pentru impertinență, așa cum făcuse altă dată.

— Gordon e așa de tânăr și de plin de vitalitate... Și de vise... Și de speranțe... Familia lui îl iubește foarte mult. Înainte de pleca, m-a sărutat și mi-a cerut să-i promit că-l voi aștepta, iar dacă va muri să port doliu după el toată viața mea.

— Ah, făcu Gervase, întrebându-se dacă nu cumva Morgan va regreta a doua zi că a făcut această mărturisire, atât de intimă, unui bărbat care era pentru ea aproape un străin.

— Cum aș fi putut să-i spun că nu vreau să fac ceea ce mi-a cerut? Ar fi fost o cruzime din partea mea.

— Dar... ai fi vrut să-i spui... nu?

Gervase se întrebese de multe ori până atunci dacă Morgan simțea ceva pentru acel tânăr care părea să nu se fi maturizat deloc, în ciuda vârstei.

— Unele întrebări nu se pun, iar la altele nu se răspunde, într-o noapte ca asta. Dar nu te poți hotărî atât de ușor să te căsătorești, nu?

— Crezi? Întrebă el încet.

El, unul, nu se mai gândise la căsătorie de cel puțin patru ani.

— Căsătoria este pentru toată viața, spuse ea, la fel de încet. Eu am obiceiul să nu decid nimic în pripă. Și nici să-i las pe alții să-mi forțeze mâna. Cred că e foarte ușor să te îndrăgostești. Este o formă de emoție deosebit de puternică în acea situație... Dar să iubești cu adevărat, nu știu dacă e tot atât de ușor.

— Atunci consideri că dragostea adevărată nu implică emoția? Întrebă el zâmbind.

— Nu există reguli, în această situație. Dragostea e afecțiune și compasiune și respect și încredere. Dragostea nu înseamnă să încerci să domini sau să fi posesiv. Dragostea trăiește doar în libertate și în credință. Din cauza asta căsătoria poate să fie atât de complicată. Ceremonia mariajului, făgăduielile și impunerea fidelității – toate te duc cu gândul la restricții, chiar la încarcerare. După părerea mea, două persoane care decid să-și petreacă viața împreună trebuie să fie de acord să nu-și răpească una alteia libertatea.

— Foarte mulți bărbați care au și soție și amantă, ar aplauda opinia ta, dacă te-ar auzi vorbind așa, *chérie*, răspunse el râzând.

Morgan însă îl privi cu gravitate.

— N-ați înțeles. Nicio persoană pentru care făgăduielile nu sunt sacre, n-ar trebui să se căsătorească. În

căsătorie nu există două fețe ale monedei sau două jumătăți de suflet. Sunt două suflete individuale, care se bucură fiecare în parte de libertate, pentru a face din viața lor împreună ceva glorios.

Gervase nu știu dacă să considere gândurile ei ca fiind ale unei prostuțe idealiste sau a unei înțelepte mistice. Dar era sigur că-l fascinaseră.

— Atunci, ai vrea să-l iubești pe cel pe care-l vei alege de soț în acest mod grandios?

— Da. Eu nu sunt nevoită să mă mărit nici pentru bani și nici pentru titluri, lord Rosthorn. Și nici pentru a mă simți în siguranță. Pot să aștept încă cinci sau zece ani, sau o veșnicie, să mă mărit cu bărbatul potrivit pentru mine. Deși, sper să nu fiu nevoită să-l aștept o veșnicie.

Oare toate fetele de vârsta ei fac această distincție între a iubi și a fi îndrăgostit? se întrebă el. Sau câte dintre femeile mature înțeleg că măritișul nu face casă bună cu posesivitatea? Pentru că nu se face această distincție, există atât de multe căsătorii nefericite?

— În familia mea e o tradiție ca dragostea să ghideze căsătoria, spuse Morgan din nou. Bărbații noștri nu se gândesc să aibă amante, după ce se căsătoresc. Visează doar să-și iubească soțiile și să le fie fideli. Asta e valabil și pentru femeile Bedwyn.

— Și ai frați căsătoriți? Sau surori căsătorite?

— Trei.

— Ducele de Bewcastle e unul dintre ei?

Când îl cunoscuse el, nu fusese căsătorit, dar trecuseră mulți ani de atunci.

— Nu. El nu e căsătorit. Aidan e căsătorit, și Rannulf, și Freyja.

— Și toți s-au căsătorit din dragoste?

— Da.

Atunci... Bewcastle o iubise pe Marianne? se întrebă contele din nou. Ciudat... Impresia lui fusese întotdeauna că Bewcastle n-ar fi în stare să iubească.

— Dar, din ce mi-ai spus înainte, reiese că tu nu-l iubești e Gordon. Și totuși nu l-ai refuzat....

— Dar nici nu i-am promis nimic. O să-l refuz categoric, când se va întoarce.

— Va fi dezamăgit.

— Va fi și mai dezamăgit dacă m-aș mărita cu el. Viața lângă mine nu e deloc comodă, nici chiar atunci când iubesc din tot sufletul. Gordon nu mă iubește. Iubește doar idea de a mă avea pe mine – fiica ducelui, care e foarte bogată. Dar, cum l-aș fi putut lăsa să plece la moarte cu refuzul meu în urechi? L-am lăsat să creadă că îl voi aștepta și că, dacă va muri, voi păstra doliu toată viața. Poate asta voi face. Cine știe? continuă ea și ochii i se umplură de lacrimi.

Contele se apropie de ea și-i cuprinse mâinile într-ale lui.

— Ah, nu poate nimeni să înțeleagă că războaiele nu rezolvă nimic? spuse ea, îndurerată.

În acel moment, în încăperea intrară doi bărbați, dar când îi văzură cum stăteau mână-n mână, se retraseră prezentându-și scuzele.

— Va trebui să pleci de aici mâine-dimineață, Morgan. După ce vei fi în Anglia, cu familia ta, viața nu-ți va mai părea atât de tumultuoasă.

— Nu voi pleca și vă rog să nu faceți pe stăpânul cu mine.... Nu dumneavoastră – dintre atâtea alte persoane. Dumneavoastră ce veți face?

— Voi sta aici. Eu nu sunt militar. O să găesc o cale de a mă face util.

— Asta aș vrea să fac și eu.

— Locuiesc în strada Brabant. Dacă vreodată vei avea nevoie de mine – continuă el și îi dădu adresa exactă.

— Credeți că nu sunt în stare să-mi port singură de grijă? întrebă ea, surâzând cu amărăciune. Dar – mulțumesc, oricum, pentru adresă. Vreți să mă escortați la lady Caddick?

— Războiul se va sfârși, odată și-odată... Visul tău de iubire se va împlini. O să fii fericită din nou, îi spuse el, oferindu-i brațul.

— E o promisiune, lord Rosthorn?

— Se va împlini, dacă vei crede în ea.

— Ah, dar eu nu v-am întrebat ce vise aveți... Ce nepolitețe!...

— Eu sunt prea bătrân ca să mai visez, spuse el, în timp ce intrară în sala de bal.

— Ah, iată-vă! exclamă lady Caddick ieșindu-le în întâmpinare. Morgan, mergem acasă.

Rosamond trecu lângă Morgan și după ce o privi lung în ochi, se îmbrățișară cu putere.

6

In dimineața zilei de după balul organizat de ducele Richmond, începu un adevărat exod al englezilor care nu aveau legătură cu armata, de la Bruxelles spre Anvers. Drumurile erau încărcate de trăsuri, cai și cărucioare de bagaje.

Dar Morgan și familia Caddick nu făceau parte din convoi. Rosamond se trezise în acea zi cu una dintre migrenele ei rare, dar paralizante, care o orbeau pe jumătate, îi provocau o greață teribilă, amorțeală pe toată partea dreaptă și făceau ca lumina sau cel mai mic zgomot să-i pară de nesuportat.

Astfel, în ciuda faptului că rămânerea în Bruxelles devenise așa de periculoasă și împotriva tuturor

îndemnurilor soțului ei – care nu suferise niciodată de migrene și nu putea să înțeleagă incapacitatea la care te aduceau – lady Caddick refuză cu îndârjire să părăsească locul. Rosamond trebuia să rămână acolo unde era, închisă în dormitorul ei, până când îi trecea indispoziția cu totul, deși uneori aceasta persista câteva zile.

În această situație, lordul Caddick se oferă să găsească o altă însoțitoare pentru Morgan, dar aceasta îl asigură că Alleyne urma să se întoarcă în curând din Anvers, așa că va face el toate aranjamentele.

Bunul ei simț al realității o avertiză că era necesar să plece de acolo, cât mai repede cu putință, chiar dacă va face tot drumul până în Anglia în compania unor străini.

Dar nu era totuși deloc ușor să-ți păstrezi rațiunea în circumstanțe așa de îngrozitoare. Problema era că pur și simplu nu se putea desprinde de acel loc. Avea o mulțime de cunoștințe în Bruxelles, se împrietenise cu un număr însemnat de ofițeri din Life Guard și chiar cu soțiile celor care erau căsătoriți... Acestea din urmă nu pleaseră. Atunci ea de ce să plece? N-ar putea suporta să nu mai știe nimic de cunoștințele și de prietenii ei.

Astfel, îi mărturisi toate acestea lordului Caddick. Spera chiar ca fratele ei să nu se întoarcă de la Anvers curând, pentru a nu o obliga să se ducă în Anglia.

Până la amiază, Alleyne nu sosi încă, așa că Morgan îi ceru doamnei Caddick permisiunea de a o vizita pe soția maiorului Clark, care locuia la doar zece minute de mers pe jos de casa în care se aflau ei. Lady Caddick o sfătui să nu plece fără servitoare, iar Morgan îi promise că așa va face.

Când se auzi primul tunet, tocmai își lua ceaiul, împreună cu doamna Clark. Aceasta o privi tensionată, iar Morgan își exprimă speranța că nu va începe o furtună, care să le creeze trupelor probleme.

— A fost un sunet de arme grele, draga mea, îi explică doamna Clark.

Morgan simți cum tot sângele i se scurge în picioare.

— S-a auzit de destul de departe, continuă doamna Clark. Dar parcă a fost mai mult o vibrație, decât un sunet, nu?... Cine știe în ce loc s-a produs exact sau cine au fost cei implicați în acțiune? Ai noștri ori francezii?

Morgan speră atunci că Alleyne va veni să o ia de acolo, dar cum se făcuse târziu și acesta nu apărui, Morgan se întoarse acasă însoțită doar de servitoare.

Alleyne nici măcar nu sună în acea seară, deși știa foarte bine numărul de telefon al casei din strada Bellevue.

Cum Rosamond se simțise la fel de rău ca și până atunci, Morgan nu se duse la culcare decât foarte târziu.

Deși lordul Caddick le sfătuisese să încerce să nu intre în panică, Morgan nu reuși să-și păstreze calmul.

Să nu intru în panică?... Dar unde e Alleyne?... Unde sunt ofițerii pe care îi cunosc?...

A doua zi era deja mult prea târziu ca cineva să mai poată pleca din Bruxelles.

Rosamond, cu toate că arăta ca o stafie, își asigură însă părinții că ar putea suporta călătoria, în orice condiții. Astfel, își făcură cu toții bagajele și se pregătiră de plecare, dar după micul dejun interveni o complicație cu totul și cu totul neașteptată. Când lordul Caddick ordonă să le fie adusă trăsura în fața scărilor, servitorii îl informară că toate vehiculele fuseseră rechiziționate de armată și duse pe front. Caii, de asemenea. În această situație, lordul Caddick decise că erau nevoiți să părăsească Bruxelles-ul pe propriile lor picioare și doar cu bagajele pe care le puteau lua în mâini.

Lady Caddick protestă, desigur, așa că rămaseră cu toții locului, iar Rosamond se întoarse în patul ei.

După-amiază începu să plouă și în scurt timp se instală o furtună îngrozitoare.

Morgan se gândi tot timpul la cei de pe front și abia așteptă să stea ploaia pentru a se duce din nou la doamna Clark.

Poate ea a reușit să afle ceva despre ofițerii plecați la luptă, își spuse – și poate chiar despre Gordon.

Când ploaia se opri, în sfârșit, tânăra fată ceru din nou permisiunea de a părăsi casa. Lady Caddick nu se opuse, așa că peste câteva minute, Morgan se afla în compania soțiilor ofițerilor, care se strânseseră la doamna Clark.

Din nefericire însă, niciuna dintre ele nu aflase încă nimic despre cele petrecute pe front.

Spre după-amiază, sunetele înfricoșătoare ale artileriei începură să se audă iar. De data aceasta, mult mai de aproape decât în ziua precedentă. Peste câteva minute, prin fața casei începu să mășăluiască un batalion de soldați, așa că alergară toate la fereastră.

— Nu sunt cei din Life Guard, comentă îngrijorată una dintre femei. Sunt hanovrezi!

Morgan alergă în stradă, întrebând localnicii strânși în pâlcuri pe trotuare ce anume se petrecea.

— Totul e pierdut, îi spuse un bărbat mai în vârstă. Ne ocupă francezii.

Morgan se întoarse în casă și încuie bine ușa în urma ei, după care spuse cu respirația întretăiată :

— Am pierdut bătălia! Vor sosi în curând răniții. Voi merge să dau o mână de ajutor.

— Te vei întoarce la lady Caddick, spuse doamna Clark cu fermitate.

— Nu sunt o plantă de apartament, chiar dacă sunt fiica unui duce. Doamna Caddick știe că sunt cu dumneavoastră.

— Bine, răspunse doamna Clark, strângându-i mâinile cu afecțiune. Vom merge atunci la poarta Namur, să ajutăm răniții.

Acolo o găsi deci lordul Alleyne pe Morgan, după o oră și jumătate, deși nu pentru că o căutase. El crezuse că ea era deja în Anglia, în siguranță, așa că nu-și mai făcu griji pentru ea și-și oferî serviciile de voluntar. Fusese așadar foarte surprins când descoperi că una dintre femeile care îi ajuta pe răniți era chiar sora lui.

De cum îl văzu, Morgan îi sări în brațe și îl îmbrățișă cu putere.

— Alleyne! Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine.

— Ce naiba cauți aici? o întrebă el, scuturându-i umerii. De ce nu ești în Anglia? Așa au avut grijă de tine cei din familia Caddick?

— Nici ei n-au plecat. Nu-ți face griji pentru mine. Vreau să rămân aici, să ajut armata.

— Wulf o să-mi ia capul! O să mă întorc aici diseară și o să am grijă să fii trimisă în Anglia.

— Unde pleci? Și de ce ești aici, în primul rând?

— Am un mesaj de pe front... Trebuie să-l transmit.

— Ah, bine. Ai grijă de tine, atunci, spuse ea și se întoarse la treburile care o așteptaseră.

După câteva ore, Gervase o găsi pe Morgan în același loc. Avea părul plin de sânge, iar rochia de mătase mototolită aproape în întregime.

— Dumnezeuule mare! exclamă el văzând-o. Mai ești încă în Bruxelles?

— Lord Rosthorn, spuse ea, la fel de surprinsă.

— N-a avut nimeni grijă să te scoată din acest oraș.

— A intervenit ceva neașteptat, așa că suntem încă toți aici.

— Dar de ce nu ești cu lady Caddick? Ce faci în acest loc?

— Nu se vede? Sunt multe de făcut aici, așa că, îmi pare rău, dar nu mai pot să stau la discuții cu dumneavoastră.

Gervase se gândi atunci că fata din fața lui era chiar genul de soție la care visase întotdeauna: o ființă cu inima caldă și plină de curaj.

— Bine, întoarce-te la munca ta, atunci, îi spuse el zâmbind.

La urma urmei, avea și el o mulțime de treburi de îndeplinit acolo.

O reîntâlni însă spre sfârșitul serii, stând într-un genunchi lângă patul unui rănit și ajutându-l pe acesta să bea apă.

— *Chérie*, dă-mi voie să te conduc la familia Caddick. Trebuie să te odihnești. Nu vei putea fi de folos nimănui, dacă nu te vei mai putea ține pe picioare.

— Doamna Clark și-a transformat casa în spital. Voi merge să stau acolo peste noapte, deși nu cred că voi putea să dorm vreo clipă. Trebuie să îl aștept însă aici pe fratele meu. Va sosi curând.

— Te voi duce la doamna Clark, atunci. Fratele tău va afla că ești acolo. Ai nevoie să bei cel puțin o cană cu ceai.

— Ah, asta e adevărat.

Gervase îi oferî brațul.

— Mă bucur așa de mult că n-am plecat din Bruxelles, spuse ea, în timp ce ieșiră afară. Mă bucur că sunt utilă.

Peste câteva minute, Gervase o lăsă pe Morgan în fața casei doamnei Clark și se întoarse să-i ajute pe răniți.

Spre miezul nopții, una dintre infirmiere îl anunță că fusese adus un ofițer din Life Guard.

— Cum se numește? Întrebă contele ridicându-și sprâncenele.

— Gordon...

— E grav?

— Are un picior rupt.

Gervase se duse apoi pentru a-l vedea pe căpitan. Îl găsi întins pe un pat de campanie, palid, dar conștient.

— S-a sfârșit bătălia, nu-i așa? Întrebă Gervase.

— Da. Am salvat Europa și Anglia. Bastardul de Bonaparte a fost pus cu botul pe labe.

— Maiorul Clark e în viață?

— Oh, da. E unul dintre pușinii norocoși ai acestei bătălii.

— Mă duc atunci să-i anunț pe părinții tăi că ești aici, spuse Gervase și plecă în grabă.

În drum, se abătu însă pe la casa doamnei Clark.

De cum îl văzu intrând, Morgan îl întrebă dacă are vreo veste.

— Bătălia s-a terminat. Am învins. Aliații ne-au fost de mare ajutor. Căpitanul Gordon e rănit, dar nu grav. Un picior rupt. Își va reveni curând. Maiorul Clark trăiește.

— Îți mulțumesc pentru veștile aduse, îi zise ea strângându-i mâinile. Îți mulțumesc, lord Rosthorn. Ești foarte drăguț. Și Alleyne?

— Nu l-am văzut și nici nu am auzit nimic despre el, răspunse contele cu regret în glas. Dar sunt sigur că se va întoarce mâine sau mai târziu, în seara asta.

— Da, confirmă ea. Cred că ai dreptate. Unul dintre bărbații de pe coridor tuși, mormăi ceva, apoi îi strigă. Lady Morgan își trase mâinile și se aplecă peste patul său de paie, fără să mai spună nimic. Doamna Clark apăr

dintr-odată pe scări, coborându-le în grabă. Îl fixă cu privirea în timp ce cu o mână își apăsa gâtul.

— Soțul dumneavoastră este în siguranță, doamnă, îi spuse Gervase. Iar bătălia este câștigată.

7

Morgan nu ar fi avut unde să doarmă la doamna Clark, a doua zi dimineată, după ce se eliberă din tura de noapte, deși i-ar fi plăcut să rămână în apropiere. Cu toate astea, abia aștepta să se întoarcă la casa de pe strada Bellevue. Lordul Gordon, căpitanul, trebuia să fie deja acolo și probabil avea mai multe informații despre bătălie și despre ceilalți ofițeri pe care îi cunoștea ea. În același timp, se temea să îl reîntâlnească. Oare îi va cere să-și respecte promisiunea pe care i-o făcuse la balul Richmond? Sau va fi stânjenit de amintirea celui episod și va fi dispus să uite?

Contele de Caddick și Rosamond se aflau la micul dejun. Cea din urmă se ridică în picioare în clipa în care o văzu pe Morgan și o îmbrățișă strâns, înainte să izbucnească în lacrimi.

— Am câștigat bătălia, îi spuse când reuși să se mai calmeze, dar nu știm cine a supraviețuit și cine nu. Ambrose trăiește. Mama a stat trează cu el toată noaptea și chiar și acum se află în dormitorul lui.

— Și piciorul? Întrebă Morgan sincer preocupată pentru el. Văzuse prea multe amputări.

— Este fracturat în două locuri, îi spuse contele. L-a strivit calul atunci când a căzut peste el. Dar au fost fracturi închise și nu au fost nevoiți să-i taie piciorul. I l-au fixat și doctorul crede că își va reveni complet. Poate că în timp nici nu va mai șchiopăta.

Morgan răsuflă ușurată, iar Rosamond o îmbrățișă din nou și mai vărsă câteva lacrimi.

— Îmi pare nespus de rău că i-am împiedicat pe toți să plece către adăpost acum câteva zile. Cred că ai fost foarte panicată, Morgan, dar totul s-a sfârșit cu bine, până la urmă, nu-i așa? Bruxelles-ul nu mai este sub amenințare, iar Ambrose este aici, lângă noi, și nu în vreun spital de pe câmpul de luptă, printre alte sute de răniți. Nici nu vreau să mă gândesc. Tu poți?

Morgan clătină din cap.

— Îl vom lua cu noi în Anglia, se bucură Rosamond. Mama vrea să fie îngrijit de doctorul nostru din Londra. Tata a procurat deja două căruțe și vom pleca mâine, în zorii zilei. Nu sună minunat?

Morgan dădu din cap.

— Pari obosită, lady Morgan, observă contele. O pun pe seama grijilor. Dar totul s-a terminat cu bine.

Rosamond, împăcată că spusese și ea ce avea pe suflet, făcu un pas înapoi și observă pentru prima oară aspectul șifonat al prietenei sale.

— Ai sânge pe rochie, constată ea. Ce ai pățit, Morgan? Vino și stai jos. Am crezut că ai petrecut noaptea la doamna Clark.

— Asta am și făcut, răspunse Morgan așezându-se pe scaunul pe care un servitor i-l trase în grabă de sub masă. I-am îngrijit pe răniții de acolo. Sunt atât de mulți, Rosamond... Zeci și sute. Și ceva îmi spune că pe câmpul de luptă sau pe drumul spre Bruxelles sunt alte câteva mii. Numai la doamna Clark se află douăzeci de suflete. Aseară erau douăzeci și unu, dar unul a murit între timp. Mi-am luat câteva ore libere, dar trebuie să mă întorc până la amiază. Sunt atâtea de făcut și atât de puțini oameni.

Rosamond se așază lângă ea pe scaun și o privi cu ochii mari, plini de fascinație.

— Ai îngrijit răniții? Cât curaj din partea ta. Aș veni și eu cu tine, când te vei întoarce, deși îmi vine să leșin doar la vederea sângelui de pe rochia ta. Aproape că mi-a trecut migrena.

— Nu te duci nicăieri, domnișoară, îi zise tatăl său cu fermitate. Poate că bătălia s-a încheiat, dar străzile sunt pline de tot felul de oameni. Vei rămâne în casă, unde eu și mama ta te putem supraveghea. Și sunt sigur că lady Caddick se așteaptă la același lucru din partea ta, lady Morgan. Personal, m-aș fi așteptat ca doamna Clark să fie mai responsabilă.

Chiar atunci apăru lady Caddick. Părea răvășită, însă fața i se luminează când o văzu pe Morgan.

— Lady Morgan, draga mea, am niște vești minunate! exclamă ea. Sigur ai aflat că francezii au fost bătuți măr. Gordon este un adevărat erou. E rănit grav, bietul de ei, dar suferă vitejește și cu mândrie. Mi-a spus că își va purta rănile ca pe niște medalii de onoare. Îți poți imagina un gând mai nobil de-atât?

— Mă bucur mult că este teafăr, doamnă, o asigură Morgan.

— Mâine îl vom duce pe băiatul nostru înapoi în Anglia, interveni lady Caddick. Îți va face foarte bine să te întorci în sânul familiei, lady Morgan.

— A trecut Alleyne pe aici seara trecută? întrebă Morgan.

— Lordul Alleyne Bedwyn? se miră contesa. Nu cred. Tu știi ceva, Caddick?

Contele mormăi ceva, iar Morgan interpretă zgomotul ca pe un răspuns negativ.

— La fel ca tine, îi spuse acesta soției sale, lady Morgan a fost trează toată noaptea. Sugerez să beți amândouă niște ceai, să mâncați niște pâine prăjită și să vă retrageți să vă odihniți. Rosamond va sta cu Gordon.

— Tocmai a luat încă o doză de laudanum, îi informă contesa, așezându-se la masă, și cred că va dormi o vreme. Dar sigur va vrea să te vadă, lady Morgan, atunci când se va trezi. A adus vorba despre tine de câteva ori în timpul nopții. Trebuie, însă, să te avertizez; s-ar putea ca felul în care arată să fie prea mult pentru sensibilitățile tale. Mai are multe alte răni pe lângă piciorul rupt.

Morgan își simți inima urcând în gât – deci vorbise despre ea. Și va dori să o vadă. Dar cel puțin era în siguranță. Dar cum rămâne cu Alleyne? Și cei douăzeci de răniți de la doamna Clark care aveau nevoie de îngrijire permanentă. Viețile multora dintre ei atârnavă de un fir de ață. Dar ce era cel mai important acum era să doarmă. Se bucura în sinea ei că lordul Gordon luase laudanum și nu se simțea în stare să primească oaspeți. Va trebui să îl vadă mai târziu; și tot mai târziu va trebui să se împace cu perspectiva întoarcerii acasă și să lase în urmă toată suferința la care asistase.

Muşcă o felie de pâine prăjită și sorbi o gură de ceai, mai mult pentru că știa că trebuie, decât de foame. Rosamond o luă de braț și o conduse în camera ei. O sărută pe obraz înainte să plece.

— Sunt atât de mândră de tine pentru că îi îngrijești pe acei sărmani. Of, Morgan, îmi doresc atât de mult să ajungem să fim surori.

Morgan zâmbi leneș în timp ce urca spre cameră. Menajera o ajută să se dezbrace, după care se întinse în pat și închise ochii. Dar chiar înainte să adoarmă își aminti ceva.

Cu o seară înainte îl sărutase pe contele de Rosthorn pe obraz. Nu o făcuse pentru că flirtaseră sau cochetaseră unul cu celălalt înainte, și nici pentru că ar fi provocat-o sau s-ar fi simțit ea provocată. O făcuse pentru că arătase compasiune față de ea și doamna Clark și

pentru orele pe care le petrecuse în ziua aceea la porțile Namur, asigurându-se că toți răniții aveau un adăpost în care să meargă și să-și tragă sufletul.

Îi simțise bunătatea, iar el se schimbase în ochii ei. Nu mai era un berbant potențial periculos, a cărui insistență curtenitoare era o tentație greu de rezistat, ci un prieten.

Nu era un gând frumos?

Adormi înainte să-și poată răspunde la întrebare.

Gervase bătu la ușa doamnei Clark la scurt timp după micul dejun cu intenția de a o conduce pe lady Morgan Bedwyn înapoi la casa Caddick de pe strada Bellevue. Din păcate, ea tocmai plecase cu zece minute înainte. Își petrecu atunci restul dimineții făcând tot posibilul pentru a organiza fluxul continuu de răniți care venea dinspre câmpul de luptă aflat la sud de Waterloo. Numărul victimelor era cu adevărat îngrijorător, și aceștia nu erau decât cei care fuseseră aduși de pe front. Probabil că alte câteva mii zăceau încă acolo.

La amiază îi făcu o vizită lordului Caddick și își lăsă cartea de vizită.

— Mă bucur că ai venit, Rosthorn, îi spuse contele venind personal în hol pentru a-i strânge mâna oaspetelui său. Mai ales acum, când străzile sunt cuprinse de haos și e mai sigur să rămâi în casă. Te vei bucura să știi că fiul meu se simte cât de bine se poate. Piciorul i s-a fixat și celelalte răni i-au fost tratate. Sperăm că își va reveni complet imediat ce ne vom întoarce în Anglia.

— Plecați atât de devreme, domnule? întrebă Gervase.

Cel mai inspirat lucru pentru lady Morgan Bedwyn ar fi fost să părăsească acest loc periculos. Cu toate astea, realizează că – ce gând ciudat – i-ar fi simțit lipsa.

— Vom pleca mâine dis-de-dimineață, completă contele.

În clipa aceea lady Morgan ieși în fugă pe coridor. Părea destul de palidă, însă părul îi era proaspăt pieptănat și împletit și purta o rochie curată.

— Lord Rosthorn, îl abordă în timp ce acesta făcu o plecăciune reverențioasă. Ai aflat ceva despre fratele meu?

Spre rușinea lui, de-abia dacă se gândise la Lordul Alleyne Bedwyn în timpul dimineții, mai ales că acesta, cel puțin după părerea lui, putea avea grijă de el și singur.

— Mă tem că nu, îi spuse.

Ochii ei se încetoșară puțin.

— Înseamnă că a fost atât de ocupat cu urgențele de ieri că a uitat să treacă să mă mai ia. Pesemne că s-a gândit că sunt în siguranță la Bruxelles, acum, că bătălia a fost câștigată. Cred că nu e nevoie să ne grăbim.

— Nu aș spune asta, lady Morgan, îi zise Caddick. Lady Caddick se teme că, dacă doctorul nostru nu îi vede lui Gordon piciorul săptămâna asta și nu se asigură că fractura este curată, va șchiopăta pentru tot restul vieții.

Gervase o privi atent pe lady Morgan și o văzu încruntându-se puțin.

— Permite-mi, îi spuse, să-l găsesc pe sir Charles Stuart și să îi cer vești despre lordul Alleyne. Te voi anunța imediat ce aflu ceva, ca să nu îți mai faci griji.

— Ce drăguț din partea ta, răspunse ea. Dar ai putea să te întorci cu veștile la doamna Clark? Trebuie să mă întorc acolo îndată. Am dormit mai mult decât intenționasem.

— Să te întorci? se miră Caddick. La doamna Clark? Unde sunt douăzeci de soldați răniți? Acela nu este un mediu potrivit pentru o domnișoară.

— Și nici pentru oricine altcineva, milord, încuviință Morgan. Dar acei soldați suferă la fel ca lordul Gordon, doar că ei nu se pot bucura de oblojirea unei mame

afectuoase, a unei surori și a unui tată. Ieri au luptat la fel de vitejește ca lordul Gordon. *Cineva* trebuie să se ocupe de ei.

— Dar nu lady Morgan Bedwyn! insistă el. Nu se cade. Și oricum, mâine-dimineață vom pleca devreme și va trebui să te odihnești.

— M-am odihnit azi-dimineață, milord, îl asigură ea precipitată. Voi face tot ce pot pentru a o ajuta pe doamna Clark, apoi mă voi întoarce pentru a mă pregăti pentru plecarea de mâine.

— Dar străzile sunt periculoase, protestă contele.

— Nu sunt, sir, îl liniști Gervase, dar dacă vă va liniști întrucâtva, mă ofer să le conduc personal pe lady Morgan și pe servitoarea ei până la doamna Clark și să le și înapoiez diseară.

Morgan îl privi recunoscătoare și plecă repede să își ia boneta, în timp ce Caddick vocifera nehotărât despre soția lui care încă dormea în cameră.

Cinci minute mai târziu, ieșiră pe stradă, urmați la oarecare distanță de servitoarea ei.

— L-ai văzut pe lordul Gordon? o întrebă el.

Morgan clătină din cap.

— Dormea atunci când am venit eu acasă. A avut o dimineață agitată, dar dormea din nou atunci când m-am trezit. Îl voi vedea în seara asta.

Gervase se întreba cât de mult ținea de fapt la acest tânăr. Sentimentele sale din timpul balului Richmond fuseseră confuze și amestecate. Poate că afecțiunea pe care o arătase față de el se datora faptului că îl știa rănit.

Morgan ridică ochii spre el cu privirea ei pătrunzătoare caracteristică și păru să îi citească gândurile.

— Lordul Gordon este unul dintre câteva mii de soldați răniți. Are o familie iubitoare, o armată de servitori și o

casă liniștită și luxoasă, care contribuie la confortul său. Alții au acum nevoie de mine.

— Nu ești curioasă nici măcar să îl vezi? o întrebă zâmbind, dar ea se încruntă.

— A vorbit despre mine azi-noapte. Și a vrut să mă vadă. Este într-adevăr rănit, chiar dacă situația lui nu este nici pe departe la fel de gravă ca a majorității celor de la doamna Clark. Tocmai de aceea încerc să evit să-i spun ceva care l-ar putea supăra. Dar va trebui să-l văd, bineînțeles, oftă Morgan. Cred că ar fi trebuit să îmi exprim mai clar sentimentele acum multă vreme. Dar pe atunci locuiam cu părinții și cu sora lui.

— Măine, îi spuse el strângându-i ușor mâna, îți vei începe drumul spre casă. Vei fi din nou alături de familia ta și îi vei putea spune tânărului Gordon să se ducă dracului, dacă asta vei vrea.

— Și tu ce vei face după ce vei pleca de aici? îl întrebă ea. Ești încă surghiunit?

Gervase râse încet.

— Tatăl meu e mort, *chérie*. Iar mama m-a implorat să mă întorc acasă. Poate că îi voi face hatârul înainte de încheierea verii.

— Nu o mai ai decât pe mama ta?

— Am un frate însurat, care este preot la biserica de acasă, din Kent. Și două surori, amândouă căsătorite și plecate la casa lor. Și un văr de-al doilea, fostul elev al tatălui meu, care încă locuiește la Windrush Grange, alături de mama.

— Mă bucur pentru tine, spuse ea. Familia este foarte importantă. Nu știu ce m-aș fi făcut fără a mea. Îi iubesc pe toți foarte mult.

— Inclusiv pe ducele de Bewcastle? Se zvonește că ar fi un tiran ursuz.

Afirmația lui o tulbură vizibil.

— Ambele cuvinte sunt răutăcioase și nu surprind deloc caracterul lui Wulfric. E adevărat că nu știe să râdă, dar pe umerii lui au apăsător mult responsabilități de când a preluat titlul la vârsta de șaptesprezece ani – mai tânăr chiar decât sunt eu acum. Și-a luat îndatoririle în serios și îi coordonează pe cei aflați sub acoperișul său cu o mână de fier.

— Inclusiv pe tine, *chérie*?

— Oh, noi, Bedwynii, suntem disciplinați din fire. Wulfric nu ne intimidează, deși cu toții îl respectăm. Și îl iubim.

Era dificil de imaginat că cineva l-ar putea iubi pe Bewcastle – deși Gervase îl admirase destul de mult la un moment dat și și-ar fi dorit să fie acceptat în cercul său de prieteni.

Ajunseră la casa doamnei Clark, unde ușile deschise și agitația din jur anunțau venirea altor răniți.

Gervase duse mâna lui lady Morgan la buze și i-o sărută.

— Îți voi da de știre despre lordul Alleyne în cel mult o oră. Nu te îngrijora și mai mult, *chérie*.

Morgan se întoarse și urcă scările cu pas ușor.

Oare când încetase să mai fie „sora ducelui de Bewcastle”, se întrebă el, și devenise o persoană de sine stătătoare în ochii lui? Ieri? Și această persoană era chiar una plăcută, pe care o admira. Nici măcar diferența de vârstă dintre ei nu mai părea atât de supărătoare. Era o femeie cu principii și cu compasiune, fără să fie melodramatică.

Gervase se simțea acum mai rușinat ca niciodată pentru felul în care se comportase cu ea în trecut. Și cu toate astea, dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut așa, poate că nici nu ar fi cunoscut-o, nu-i așa?

Singura veste pe care Gervase reuși să o aducă după o oră fu că lordul Alleyne Bedwyn nu îi raportase lui sir

Charles Stuart cu o zi înainte – o abatere serioasă, ci atât mai mult cu cât trebuia să aducă un răspuns scrisorii de maximă importanță pe care fusese însărcinat să o transmită.

Nu se prezentase la raport nici de dimineață.

Restul personalului ambasadei păreau pe jumătate iritați, pe jumătate îngrijorați, dar nu îndeajuns pentru a demara o anchetă. Gervase îi anunță că a luat hotărârea să facă un drum călare prin pădure până în apropiere de Waterloo pentru a încerca să afle câte ceva despre dispariția lui.

— Există posibilitatea, spuse înainte să plece, ca lordul Alleyne Bedwyn să fi plecat aseară spre Paris cu restul trupelor?

Dar ceilalți îi răspunseră doar cu câteva priviri șterse și cu alt potop de întrebări. De ce trebuie un angajat al ambasadei să facă asta? Cu ce scop? Din ordinul cui? În fond, nu era atașat de nicio ambasadă din Paris.

Lady Morgan, în schimb, a fost mai mult decât îngrijorată atunci când Gervase se întoarse la casa doamnei Clark și o anunță.

— Încă nu s-a întors? se agită ea. Unde ar putea fi?

Teama i se citea în ochi, iar chipul său deja palid își pierdu și mai mult culoarea.

— Ieri a fost multă confuzie la sud de Bruxelles, îi spuse luând-o de braț și ieșind cu ea din casă. Fără îndoială că la fel este și astăzi. Sigur l-a reținut ceva important.

— Dar el nu era liber să ia hotărâri de unul singur, ca tine sau ca mine, se încruntă femeia. Avea îndatoriri de îndeplinit și fără îndoială că aici îl așteptau și alte ordine. Alleyne nu și-ar fi neglijat sarcinile.

Nu îi mai spuse despre răspunsul cu care ar fi trebuit Bedwyn să se întoarcă.

— Eu mă voi duce până acolo. Voi vedea ce pot afla, după care mă voi întoarce direct la tine. Sunt sigur că

totul va fi bine. În fond, nu este soldat și nu a fost implicat în luptă.

Însă călărise periculos de aproape de lupte. Avusese un mesaj pentru Wellington, iar Wellington era cunoscut pretutindeni pentru participarea sa activă în inima bătăliei. Gervase văzu în ochii lui lady Morgan că și ea știa acest lucru, așa că vorbele lui nu îi aduseră prea multă alinare.

O trase în brațele sale fără să stea prea mult pe gânduri și o îmbrățișă, ca și cum ar fi vrut să o protejeze de toate relele lumii.

— Îl voi găsi, o asigură Gervase. Îl voi găsi și ți-l voi aduce.

Lady Morgan își lăsă capul pe spate și îl privi în ochi fără niciun cuvânt, iar el își coborî buzele și o sărută pe frunte, nepăsându-i de numărul mare de trecători curioși de pe stradă. Îi cuprinse fața în palme și îi zâmbi.

— Curaj, *chérie*, îi spuse.

Dar era o promisiune nefondată, dacă putea fi numită „promisiune”. Scenele de groază pe care le văzuse atunci când gonise spre sud, prin pădurea în care cu doar două săptămâni înainte își invitase prietenii la un picnic sub clar de lună nu puteau fi descrise în cuvinte. Drumul era aglomerat, mulțimea urca spre nord iar numărul răniților era tot mai mare. Cadavre abandonate erau împrăștiate peste tot, cioclii neapucând să ajungă atât de departe. Multe fuseseră dezbrăcate de către alți soldați, în căutare de uniforme mai puțin sfâșiate decât ale lor, sau de localnici, în speranța că vor găsi ceva de valoare care să compenseze pentru iadul care s-a abătut asupra lor cu o zi înainte.

Chiar în timp ce Gervase se opri pentru a cine știe câta oară ca să întrebe despre lordul Alleyne Bedwyn, o femeie se așeză în genunchi lângă unul dintre corpurile

dezvelite aflat la o mică distanță și începu să strige după ajutor.

— Este viu! Și e soțul meu! Vă rog, ajutați-mă! Oricine!

Gervase ezită, însă un sergent cu capul și ochiul bandajate se desprinsese de grupul care-și târșea picioarele pe șosea și o strigă cu bunăvoință.

— Vin, doamnă. Cât de grav e rănit?

Gervase nu asistă până la capătul acestui mic deznodământ fericit – asta dacă soțul femeii nu va muri în urma rănilor, bineînțeles –, dar incidentul îi aminti că nu era singurul care cutreiera câmpul de luptă în căutarea unei persoane dispărute. Erau zeci, poate chiar sute, majoritatea femei, care își căutau cu disperare apropiații printre morți și răniți.

Merse până la Waterloo și chiar mai departe, o zonă surprinzător de mică pentru ferocitatea bătăliei care se desfășurase cu o zi înainte. În aer se simțea încă mirosul înecăcios de fum, amestecat cu miasmele mai înțepătoare de sânge și de moarte. Oamenii de aici erau mult mai grăbiți, trudind din greu pentru a-i ajuta pe ciocli să strângă cadavrele de pe pământul răscolit și ierburile călcate în picioare.

Gervase se preumblă prin jur, și călare, și pe jos, întrebând întruna dacă îl văzuse cineva pe Lordul Alleyne Bedwyn. În zadar, însă. Privi fețele câtorva mii de morți, dar niciunul dintre ei nu era cel pe care-l căuta și pe care se temea să-l găsească fără suflare. În cele din urmă, odată cu apropierea nopții, Gervase trebui să-și abandoneze căutarea și să se întoarcă la Bruxelles.

— Poate că am trecut pe lângă Bedwyn în drum înapoi și el este deja în Bruxelles de câteva ore, își spuse plin de speranță. Sau poate că a ajuns în oraș încă de ieri. Poate că a petrecut noaptea cu o femeie, uitând și de

mesajul pe care trebuia să-l transmită lui sir Charles, și de promisiunea făcută surorii sale că o va însoți afară din Bruxelles, vie și nevătămată. Poate că...

Poate că lordul Alleyne Bedwyn zăcea mort, undeva între Bruxelles și capătul opus al câmpului de luptă. Dacă ar fi fost pe-așa, atunci șansele de a-l mai găsi scădeau dramatic; mai ales dacă trupul său apucase să fie dezbrăcat. Era posibil să fi fost deja îngropat într-o groapă comună.

Lui Gervase nu îi rămânea decât să spere că alta era explicația absenței sale.

Ajuns în strada Bellevue, află că lady Morgan nu se întorsese acolo. Și lordul Bedwyn cu atât mai puțin. Gervase plecă din nou, asigurându-l pe contele îngrijorat că o va conduce pe lady Morgan acasă în următoarea oră.

Cu douăzeci și patru de bărbați răniți în casă, unii dintre ei amputați, suferind de febra îngrozitoare care însoțește adesea procedura chirurgicală, Morgan de-abia dacă avusese un moment de răgaz toată după-amiaza și seara. Când reuși în sfârșit să-și tragă sufletul, nu-i veni să creadă că făcea asta într-adevăr; și că o făcea fără să crâcnească.

Era un Bedwyn adevărat, iar Bedwynii se mândreau că sunt calculați și întreprinzători. Dar chiar și așa, avea doar optsprezece ani. În urmă cu doar un an – cu numai șase luni, de fapt – se afla la Lindsey Hall, în Hampshire, ferită de rele și de orice amenințare a lumii de afară, supravegheată îndeaproape de domnișoara Cowper, guvernanta și însoțitoarea sa din ultimii ani. Domnișoara Cowper s-a pensionat abia în luna februarie, mutându-se apoi la o soră rămasă recent văduvă și bucurându-se de o remunerație generoasă din partea lui Wulfric.

Morgan se întrebă ce ar fi spus Wulfric dacă ar fi știut cum își petrecuse ultimele două zile, mai ales noaptea trecută. Niciunul dintre bărbații găzduiți de doamna Clark nu era nici măcar ofițer. Printre ei erau doar doi sergenți și trei caporali. Restul erau oșteni, iar accentul le trăda originile provinciale.

Pentru ea, însă, acest aspect pur și simplu nu conta. Cu toții aveau nevoie de ea. Iar ea, la rândul ei, se simțea mai departe ca niciodată de orice școală privată și de veche viață aristocratică.

Doamna Hodgins îi puse o mână pe umăr în timp ce apăsa cu o compresă obrajii unui bărbat care delira din cauza febrei.

— Mă pot ocupa eu de asta, îi spuse. Tu ia o pauză câteva minute, draga mea. Trudești fără încetare de ore întregi. A venit domnul acela care ne-a adus aseară veștile despre maiorul Clark. Vrea să-ți vorbească.

— Conte de Rosthorn?

Morgan se ridică în picioare și își dezmoți oasele. Își aminti de sarcina pe care și-o luase asupra lui în cursul după-amiezii și abia acum realizează că Alleyne încă nu ajunsese.

Leși în grabă pe coridor, luându-și șalul de pe cuier și înfășurându-se cu el. Lordul Rosthorn o aștepta afară, pe trepte.

Tânăra trase aer în piept dându-și seama, pentru prima dată, cât de îmbâcsit era aerul dinăuntru. Tot atunci deveni conștientă și de propriul său aspect neîngrijit – murdară și cu hainele pătate de sânge.

Dar asta nu conta. Nimic nu mai conta. Se întoarse nerăbdătoare către el.

— Alleyne?

Gervase clătină ușor din cap.

— Nu am reușit să îl găsesc, deși am fost până la Waterloo și chiar mai departe, acolo unde s-a dat ieri

lupta. Dar nu-ți poți imagina confuzia generală de acolo și toți oamenii și căruțele care se înghesuie pe șosea... ar fi fost un miracol dacă l-aș fi găsit.

Morgan îl privi cu atenție prin întuneric.

— Lord Rosthorn, știi că nu îmi place să-mi vorbești pe tonul acesta.

— Pe care ton?

— Acesta... vesel și liniștitor, îi răspunse ea. Ca și cum aș fi un copil.

Gervase o privi stăruitor și grav câteva clipe.

— *Chérie*, spuse în cele din urmă cu blândețe. Ce ai vrea să îți spun?

— Spune-mi doar că nu ai reușit să îl găsești.

— Nu am reușit.

Tânăra închise ochii și trase aer în piept. Dintr-odată își simțea genunchii moi, ca de jeleu, și începu să se lupte cu panica și isteria.

Unde să fi fost Alleyne?

— A fost reținut la Anvers acum câteva zile, atunci când îl așteptai să vină și să te conducă acasă, reluă Rosthorn, după care o strânse ușor de braț și îi făcu semn să se așeze lângă el pe trepte. Tu mi-ai spus asta. Cred că ți-ai făcut griji și atunci, nu-i așa?

— Da, recunosc eu.

— Și s-a întors. La fel se va întâmpla și acum. Cine știe din ce cauză întârzie? Măine va veni la tine și va fi surprins că ți-ai făcut atâtea griji pentru el astăzi.

Morgan observă dintr-odată că mâna lui era încleștă în jurul mâinii ei, iar degetele li se împletiră.

— Chiar crezi asta? îl întrebă.

— Cred că este o posibilitate.

Alleyne nu putea să fi murit, își spunea ea. Pur și simplu nu putea. Era imposibil ca lumea să existe în continuare fără el – sau fără oricare dintre frații și surorile ei.

Acest gând o tulburase încă din copilărie, atunci când grijile pe care și le făcea pentru Aidan deveneau prea copleșitoare. Și avea întotdeauna dreptate. Mereu trimitea câte o scrisoare prin care îi asigura că încă trăiește. Apoi, într-una din cele mai frumoase zile ale anului trecut, Aidan venise la Lindsey Hall fără să anunțe pe nimeni, iar ea de cum îl văzu ieși în fugă din clasă și – fără permisiunea lui Wulfric sau a domnișoarei Cowper – nu se opri până în brațele lui.

Alleyne se va întoarce și va oferi o explicație foarte simplă pentru absența sa.

Dar ea îl va *omorî* cum va da cu ochii de el.

— *Chérie*, șopti lordul Rosthorn în timp ce brațul care o cuprindea pe după umeri o strângea tot mai tare. Capul său era aplecat către al ei, iar ea îi putea simți respirația caldă pe obraz. Mâna ei se afla încă în strânsoarea mâinii sale. *Chérie?*

Era greu să-și amintească de vremea în care o deranja să o alinte în franțuzește. Acum o încălzea mai bine decât o făcea șalul.

Morgan cedă tentației de a-și lăsa capul pe o parte și să și-l culce pe umărul lui. Mereu se mândrise cu capacitatea sa de a nu simți nevoia niciunui sprijin. Avea patru frați mai mari care ar fi putut să intervină pentru ea în nenumărate rânduri. Nu apelase la ei niciodată.

Avea patru frați mai mari...

— *Chérie*...

Vocea era blândă și senzuală, și chiar dacă era șoptită chiar lângă urechea ei, părea să vină de undeva, de departe.

— Ai adormit pe umărul meu preț de cinci minute. Cred că e timpul să te duc acasă.

Morgan se îndreptă jenată. Nu ar fi avut cum să adoarmă, nu-i așa? Era prea îngrijorată pentru Alleyne.

— Acasă, repetă ea ca prin vis. Dar nu pot pleca de-aici. Mai sunt atâtea de făcut.

— Se va ocupa altcineva. Și oricum, i-am promis lui Caddick că te voi aduce acasă în timp util.

Lordul Gordon se afla și el la contele Caddick. Va fi nevoită să dea cu ochii de el atunci când se va întoarce – doar dacă nu cumva îl va găsi din nou dormind. Viața era *atât* de istovitoare.

— Intru doar cât să o anunț pe doamna Clark că mă voi întoarce mâine-dimineață.

— Dar mâine-dimineață vei pleca spre Anglia, *chérie*, îi aminti el.

— Înainte să se întoarcă Alleyne? ridică din sprâncene cu aroganță inconștientă. Înainte să aflui ce s-a întâmplat cu el? Nu prea cred, lord Rosthorn.

— Ah, nu? zise lordul ridicându-se în picioare și ajutând-o și pe ea. Nu ai pleca de aici nici dacă bătlia nu s-ar fi încheiat și ar fi ajuns la porțile orașului? Intră atunci, ca să te pot conduce acasă înainte de miezul nopții. Te voi aduce înapoi personal mâine-dimineață, după care voi porni din nou în căutarea fratelui tău.

Morgan se afla acum cu o treaptă mai sus. Își așeză mâinile pe umerii săi și îl privi în ochi. Când devenise atât de puternic și de implicat în soarta ei? Aproape ca un tovarăș de încredere.

— Îmi pare rău că te-am judecat greșit la prima noastră întâlnire și te-am crezut un aventuros lipsit de minte. Adevărul este că ai flirtat necuviincios cu mine, lord Rosthorn, și a fost foarte îndrăzneț din partea ta să organizezi acel picnic în pădurea Soignés doar ca să mă amuzi. Dar acum știu că erai doar plictisit și căutai o modalitate să te distrezi. În ultimele zile, când viața a devenit atât de serioasă, mi-ai demonstrat că poți fi cel mai binevoitor și mai de încredere om din lume.

— Ah, *mais non, mon enfant*, o contrazise el și o sărută.

Îi atinse buzele foarte ușor, depărtându-le încet pe ale lui, foarte asemănător cu felul în care o sărutase în pădurea Soignés, doar că acum efectul era cu totul altul. Atunci nu fusese la fel de lasciv, de obraznic și de pasional. Și cu toate astea, și atunci, ca și acum, îl simțise până în vârful degetelor de la picioare, până în adâncul inimii sale. Se simțea... bine. Da, se simțea bine. Vroia să își încolăcească mâinile în jurul gâtului lui și să se lase pe el, în voia puterii lui.

Dar acesta era un capriciu și o slăbiciunea pe care nu și-ar fi permis-o — nici acum, nici altcândva! Nici măcar cu bărbatul pe care îl va iubi tot restul vieții sale, indiferent cine va fi acesta. Nu își va permite niciodată să lase garda jos în fața unui bărbat sau a unei femei.

Privi cu amărăciune în ochii blânzi, cu pleoape grele, ai lordului Rosthorne și se întoarse grăbită în casă pentru a o găsi pe doamna Clark.

„Este prietenul meu cel mai bun”, își spuse ea. „Atâta tot.”

Era ciudat să gândească așa după felul în care flirtaseră mai devreme și relația periculoasă care aproape se țesuse între ei. Dar cu toate acestea, era adevărat. Îl simțea ca pe cel mai bun prieten al ei.

8

Morgan dormi foarte puțin în noaptea aceea. Cum ar fi putut să doarmă? Era extenuată după orele grele de muncă și efortul emoțional de a sta în preajma răniților. Era atât de îngrijorată pentru Alleyne, că își simțea stomacul ghem. Și mai și

avusese o discuție de o oră cu soții Caddick după ce lordul Rosthorne o condusese acasă.

Plănuiau în continuare să plece de dimineață. Toate bagajele și cuferele fuseseră împachetate și adunate în hol. Rosamond veni în fugă să o îmbrățișeze pe Morgan și să își ceară scuze că nu venise cu ea la doamna Clark. Tatăl ei se opusese vehement, îi explică ea, iar mama avusese nevoie de ajutorul ei în camera bolnavului.

„A fost nevoie de două femei și de un ansamblu întreg de servitori pentru a se ocupa de un singur rănit?” își spuse Morgan uimită, dar nu își exprimă gândurile cu voce tare.

— Trebuie să vii să-l vezi pe Ambrose, îi spuse Rosamond, luând-o de mână și zâmbindu-i cu căldură. Mama se află deja lângă el. A întrebat de tine toată ziua.

Contele se afla și el în camera fiului său. Lordul Gordon zăcea în mijlocul patului uriaș cu baldachin și piciorul său rupt era ridicat pe niște perne, dedesubtul cearșafurilor. Capul îi era proptit pe câteva perne albe și pufoase, iar cămașa sa de noapte era la fel de albă. Focul mocnea în cămin, în ciuda căldurii serii de iunie. Draperiile grele fuseseră trase peste ferestre. La prima vedere, Morgan nu se putu abține să nu facă o comparație cu condițiile mai puțin decât ideale în care erau nevoiți să se refacă răniții pe care îi îngrijise ea în ultimele două zile. Și chiar și aceștia erau mai norocoși decât alte sute, poate chiar mii.

Dar a fost doar un gând trecător. Lordul Gordon fusese fără îndoială rănit în timpul unei lupte aprige. Putea să fi fost omorât. Avea jumătate din față acoperită de vânătași și una dintre mâini, cea care se odihnea deasupra păturilor, era bandajată toată. Obrajii îi ardeau din cauza febrei și avea ochii sticloși.

Arăta exact ca un erou războinic dintr-o poveste romantică, iar Morgan își simți inima cedând din nou pentru el. Îl privi compătitor, iar ochii lui se luminară și mai mult atunci când își întoarse capul pe pernă.

— Sunt viu, lady Morgan, îi spuse. Am supraviețuit unui atac de cavalerie care ne-a speriat și uimit în același timp pe toți cei care l-am susținut. M-am întors ca să mă bucur de victorie alături de toți oamenii dragi mie.

În timp ce vorbea nu își desprinsese ochii de ea, făcând-o să înțeleagă că aceste cuvinte îi erau adresate ei și numai ei. Se întorsese *la ea*. Ea era persoana lui cea mai dragă.

Îi zâmbi la rândul ei, în timp ce inima i se scurgea în picioare. Balul de la Richmond îi părea atât de departe. Simțea de parcă ar fi trăit o viață întreagă de-atunci. Și totuși, în ciuda celor prin care trecuse, iată-l vorbindu-i la fel cum îi vorbise și atunci.

— Lordul Uxbridge a condus atacul de cavalerie atunci când părea că infanteria franceză va rupe rândurile infanteriei noastre, va lovi în centru și va câștiga bătălia, explică el. Le-am dat câteva lecții de tactică, lady Morgan – infanteriștilor de ambele părți, vreau să spun. Îndrăznesc să spun că am secerat câteva sute, poate chiar mii de franțuzi. Ar fi trebuit să ne vezi. Nu a fost o paradă drăguță ca cea pe care ai văzut-o săptămâna trecută, la Allée Verte. Acesta a fost un atac disperat, pe viață și pe moarte, lansat împotriva armelor și baionetelor inamice. Caii și tovarășii noștri cădeau ca muștele în jurul nostru. Dar am galopat înainte fără să simțim teama. Pot spune că bătălia asta va rămâne în istorie drept bătălia pe care a câștigat-o cavaleria.

Morgan se simțea aproape amețită de oboseală.

— Cred că istoria va vorbi despre curajul bărbaților aflați de ambele părți ale frontului, zise ea.

Auzise câte ceva de la soldații îngrijiți de doamna Clark. Câțiva dintre ei – mai ales veteranii – vorbeau despre soldații francezi cu aceeași reverență cu care vorbeau despre camarazii lor – atât infanteriști, cât și cavaleriști.

— Oamenii care luptă sub drapelul tiraniei nu pot fi numiți „viteji”, spuse lady Caddick aproape șocată. Dar să-l lăsăm pe Gordon să se odihnească. A fost o zi lungă și dureroasă pentru el. Am trimis-o pe servitoarea mea să îți pregătească lucrurile, lady Morgan, din moment ce servitoarea ta era plecată cu tine. Vei găsi că totul este în ordine pentru plecarea ta de dimineată.

— Vă rog, doamnă, se întoarse Morgan, nu mai putem aștepta puțin? Se pare că Alleyne a dispărut. A fost pe front ieri pentru a-i duce ducelui de Wellington o scrisoare de la sir Charles. Mi-a spus că se va întoarce înainte de căderea nopții, dar încă nu s-a întors. Lordul Rosthorn a mers până la Waterloo după-amiaza asta pentru a afla ceva despre el, dar în zadar. Sunt foarte îngrijorată. Lordul Rosthorn mi-a promis că îl va căuta din nou mâine-dimineată.

— Ah, biata Morgan! izbucni Rosamond, venind lângă prietena ei și îmbrățișând-o compătitor. Ce s-ar fi putut întâmpla? *Normal* că vom mai aștepta, nu-i așa, mamă?

— Lordul Alleyne Bedwyn a fost, fără îndoială, reținut cu niște treburi importante, zise lady Caddick. Între timp, știe că te afli pe mâini bune, lady Morgan, și că voi lua cele mai bune decizii pentru siguranța și binele tău. Vom pleca după micul dejun, așa cum era stabilit. Gordon trebuie să consulte un doctor bun cât mai repede.

— Nici nu mă gândesc să plec până nu primesc veste de la fratele meu, spuse Morgan privind îngrijorată către conte.

— Mai sunt și alte surori, mame și neveste care nu au mai aflat nimic despre bărbații lor de ieri, răspunse contele pe tonul sever și pompos pe care tindea să îl folosească atunci când vorbea cu femeile. Spaimele tale sunt mai puțin întemeiate decât ale lor, lady Morgan. Până la urmă, Bedwyn nici măcar nu a participat la luptă, nu-i așa? Fruntea sus, draga mea. Sunt sigur că vei primi un semn de la el imediat ce vei ajunge cu noi la Londra.

— Cred că îmi mai trebuie o doză de laudanum, mamă, spuse Lordul Gordon.

Morgan se întoarse în dormitor fără să continue discuția. Rosamond a însoțit-o în cameră, ținând-o în continuare de după talie.

— Lordul Alleyne va fi în siguranță, o asigură ea. Simt eu. Dar, of, biata mea Morgan, îmi închipui cum te simți. Știu cum m-am simțit eu ieri toată ziua, până să primim vreo veste de la Ambrose. Dar până la urmă s-a întors acasă cu bine. Sunt sigură că și fratele tău se va întoarce.

La scurt timp după asta, Morgan se prăbuși epuizată în pat, însă constată că pur și simplu nu putea adormi. Se ridică din nou la scurt timp după răsăritul soarelui și se îmbracă fără să își cheme servitoarea. Trebui să scotocească printre valize pentru a-și găsi cele mai simple haine, lăsând deoparte hainele elegante de călătorie care îi fuseseră pregătite de cu seară.

Luase o hotărâre în timpul nopții. De fapt, nici nu fusese atât de greu.

Contele, contesa și Rosamond își luau deja micul dejun atunci când ea coborî.

— Ah, lady Morgan, iată-te, zise contesa cu un zâmbet larg pe față. Te rog, mănâncă numai decît. Vom pleca într-o oră. Gordon s-a odihnit foarte bine, vreau să-ți spun.

Morgan nu se așeză. Apucă spătarul scaunului cu ambele mâini și îl strânse între degete.

— Nu pot pleca, doamnă. Nu înainte să aflu că fratele meu este în siguranță. Vă implor să mai așteptați o zi. Se va întoarce în cursul zilei acesteia și atunci voi putea transmite veștile bune familiei mele.

Lady Caddick o privi uimită.

— Să mai așteptăm o zi? Când nu e oră în care să nu-mi fac griji că piciorul lui Gordon a fost fixat greșit? Lady Morgan, draga mea, ești inconștientă, ca să nu mai spun egoistă, să îmi ceri așa ceva. Nu, nu vom mai amâna nici măcar o oră. Lordul Alleyne Bedwyn își poate purta singur de grijă, te asigur.

— Of, mamă, spuse Rosamond privind-o pe Morgan cu îngrijorare. Sunt sigură că o zi nu va face mare diferență. Dacă ar fi fost fratele *meu* în aceeași situație?

— Gordon a participat la luptă, Rosamond, îi aminti tatăl său. E o mare diferență între situația lui și a lui Bedwyn.

— Nu plec, anunță Morgan cu stoicism.

Contele izbucni, iar contesa încercă să o ia cu bișorul. Îi aminti lui lady Morgan că se afla în grija ei, responsabilitate cu care fusese însărcinată de către ducele de Bewcastle, care ar fi fost foarte deranjat – și pe bună dreptate – de atitudinea surorii sale, dacă ar fi aflat. Îi porunci lui lady Morgan să îi însoțească în Anglia. O imploră. Vărsă lacrimi și o făcu „încăpățînată” și „nerecunoscătoare”. Îi spuse că știuse dintotdeauna că Bedwynii erau o adunătură de sălbatici neascultători, dar crezuse că Morgan era diferită de ei. Acum, însă, se convinsese căt de mult se înșelase, iar ducele avea să fie atât de supărat pe sora sa dacă aceasta se va opune cu bună știință persoanei pe care o însărcinase cu grija și siguranța sa, că cel mai probabil ar exila-o la Lindsey Hall sau la alte moșii mai izolate de-ale sale – oare nu era una chiar în Wales? – și nu îi va mai permite să se întoarcă niciodată în societate.

Dar Morgan era într-adevăr un Bedwyn.

De-a lungul tiradei, se ținu de scaun și se ascunse în spatele unei fațade arogante, un obicei specific fraților săi. Rămase hotărâtă și de neclintit. Nu va părăsi Bruxelles-ul înainte să afle ceva despre Alleyne. Îi era din ce în ce mai clar că soții Caddick aveau de gând să plece în dimineața aceea cu sau fără ea. Dar dacă au crezut că o vor putea intimida, atunci se înșelau amarnic. Morgan era hotărâtă să stea cu doamna Clark sau cu oricare alta dintre soțiile ofițerilor, care ar fi fost mai mult decât bucuroase să îi ofere un cămin temporar. Rămânând, își va putea oferi în continuare ajutorul celor răniți.

— Caddick, nu am mai văzut în viața mea o fată mai obraznică, mai încăpățânată și mai neascultătoare, se plânse lady Caddick scuturând o batistă prin fața sa. Cred că mă ia cu leșin.

În timp ce lady Caddick dădu curs amenințării, Morgan evadă și își chemă servitoarea în cameră. Îi explică fetei că trebuie să își mute toate lucrurile la doamna Clark, cel puțin pentru o vreme. Dar ghinionul său nu se opri aici. Servitoarea ei izbucni în lacrimi și sughituri atunci când află că trebuie să rămână, și mai rău, că trebuie să se întoarcă în casa aceea oribilă, printre acei bărbați bandajați și urât mirositori. Nu putea să mai reziste. Fusese angajată pentru a îmbrăca o domnișoară din înalta societate, nu pentru a duce apă sărăntocilor, explică în apărarea ei și insistă să plece acasă.

Morgan îi dădu fetei banii pentru drumul în Anglia, alături de salariul pe următoarea lună, și o lăsă să plece. Adevărul era că servitoarea fusese angajată de Wulfric și el era cel care îi achita salariile, însă Morgan se gândi că îi face un bine fetei, neobligând-o să apeleze la Wulfric pentru bani, pentru că atunci ar fi fost nevoită să îi explice și de ce își abandonase stăpâna în Bruxelles.

Atunci când Morgan coborî din nou, intenționând să meargă până la doamna Clark și să întrebe de un servitor care să o poată ajuta cu transportul valizelor, văzu două trăsură oprite în fața casei, iar lordul Gordon tocmai era suit într-una din ele. Pentru moment era singur, înconjurat doar de câțiva vizitii și ordonanța, pe care o alungă imediat ce o văzu pe Morgan.

— Lady Morgan! strigă el.

Tânăra veni în fugă la ușa deschisă a trăsurii. De ce nu se gândise să apeleze la el mai devreme? Mama lui ar fi făcut orice i-ar fi cerut.

Vânățiile lui păreau mai negre la lumina soarelui și chipul era mult mai palid, cu excepția roșetii febrei din obraji. Piciorul bandajat și prins în atele era întins pe banchetă. Ochii tânărului erau încețoșați de durere, iar Morgan se simți din nou cuprinsă de compasiune. Îi apucă mâna pe care o întinsese spre ea.

— Căpitane, începu ea, știi că...

Însă și el începu să vorbească aproape în același timp.

— Ce am auzit? o întrebă, încruntându-și sprâncenele închise la culoare. Ai preferat să nu vii cu noi? Te implor să te răzgândești. Este de neconceput pentru o domnișoară cu statutul tău social să rămână neînsoțită într-un oraș străin. Sau oricare oraș, de fapt.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu fratele meu, îi spuse. A plecat spre...

— Dar *știi* ce am pățit eu, lady Morgan. Nu contez pentru tine la fel de mult ca fratele tău? Nu te temi că s-ar putea să șchiopătez pentru tot restul vieții dacă nu găsesc urgent pe cineva care să se ocupe cum trebuie de piciorul meu?

Îl privi încremenită. Acesta era bărbatul care ceruse să lupte *pentru ea*? Care o implorase să îl jelească toată

viața dacă va muri pe câmpul de luptă? Dar suferea. Vedea acest lucru în ochii lui. Trebuie să fi fost foarte dureros atunci când îl căraseră din pat în trăsura mult mai puțin încăpătoare.

— Dacă îți pasă de mine câtuși de puțin, lord Gordon, îi spuse cu sinceritate, convinge-i pe părinții tăi să mai rămână aici încă o zi. Te rog! Sunt sigură că voi primi un semn de la Alleyne până la sfârșitul zilei. Nu e niciun pericol dacă mai rămânem puțin, nu-i așa? Iar fracturile tale au fost fixate de un doctor foarte respectat. Sunt sigură că încă o zi de odihnă îți va face mult mai bine decât o călătorie cu trăsura. *Te rog* să îi convingi. Îmi fac atâtea griji.

Gordon o privi cu la fel de multă sinceritate, iar Morgan se așteptă pentru o clipă să cadă la un acord. Îi zâmbi, simțindu-și mâna încă într-a lui.

— Sunt dezamăgit, spuse el. Credeam că sunt mai important pentru tine decât fratele tău. *Tu* ești mai importantă pentru mine decât sora mea. Dacă aş crede că îți face vreun bine să rămâi, în secunda următoare aş vorbi cu părinții mei. Ba chiar aş conduce căutarea din trăsura asta, dacă ar fi nevoie. Dar bărbații adevărați nu au nevoie de femei care să le poarte de grijă atunci când au îndatoriri oficiale, lady Morgan. Lordul Alleyne Bedwyn va fi foarte indignat atunci când va afla cât caz ai făcut în urma absenței sale. Dar până atunci, mama este supărată, Rosamond plânge întruna, tatăl meu este furios, iar eu sunt dezamăgit. Speram să mă bucur de compania ta pe parcursul călătoriei pentru a-mi mai distrage atenția de la durere. Mă gândeam chiar să vorbesc cu ducele de Bewcastle la întoarcerea noastră. Ești sigură să o faci în continuare pe încăpățanata? Mama spune că este o trăsătură a Bedwynilor.

Morgan își trase mâna dintr-a lui.

— Tot ce îți cer este încă o zi.

Chiar și acum tot mai spera că îl va face să vadă mai departe de suferința lui și să se mai îndrepte în ochii ei. În schimb, Gordon privi peste umărul ei.

— Ah, Rosthorn, tu ești? Întrebă el. Trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai luat-o înainte alaltăieri și ai liniștit-o pe mama. E îngrozitor ca o femeie să-și facă griji și trebuie să faci orice ca să o liniștești. Eu mă simt cât de bine se poate în situația dată, dar aş vrea să consult un doctor englez cât mai repede.

Morgan se întoarse și îl văzu pe conte.

— Pleci acum? Chiar în dimineața asta? o întrebă acesta. Și tu la fel, lady Morgan?

Ochii săi coborâră fugăr peste rochia ei simplă din muselină.

— Eu rămân aici până voi primi un semn de la Alleyne. Voi sta la doamna Clark sau la una dintre soțiile ofițerilor, dacă mă vor primi.

— Și cum te vei întoarce atunci în Anglia? se interesă contele.

— Voi găsi pe cineva care să mă însoțească, își ridică ea sfidător bărbia. Sau poate că Alleyne va găsi pe cineva pentru mine.

— Și servitoarea ta? Întrebă contele uitându-se pe trotuar și nevăzând nicio altă femeie în afară de ea.

Morgan se înroși puțin.

— Nu dorește să mai rămână cu mine, așa că am trimis-o acasă.

Rosthorn își ridică sprâncenele mirat.

— Bagă-i mințile în cap, Rosthorn, dacă poți, îi spuse Lordul Gordon, lipsit de vlagă. Spune-i că este imposibil să rămână aici fără însoțitoare. Este *inadmisibil*. Explică-i că își face griji prostește. Nu are altă soluție decât să vină cu noi.

Contele de Rosthorn o privi enigmatic, iar ea își ridică din nou bărbia. Dacă ar fi încercat să-i impună să plece cu familia Caddick, s-ar fi înfuriat foarte tare și ar fi făcut o scenă.

— De ce pleacă lady Caddick în Londra, dacă lady Morgan nu poate veni? îl întreabă pe Lordul Gordon, fără să își desprindă ochii de la Morgan.

„Nu poate veni”. Deci înțelesese.

— Mama este nerăbdătoare să mă ducă la un doctor englez, explică suferindul pe un ton iritat. Lady Morgan se află în grija ei. Este inadmisibil din partea ei să se încontreze cu mama și să o pună într-o situație atât de ingrată. Sunt sigur că Bewcastle va avea un cuvânt de spus dacă nu își va revizui decizia. El este cel care a numit-o pe mama ca șaperon.

Pe Morgan o uimea cel mai tare faptul că se putuse simți vreodată atrasă de el.

Chiar atunci ieșiră din casă lady Caddick, lordul Caddick și Rosamond.

— Lady Morgan, iată-te, spuse cu o strălucire marțială în ochi. Mă tem că trebuie să insist să ne însoțești, fie că ești îmbrăcată pentru călătorie, fie că nu. Nu accept niciun refuz. Ducele de Bewcastle va afla câtă bătaie de cap am avut cu tine. Bună dimineața, Rosthorn. Vei vedea că Gordon este destul de curajos să pornească la drum, deși încă are dureri cumplite.

— Doamnă, replică contele răspunzând la salut printr-o plecăciune, am venit să o conduc pe lady Morgan la casa doamnei Clark. Lucrurile sale se află încă aici? Voi trimite pe cineva să i le aducă în următoarea oră. Vă doresc o călătorie plăcută.

Accentul său franțuzesc era destul de pronunțat. Vorbea cu un farmec plăcut și cu o undă de răceală pe care Morgan nu o mai observase niciodată în vocea sa.

— Uite ce e, Rosthorn, începu Contele de Caddick, însă Rosthorn îl întrerupse imediat.

— Acum două zile, când lordul Alleyne Bedwyn a plecat din Bruxelles, a instruit-o pe lady Morgan să îl aștepte să se întoarcă, promițându-i că o va conduce personal în Anglia. Se află, așadar, sub autoritatea sa. Eu o voi conduce la casa doamnei Clark, unde va fi în siguranță. Voi avea grijă personal să nu se afle sub amenințarea niciunui fel de pericol.

— Lord Rosthorn, zise lady Caddick cu glas stins, dumneata ești un gentleman necăsătorit și neînruit în niciun fel cu lady Morgan. Ar fi foarte iresponsabil și nepotrivit din partea mea să o las în grija dumitale.

— Atunci va trebui să rămâneți, doamnă, pentru a fi în grija dumneavoastră.

Morgan se întoarse și se îndepărtă pe trotuar. Nu avea de gând să mai asiste nicio clipă în plus la această sfadă sau, mai rău, să fie ea însăși cea muștruluită. Viața devenise într-adevăr foarte istovitoare. Aproape că se îmbolnăvisese de griji pentru Alleyne, și cu toate astea, oamenii la care ținuse o tratau ca și cum ar fi fost încăpățânată, nerecunoscătoare și impertinentă doar pentru că voia să îl găsească. Iar bărbatul care în urmă cu doar o săptămână își declarase dragostea necondiționată față de ea se aștepta acum să fie pus înaintea tuturor celorlalți – chiar înaintea atașamentului ei față de propria familie.

Ar fi dat orice în acele clipe pentru a-l vedea pe Wulfric apropiindu-se de ea. ... Sau pe Aidan, sau pe Rannulf. Sau pe Alleyne.

Alleyne era mort. Trebuia să fie.

Nu putea fi mort.

Morgan auzi pași alergând în spatele ei și înainte să se întoarcă o simți pe Rosamond cuprinzând-o în brațe și strângând-o tare.

— Îmi pare atât de rău, Morgan, îi spuse prietena ei cu lacrimi în ochi. Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat. Aș fi vrut să pot rămâne cu tine, dar nu pot.

Se întoarse în fugă la trăsură, iar lordul Rosthorn se apropie de Morgan și îi oferă brațul.

„Nu. Nu sunt complet singură” îi spuse ea, încercând să se adune. Mai avea un prieten. Iar doamna Clark o va primi cu brațele deschise. Răniții aveau nevoie de ea. Și, chiar și în aceste condiții vitrege, era în continuare lady Morgan Bedwyn. Își ridică bărbia și lungi fără să își dea seama pasul, luându-l pe conte de braț.

Alleyne îi spusese întotdeauna că într-o bună zi își va întrece toți frații și se părea că avusese dreptate. Iar-o la numai optsprezece ani, plimbându-se pe străzile unui oraș străin la brațul unui gentleman pe care de-abia îl cunoștea, după ce tocmai își concediasse servitoarea și încălcase voia șaperonului căruia îi fusese încredințată de Wulfric.

Dar Alleyne era încă acolo. Astăzi trebuia să vină și mâine o va conduce el însuși acasă.

Nu putea fi mort.

Gervase se gândi la toate lucrurile nebunești pe care le făcuse la viața lui; lucruri care îi pricinuiseră destule necazuri. Dar acesta nu era un necaz. Era o încurcătură în toată regula. Ce fusese în mintea lui?

Încurajase o tânără să încalce dorința propriului șaperon și o ajutase să plece. Și nu pentru o oră sau o dimineață. Nici măcar pentru o zi întreagă. Soții Caddick plecau spre Anglia. Lady Morgan Bedwyn stătea în Bruxelles. Iar el îi susținuse decizia de a rămâne fără ei. Se oferise chiar să o însoțească personal.

Voi avea grijă personală să nu se afle sub amenințarea niciunui fel de pericol.

Ceea ce își luase asupra sa, în cazul în care nu fusese foarte norocos, nu era un angajament, ci o povară. Dacă nu găsea o soluție să se retragă pe parcurs, atunci tocmai i se împliniseră toate planurile de a se răzbuna pe Bewcastle. Odată ce soții Caddick vor fi ajuns în Londra și vorbele vor începe să circule prin toate saloanele și cluburile din oraș, lady Morgan Bedwyn va fi ori compromisă, ori *forțată* să se mărite cu el – ambele consecințe fiind o palmă dată fratelui ei.

Dar acum nu mai voia să se răzbune pe Bewcastle în acest fel. Nu folosindu-se de ea. O plăcea. O respecta și o admira.

— Oare am greșit? întrebă ea, atingându-l ușor cu mâna. Privirea lui era ațintită înainte, rece și tăioasă ca a unui militar.

Gervase deduse că era o întrebare retorică, dar îi răspunse oricum.

— Nu ai greșit. Soții Caddick sunt nerăbdători să-și vadă fiul vindecăt, așa că e normal să vrea să-l ducă mai repede în Anglia. Dar în același timp, s-au înghămat la o responsabilitate în clipa în care au acceptat să te ia cu ei la Bruxelles. Și-au dat cuvântul că te vor îngriji și înțelege ca pe un membru al familiei. Dar astăzi nu au mai reușit să facă asta.

— Îți mulțumesc, zise ea. Și mie mi s-a părut la fel.

— După ce vom ajunge la doamna Clark, voi face aranjamentele necesare pentru a-ți aduce lucrurile. Apoi voi vorbi din nou cu sir Charles Stuart și, dacă va fi nevoie, voi pleca încă o dată spre Waterloo.

Poate că astăzi va avea mai mult noroc cu căutarea lui Bedwyn, îi spuse el. Poate că fusese rănit și se refăcea într-un spital de campanie pe undeva. Sau poate că pur și simplu va veni la Bruxelles, întors de pe unde umblase în ultimele două zile, având o explicație foarte

plauzibilă. Cu puțin noroc, ar fi putut pleca spre Anglia împreună cu sora sa până la apusul soarelui sau cel puțin să o preia sub supravegherea sa.

Dacă acest lucru se va întâmpla, Gervase era hotărât să nu îl împiedice în niciun fel. Numai că una ca asta ar fi o adevărată minune.

Lordul Alleyne Bedwyn era aproape sigur mort.

— Îți mulțumesc, spuse ea. Crezi că a murit, lord Rosthorn?

— Nu trebuie să încetezi încă să speri, *chérie*, îi spuse, apăsându-i mâna sprijinită de brațul său. Eu voi face tot posibilul ca să îl gădesc.

— El este firea cea mai caldă dintre noi, continuă Morgan. E cel mai charismatic, cel mai viu. E atât de plin de viață și atât de optimist. Tocmai se hotărâse să-și încerce norocul într-o carieră de diplomat, în pofida locului în parlament pe care i l-ar fi asigurat Wulfric. Asta a fost prima lui misiune, nu ți se pare ironic? Nu are cum să fi murit, Lord Rosthorn. Aș fi simțit-o *aici*, dacă ar fi fost așa, zise Morgan atingându-și pieptul cu mâna liberă.

Gervase se întrebă câte sute de mii de femei își spuneau același lucru în ziua aceea.

— Dacă ar fi murit ar fi fost găsit, nu-i așa? îl întrebă.

Contele îi răspunse strângându-i ușor mâna. Cum ar fi putut să-i spună că zeci de mii de morți nepăziți, mai ales cei bine îmbrăcați, au fost despuiați încă dinaintea primei nopți de după bătălie? Singurul mod în care ar fi putut evita îngroparea la comun alături de alte cadavre neidentificate, ar fi fost dacă cineva l-ar fi recunoscut la timp – dar asta era foarte puțin probabil.

— Încearcă să nu te gândești la lucrurile astea, îi spuse. Nu încă.

Trecură pe lângă patru cunoștințe comune înainte să ajungă la doamna Clark, iar Gervase le salută politicos

pe fiecare. Se îndoia că lady Morgan îi observase, însă. Era o chestiune de timp până ce unul dintre ei, sau chiar mai mulți, vor descoperi că familia Caddick a plecat spre Anglia în acea dimineață. Atunci se va scandaliza și Bruxelles-ul și Anglia.

O expusese pe lady Morgan Bedwyn în mod deliberat bârfelor în urmă cu două săptămâni, la picnicul de la pădurea Soignés. Acum, când nu mai avea nici cea mai mică intenție să facă asta, era pe cale să o expună și mai mult. Asta nu însemna că era doar vina lui, bineînțeles. Tânăra ar fi rămas oricum. Ar fi venit de una singură la doamna Clark, cu sau fără el.

Una peste alta, în ciuda pericolului care îl păștea, Gervase preferă să fie cel care o conducea la destinație.

Doamna Clark îi întâmpină în ușă, o îmbrățișă pe lady Morgan și ascultă toată povestea. O asigură că era mai mult decât bine-venită să stea la ea, atâta timp cât nu o deranja să împartă o cămăruță cu gazda.

Niciunul din oamenii lui Sir Charles Stuart de la ambasadă nu auzise nimic despre Lordul Alleyne Bedwyn. Gervase observă că iritarea pe care o afișaseră cu o zi înainte se transformase în alarmă. Nu exista nicio explicație logică pentru neprezentarea sa, în afara posibilității de a fi rănit sau ucis în cursul conflagrației de la sud de Waterloo. Se făceau eforturi pentru a se afla dacă scrisoarea pe care i-o trimisese ducelui de Wellington fusese predată.

Gervase își exprimă intenția de a inspecta din nou câmpul de luptă. Se va consulta cu personalul lui sir Charles la întoarcere și va da mai departe orice informație utilă.

Nu găsi nimic, bineînțeles. Drumul spre sud era încă plin de oameni și căruțe venind din sens opus, chiar dacă

nu mai erau atât de mulți pe câți fuseseră cu o zi înaintea. Pădurea Soignés era plină de cadavre, iar câmpul de luptă semăna tot mai mult cu o sălbăticie desprinsă din infern. Dar oricât ar fi vorbit Gervase cu oamenii și ar fi întrebat prin fermele și satele de-a lungul drumului, nimeni nu putea să-i spună nimic despre soarta lui Bedwyn. Îl căuta printre răniți oriunde îi întâlnea, dar în zadar.

Lordul Alleyne Bedwyn părea să fi dispărut de pe fața pământului – poate chiar la propriu.

Se întoarse la Bruxelles cu inima îngreunată. Cum putea s-o mai încurajeze pe lady Morgan să mai spere? Oare nu era un gest total iresponsabil din partea lui?

Dar lady Morgan Bedwyn, din ce descoperise el, în ciuda vârstei fragede, avea un caracter puternic. Nu era responsabilitatea lui să îi trezească sau să îi înece speranțele. Tot ce putea face era să îi relateze realitatea.

Nici personalul lui sir Charles de la ambasadă, nici sir Charles însuși nu reușiseră să dea de urma fratelui său. Și totuși, ceva aflaseră: scrisoarea pe care lordul Bedwyn trebuia să o ducă ducelui de Wellington a ajuns într-adevăr în mâinile sale.

9

Ce ciudat se agață inima de speranță, chiar și atunci când aceasta e neîntemeiată, se gândi Morgan. Și cum viața merge înainte.

Se plimba prin parcul din Bruxelles alături de contele Rosthorn și priveau lebedele plutind grațios pe suprafața lacului, lăsând în urmă valuri în formă de V pe apa albastră. Era o zonă foarte frumoasă, situată în centrul orașului, și vremea era foarte plăcută. Morgan își putea

dezmorți mușchii sub căldura soarelui, după ore întregi în care îngrijise răniții.

Nu vorbiseră deloc despre Alleyne. Nu fusese nevoie. Atunci când una dintre femeile din casa Clark a anunțat-o că o caută cineva la ușă, a fost de-ajuns o simplă privire în ochii oaspetelui pentru a-și răspunde la toate întrebările.

— Nimic? a fost tot ce a mai avut putere să întrebe.

Bărbatul clătină grav din cap.

— Nimic.

Poate că era întrucâtva absurd că de atunci nu mai schimbaseră nicio vorbă pe tema subiectului. Dar ce ar fi putut să mai spună? Gervase era cel care o invitase să iasă o oră sau două la o plimbare prin parc. Doamna Clark, care tocmai se ridicase din pat după ce închisese ochii câteva ore, fusese de-acord că lui Morgan i-ar face bine să se relaxeze la aer curat și o scuză de la îndatoririle sale. Fuseseră atât de preocupate, că nici nu se gândiseră să roage o servitoare să îi însoțească, pentru a asigura respectarea bunei-cuviințe. Dar adevărul era că nici nu aveau o servitoare de care să se fi putut lipsi.

Și în plus, toată ideea protocolului și respectării etichetei părea irelevantă în actualele condiții.

Alleyne era mort, bănuia Morgan, însă mintea ei nu putea accepta realitatea crudă. Nu încă, în orice caz.

— Mi-ar fi plăcut să fie și Wulfric aici, spuse dintr-odată, rupând un moment lung de tăcere.

— Ți-ar fi plăcut, *chérie*? o privi Gervase cu toată atenția.

Morgan se gândi o clipă că afirmația sa ar putea părea jignitoare.

— Ai fost foarte amabil cu mine, îi spuse lordului Rosthorn, dar nu mă pot aștepta în continuare să îmi oferi timpul și atenția ta.

— Dar nu mă pot gândi la nimeni și la nimic căruia să prefer să i-o ofer, spuse cu glas scăzut și accent franțuzesc.

În urmă cu o săptămână sau două i-ar fi interpretat cuvintele și tonul ca fiind provocator de curtenitoare, și poate că i-ar fi răspuns în aceeași cheie. Acum, însă, îi accepta cuvintele așa cum erau, drept o expresie a prieteniei ciudate și neașteptate care se formase între ei.

— Wulfric ar ști ce e de făcut, îi spuse Morgan. Ar ști ce decizie să ia.

Ar ști când realitatea nu mai poate fi ignorată. Ar ști când să recunoască moartea lui Alleyne.

— Dacă asta îți dorești, spuse lordul Rosthorn, te voi duce la el, *chérie*.

— Este în Anglia, răspunse Morgan ridicând surprinsă ochii spre el.

— Te voi duce acolo, dacă vrei.

Tânăra privi mută spre el, apoi spre lac, spre lebede și spre frumusețea uitată a parcului. Oare chiar se ajunsese aici? Oare venise momentul să meargă acasă pentru a le da vestea lui Wulf, lui Aidan, lui Rannulf și lui Freyja? Asta va fi sarcina ei? Încercă să se imagineze pronunțând acele cuvinte îngrozitoare.

Alleyne este mort.

— Voi mai aștepta câteva zile, oftă în cele din urmă. Poate că până la urmă va veni. Poate că există o explicație. Poate că...

Nu mai găsi alte posibilități cu care să completeze gândul.

— Haide să ne așezăm câteva minute, sugera el, arătând spre o bancă umbroasă de sub un copac.

Morgan se așeză, retrăgându-și mâna cu care îl ținu-se de după braț și își lăsă mâinile în poală, examinându-și palmele.

— Te simți trădată, *chérie*? o întrebă contele.

— De către lady Caddick? Nu m-am gândit la ea toată ziua. Rosamond va fi singura de care îmi va fi dor.

— Mă refeream la tânărul tău ofițer, spuse cu blândețe. Căpitanul Gordon.

— Nu este ofițerul *meu*, îl contrazise ea strângându-și pumnii. Nu a fost niciodată.

— Dar *el* a crezut că este, îi aminti Gervase, iar tu te-ai așteptat, probabil, să te poți baza pe dragostea lui. Nu fi prea dură cu el. A fost rănit destul de grav acum două zile și azi-dimineață suferă destul de tare.

— Am văzut destui răniți în ultimele zile, Lord Rosthorn. Și am văzut destulă noblețe printre ei. Am văzut un bărbat murind sub ochii mei fără să scoată niciun sunet, deși trebuie să fi agonizat îngrozitor; dar nu a vrut să îi deranjeze pe ceilalți răniți. Am văzut răniți grav care ne îndrumau către alții, care aveau nevoie mai urgentă de ajutorul nostru. Am auzit bărbați scuzându-se față de noi că sunt o asemenea pacoste. L-am auzit pe un bărbat spunându-i doamnei James să meargă să se odihnească, atunci când aceasta aproape că adormise în picioare, chiar dacă ar fi trebuit să îi schimbe așternutul și probabil se simțea foarte neplăcut. Am auzit bărbați laudându-și camarazii și alte regimente și batalioane în afara alor lor. Nu am auzit pe nimeni laudându-se singur. Cu excepția căpitanului Gordon.

— Este foarte tânăr, *chérie*, veni lordul Rosthorn în apărarea lui.

— Doi dintre soldații de la doamna Clark au paisprezece și cincisprezece ani. Sunt cei mai viteji de acolo, chiar dacă unul dintre ei s-ar putea să moară în urma rănilor.

— Să înțeleg că ești hotărâtă să fii aspră cu tânărul Gordon? o întrebă bătând-o ușor pe dosul palmei.

Fără să se gândească, Morgan își întoarse mâna și i-o cuprinse pe a lui.

— Avea o idee fantezistă despre cum se va lupta cu francezii pentru mine. Se imagina ca pe un fel de cavalier medieval care luptă pentru onoarea prințesei sale. Și cu toate astea, azi-dimineață, când ar fi putut să lupte pentru mine într-un mod mult mai practic, nu s-a gândit decât la propriul său confort pe drumul spre casă. Mă bucur că nu am fost niciodată destul de nechibzuită să mă îndrăgostesc de el.

— Părerea mea, *chérie*, este că ție ți-ar fi imposibil să fii nechibzuită. Dar mă bucur că nu există niciun regret pentru un bărbat care nu te-ar fi meritat. Este doar un păun, un fanfaron, un aiurit.

Morgan se pomeni râzând.

Gervase mișcă mâinile lor încleștate spre coapsa lui. Acest lucru nu o șocă pe tânără, chiar dacă simți materialul fin și întins al pantalonilor săi de călărie și căldura pielii care răzbătea prin țesătură. Își lăsă umărul să se atingă de brațul său și se simți consolată.

— Nu m-a iubit niciodată, spuse ea. Este o greșală pe care bărbații o fac adesea. Văd o fată frumoasă și disponibilă și își imaginează că s-au îndrăgostit de ea. Dar de fapt se iubesc pe ei înșiși, reflectați în ochii ei. Nu au niciun interes să descopere cine e ea de fapt.

— Ah, *chérie*, și asta e valabil doar în cazul bărbaților? Oare nu sunt destule femei care să facă la fel?

Morgan își trase răsuflarea, pregătindu-se să nege. Dar mereu încercase să fie sinceră cu ea însăși. Oare era adevărat? Oare și femeile își proiectau iubirea de sine asupra unui bărbat atrăgător, în ochii căruia să-și poată admira propria imagine? Oare nu fusese și ea vinovată de așa ceva în trecut? Atențiile lordului Gordon o măguliseră la început, nu-i așa? Și principalul motiv pentru care acceptase prietenia cu Rosamond și invitația de a veni la Bruxelles fusese pentru că știa că lordul

o admiră și îi apreciază gusturile. Dacă era adevărat – și era destul de sinceră cu sine pentru a recunoaște că cel puțin parțial așa stăteau lucrurile – ar fi fost foarte denigrant pentru ea.

— Cred că ai dreptate, recunosc eu ea. Atunci când admirăm un bărbat suntem mult mai interesate de propriile noastre sentimente și de ceea ce spune și face ca să ne ajute pe noi să ne simțim mai bine; cel puțin la început. Dar dragostea înseamnă mult mai mult. Înseamnă cunoaștere – a cunoaște și a fi cunoscut.

— Și *cine* este lady Morgan Bedwyn? interveni Gervase.

Morgan zâmbi cu mâhnire și ridică ochii spre el. Stăteau foarte aproape unul de celălalt. Ochii săi domoli îi întoarseră zâmbetul, făcând-o să-și amintească brusc de sărutul petrecut cu o seară înainte, după ce adormise cu capul pe umărul lui. Nu voia să se gândească la el în termeni sexuali. Nu acum, când avea nevoie de el ca prieten și când începuse să îl admire ca persoană.

— E întrebarea perfectă ca să mă încui. Cum ai vrea să îți explic cine sunt, lord Rosthorn? De mulți ori nici eu nu știu răspunsul. Știam că sunt încăpățânată – vechea mea guvernanta ar fi folosit cuvântul „căpoasă” –, dar nu m-aș fi gândit niciodată că mă voi opune șaperonului ales de Wulfric pentru a avea grijă de mine și că voi îndrăzni să rămân într-un oraș străin de una singură, fără măcar o servitoare. Știam că nu sunt o mironosiță, dar nu m-aș fi văzut în stare să îngrijesc oameni mutilați de război fără să crâcnesc sau să văd un om murind și să nu mă prăbușesc. Am refuzat să particip la sezonul ieșirilor în societate pentru că nu am vrut să devin un produs pe marea piață a căsătoriilor. Și da, mi-a plăcut prezentarea mea și câteva dintre evenimentele sociale din jurul ei. Nu m-am considerat niciodată o fire romantică, dar m-au impresionat ofițerii în uniforme de catifea și l-aș fi

implorat pe Wulfric să mă lase să vin aici, dacă asta ar fi avut vreun efect asupra lui. Am fost mereu împotriva războiului și, cu toate astea, unul din motivele pentru care am venit aici a fost fascinația pentru băătăia istorică ce stătea să izbucnească la porțile Europei. M-aș fi considerat imună la avansurile ostentative al unui Don Juan cu experiență și, cu toate astea, nu numai că nu te-am oprit pe tine, atunci când te-am cunoscut, ba chiar te-am încurajat și ți-am răspuns. Aș fi crezut că mi-e imposibil să leg o prietenie cu un astfel de bărbat. Și cu toate astea, acum simt că ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. După cum vezi, nu mă cunosc deloc. Cum aș putea să-ți spun atunci cine sunt?

Începu să râdă. Gervase râse și el înfundat.

— Ești foarte tânără, îi răspunse. Nu trebuie să fii prea aspră cu tine. De-abia ai început călătoria de cunoaștere a maturității. Dar mă îndoiesc că vreunul dintre noi se cunoaște de fapt cu adevărat. Cât de plicticoasă ar fi viața dacă ar fi altfel. Nu am mai avea spre ce să tindem. Nu ne-am surprinde niciodată.

— Tot ce știu cu certitudine, îi spuse ea, este că sunt mai mult decât o lady. Sunt o femeie – și o persoană.

— Nu m-am îndoit de asta niciodată, *chérie*.

Și iat-o făcând tocmai ceea ce disprețuia mai mult la alții. Era atât de preocupată de problemele ei că pur și simplu îl ignora pe bărbatul de lângă ea. Îl privi din nou.

— Dar *tu* cine ești, lord Rosthorn? îl întrebă.

Gervase chicoti din nou. Era chiar foarte atrăgător atunci când zâmbea – și chiar și atunci când nu zâmbea, își spuse ea. La colțurile ochilor și gurii avea riduri de expresie, ceea ce însemna că, de obicei, era un bărbat destul de vesel.

Va îmbătrâni armonios, își spuse ea, chiar și atunci când ridurile vor fi incrustate permanent pe chip.

— Nu vrei să mă cunoști, *chérie*, îi spuse. Am trăit o viață de risipitor.

— Și înainte, și după surghiunirea ta pe Continent? îl întrebă mirată. Chiar nu ai învățat nimic din incidentele care au dus într-acolo?

— Se pare că nu.

Îi examină fața cu privirea sa candidă și zâmbitoare. Buzele lor erau la doar câțiva centimetri distanță. Și totuși nu se simțea în pericol în preajma lui. Se simțea foarte relaxată. În ciuda reputației sale și faptului incontestabil că tatăl său îl alungase din Anglia în urmă cu nouă ani, nu ar fi putut să îl vadă ca pe un risipitor.

— Dar chiar dacă aș ști toate amănuntele sordide din viața ta, tot nu aș ști cine ești de fapt. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Poate că nu e nimic de zis. Poate că sunt un om fără profunzimi de caracter.

— Mă îndoiesc de asta, râse ea, deși s-ar putea să te fi crezut dacă mi-ai fi zis-o acum o săptămână. De ce m-ai luat sub aripa ta, lord Rosthorn?

— Așa cum își ia mama puiul? Poate fiind că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, *chérie*, și îți admir frumusețea.

Îl pierduse. Se ascunse în spatele măștii glumițelor amăgitoare, așa cum făcuse în cadrul primelor lor întâlniri, inclusiv la picnicul din pădurea Soignés.

De ce alesese să se apropie de ea? Nu exista niciun motiv clar, altul decât simplul altruism. Acesta era un lucru pe care Morgan *nu* trebuia să îl știe despre el.

Dar oare o vedea ca pe o prietenă, sau doar ca pe o responsabilitate? Nu ar fi avut de ce să o vadă așa, prin urmare trebuie să fi fost vorba despre prietenie. O vedea ca pe o prietenă, la fel cum ea îl vedea pe el.

— Un risipitor, repetă ea, zâmbindu-i. Ce lăudăros ești, lord Rosthorn.

Își retrase mâna și o bătu ușor pe a lui.

— Trebuie să mă întorc. Va trebui să dorm în seara asta, pentru a putea intra în tura de noapte.

El se ridică imediat și îi offeri brațul.

— Voi veni să te văd în fiecare zi, dacă-mi permiți, îi spuse în timp ce mergeau. Și îți voi aduce toate veștile care apar. Dacă te vei hotărî până la urmă să te întorci în Anglia, voi face toate pregătirile necesare. Dacă vei avea nevoie de mine din oricare alt motiv, știi unde mă găsești; sau cel puțin unde să lași un mesaj pentru mine.

— Strada Brabant, confirmă Morgan. Unde este?

— Te voi duce pe-acolo în drum spre doamna Clark. Nu ocolim prea mult și îți pot arăta casa.

— Mulțumesc. Nu voi pleca, însă, până nu voi afla ceva despre Alleyne.

O trecu un fior în clipa în care realizează că nu se gândise la el deloc în ultima oră. Dar asta nu era complet adevărat. În spatele fiecărui gând, al fiecărei emoții, se afla grija pentru Alleyne. Dar timp de oră vorbise despre alte lucruri și se bucurase de compania altei persoane și de liniștea cadrului natural. Iar pentru asta trebuia să îi mulțumească noului său prieten, contele de Rosthorn.

Dar ce s-ar întâmpla, se întreabă acum, dacă nu va afla niciodată ceva concret? Când va trebui să recunoască faptul că...

Dar acel moment nu sosise încă. Morgan își potrivea pasul după cel al contelui Rosthorn.

În următoarele patru zile, Morgan se ocupă de răniți cu la fel de multă energie și dedicație ca la început. Unul dintre ei murise, dar pe restul se luptau să îi țină în viață și să le domolească febra. Rând pe rând, ostașii au început să își revină, unii dintre ei chiar destul de repede. Până la sfârșitul zilei a patra, în casa Clark mai rămăseră doar șaptesprezece oameni.

Pentru Morgan, timpul părea să stea în loc. Știa că zilele nu puteau continua așa la nesfârșit. Curând, mulți, dacă nu chiar toți bărbații vor pleca fie înapoi la regimentele lor, fie acasă, în Anglia. Femeile, inclusiv doamna Clark, nu așteptau decât să dea soții lor semnalul, înainte să plece la Paris alături de ei.

Curând, iar Morgan știa acest lucru, va trebui să înfrunte realitatea. Nu exista nicio altă explicație pentru absența prelungită a lui Alleyne, în afară de cea mai evidentă. Wulfric avea tot dreptul să știe că dispăruse. Sir Charles Stuart îl va informa cu siguranță, dacă ea va întârzia să o facă. Dar ea nu era gata încă. Atunci când gândul îi dădea târcoale, îl alunga pur și simplu.

Ținându-se de cuvânt, contele de Rosthorn o vizită în fiecare după-amiază pentru a o scoate la plimbare. De multe ori o ajuta și pe doamna Clark cu câte o treabă sau cu ridicatul câte unui pacient prea greu pentru ele. O dată a scris și câteva scrisori pentru câțiva bărbați care aveau prieteni sau vecini destul de învățați ca să le citească familiei.

Toate soțiile se cam îndrăgostiseră de el, după cum observă și Morgan, iar ele erau convinse că și ea se îndrăgostise de el. Dar se înșelau. În momentul de față nu se putea gândi la el ca la un iubit sau ca la un pretendent. Dar nu știa ce ar fi făcut fără el. S-ar fi descurcat și singură, probabil. Mai mult ca sigur că s-ar fi descurcat. Dar era recunoscătoare pentru prezența lui.

Uneori nu își vorbeau deloc în timp ce se plimbau, fiind prea obosită să își mai adune gândurile, dar simțea că el știe acest lucru și că se bucura să o scoată din casă la aer curat și căldura soarelui, fără să se simtă obligat să întrețină conversația. Alteori pălăvrăgeau despre subiecte dintre cele mai variate. Morgan descoperi că era foarte citit și cunoștea foarte multe despre artă și

muzică, și că vizitase unele dintre celebrele galerii de pe Continent și multe dintre cele mai cunoscute vestigii. Își împărtăși impresiile cu ea cu o elocvență care o convinse de inteligența și calitatea educației sale.

Poate că, se gândea ea uneori, era puțin îndrăgostită de el. Dar aceste sentimente erau neimportante. Romanticismul era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Apoi, în seara celei de-a patra zile, a primit în sfârșit o veste.

Morgan tocmai bandaja ciotul unui braț amputat, când doamna Clark a venit să o înlocuiască.

— Ai un musafir, îi spuse lui Morgan. Te așteaptă în bucătărie.

Nu exista niciun alt loc în care să-l fi putut ruga să aștepte. Dar nu putea fi lordul Rosthorn, care și-ar fi anunțat singur prezența sau ar fi lăsat vorbă și ar fi așteptat afară. Morgan avu o intuiție și nu întrebă cine era, iar doamna Clark se aplecă grăbită peste rănitul bandajat.

Era o ordonanță a lui sir Charles Stuart, care se prezentă cu o plecăciune reverențioasă. Morgan îl mai cunoscuse o dată, dar nu îi reținuse numele și nu i-l reținu nici de data asta. Își simți tot sângele scurgându-se spre picioare și își strânse pumnii pe lângă corp, străduindu-se să se controleze.

— Milady, m-a trimis Sir Charles, spuse după ce își dresе glasul. Chiar acum redactează o scrisoare pentru ducele Bewcastle.

Morgan își ridică bărbia și îl privi țintă în ochi.

— Sir Charles a primit o scrisoare în urmă cu o oră și ceva, explică ordonanța. Era murdară de noroi, mototolită și veche de câteva zile. Dar cu toate astea a putut fi recunoscută drept cea pe care Domnia Sa, ducele de Wellington, a dictat-o unui ajutor care i-a încredințat-o pe urmă lordului Alleyne Bedwyn.

Morgan continuă să îl privească fix. Ordonanța își dresе glasul din nou.

— Scrisoarea a fost descoperită în cursul zilei de azi în pădurea Soignés, la nord de Waterloo.

Scrisoarea. Nu și mesagerul. Nu a mai spus asta. Nu era nevoie.

— Sir Charles m-a însărcinat să vă aduc la cunoștință, milady, că în mod regretabil este nevoit să abandoneze orice speranță că lordul Alleyne Bedwyn este încă în viață. Vă trimite condoleanțele sale și vă întreabă cu ce ar putea să vă ajute. Poate să aranjeze întoarcerea dumneavoastră în Anglia?

Morgan îl privea, dar nu auzea ce spune.

— Îți mulțumesc, îi spuse. Și mulțumește-i și lui sir Charles pentru veste. Acum aș dori să rămân singură, te rog.

— Milady, începu ordonanța.

Dar Morgan afișă din nou atitudinea arogantă specifică Bedwynilor.

— Acum. Te rog.

Rămase singură, cu ochii ațintiți asupra unui șir de cepe care atârnavă de tavan și ascultând murmurul ibricului pe foc. Nu își dădu seama cât timp trecuse până când auzi foșnetul fustelor în spatele ei și simți două mâini calde apăsându-i pe umeri.

— Biata mea fată, zise doamna Clark. Stai jos și îți voi face o cană de ceai.

— Au găsit scrisoarea, zise Morgan gătită. Dar nu și pe Alleyne.

— Da, dragă, zise doamna Clark, strângându-i umerii aproape dureros de tare. Bea un ceai. Te va ajuta să depășești șocul.

Însă Morgan clătină din cap. Simțea o stare tot mai puternică înrudită cu panica. Nu putea să stea jos și să bea ceai. Mai mult ca sigur ar fi explodat. Trebuia să...

— Eu ies. Trebuie să mă plimb puțin. Să-mi adun gândurile.

— Este seară, zise doamna Clark. Nu-mi permit să eliberez pe nimeni ca să iasă cu tine. Vino și stai...

Însă Morgan se smuci de sub mâinile ei.

— Ies. Nu am nevoie nici de șaperon, nici de servitoare. Vreau să fiu singură.

— Lady Morgan, draga mea...

— Îmi cer scuze că te las singură în mijlocul turei, dar... trebuie să ies afară.

Se aflau deja pe coridor, așa că Morgan smulse șalul din cuier și și-l înfășură în jurul umerilor și capului.

— Nu voi păți nimic. Și mă întorc în curând. Trebuie să respir.

Ieși din casă și coborî treptele în fugă, rătăcind apoi pe stradă, neștiind încotro s-o apuce și nepăsându-i prea mult. Își lăsă capul în pământ și păși cu repeziciune, ca și cum ar fi putut lăsa astfel în urmă vestea pe care încă nu o asimilase în străfundul sufletului ei bine ferecat.

De fapt, o știuse de zile întregi.

Speranța fusese deșartă încă de la început. Crezuse că se pregătește de zile întregi, însă nimic nu te poate pregăti pentru un asemenea moment.

Alleyne era...

Gâfâia în momentul în care se opri din mers, ca și cum ar fi alergat kilometri întregi. Nici măcar nu știa unde se afla. Când se uită în jur, însă, în lumina tot mai slabă a amurgului, își dădu seama că se afla în fața casei de pe strada Brabant, cea pe care i-o arătase contele de Rosthorn în urmă cu patru zile. La una dintre ferestrele de la etaj ardea chiar și o lumină.

Oare intenționase să vină până aici? se întrebă ea confuză. Ori fusese pură coincidență?

Nu conta.

Urcă la ușă, ridică ciocănitul de alamă, ezită câteva clipe, apoi îl lovi de ușă.

10

Când auzi ciocănitul în ușă, Gervase trase draperia din sufrageria sa pentru a privi afară. Proprietăreasa și fiica ei ieșiseră în seara aceea. La fel și valetul, aceasta fiind norma sa zilnică obișnuită. În casă mai erau servitori, dar aceștia se strânseseră probabil în bucătăriile din spate. Nu era nimeni de serviciu pe culoar, din moment ce nu așteptau musafiri.

Capul ei era acoperit cu un șal, însă Gervase o recunoscuse imediat. Dumnezeu! Ce căuta lady Morgan Bedwyn în pragul ușii sale la ora aceasta? Era seara târziu și aproape întuneric; lumânările fuseseră deja aprinse. Aruncându-și pe fotoliu cartea pe care o citea și năpustindu-se spre ușă, un singur gând îi trecea prin minte: buna-cuviință. Dacă ar fi văzut-o cineva? Dar chiar el îi spusese să îl apeleze dacă va avea vreodată nevoie. Aceasta nu era, în mod clar, o vizită de complezență.

Un servitor intră în hol dinspre aripa din spate a casei.

— Deschid eu, îi spuse Gervase în franceză. Este o cunoștință.

Din fericire, servitorul nu așteptă să vadă cine era această cunoștință. Încuviință din cap, se întoarse și dispăru în direcția din care venise.

Gervase deschise ușa, îi aruncă o privire lui lady Morgan, așa cufundată în întuneric cum era, și renunță la orice gând de a ieși afară și a merge cu ea cât mai departe de casă. În schimb, o înhăță de braț și o trase în casă înainte să închidă ușa în urma ei.

— Să urcăm la etaj, unde putem discuta între patru ochi, îi spuse. Acolo îmi vei putea spune cu ce te pot ajuta.

Lady Morgan era palidă și în mod evident distrasă. Nu scoase o vorbă în timp ce urcară scările și intrară în camera sa de zi. De fapt, nici nu trebui să se gândească prea mult pentru a-și da seama ce se întâmplase.

— S-a găsit scrisoarea pe care Alleyne i-o aducea lui sir Charles din partea ducelui de Wellington, spuse coborându-și șalul pe umeri. Era abandonată în pădurea dintre Waterloo și Bruxelles.

Vocea sa era lipsită de expresie, iar privirea goală și întunecată, ca două lacuri întunecate în mijlocul feței.

— Ah, da, *chérie*, răspunse Gervase luându-i mâinile într-ale sale. Acestea erau reci ca două blocuri de gheață.

Morgan zâmbi pe jumătate.

— Este mort, nu-i așa?

Oare încă mai încerca să se agațe de o ultimă speranță? Dar era timpul să accepte cruda realitate. De aceea și venise la el. Un angajat al ambasadei trebuie să-i fi dat vestea, dar el fusese cel la care venise pentru o ultimă interpretare a celor întâmplate. Gervase se întreba și el când deveniseră prieteni atât de apropiați.

— Da, *chérie*, îi spuse. Trebuie să accepți că a murit.

Morgan privi în direcția lui, însă ochii ei păreau pierduți undeva departe. Șalul îi alunecă de pe umeri și formă o mică grămăjoară pe covorul de la picioarele ei. Gervase își mută mâinile pe talia și pe umărul ei și o trase mai aproape de el, iar ea își întoarse obrazul pentru a se rezema de gâtul lui.

— Este mort, tremură ea.

— Mă tem că da.

Tânăra suspină în tăcere. Gervase nici n-ar fi observat asta, dacă nu i-ar fi simțit tremurul corpului și căldura lacrimilor care i se scurgeau pe haine. O strânse tot

mai puternic în brațe. Nu știa foarte bine cum se legase această prietenie între ei, dar știa că era mai profundă decât oricare altă relație ar fi avut până atunci cu un bărbat sau cu o femeie. Poate că de vină erau circumstanțele, se gândea el – circumstanțe neobișnuite care formaseră o prietenie neobișnuită. În mod clar nu era ceva care să se fi dezvoltat încă de la prima lor întâlnire.

Continuă să o îmbrățișeze și după ce încetă să mai suspine, iar ea nu schiță niciun gest ca să-i arate că ar intenționa să se retragă. Dacă simțea în continuare nevoia iluziei consolării, el era dispus să i-o ofere. Însă în cele din urmă își lăsă capul pe spate și îl privi în ochi la lumina tremurătoare a lumânărilor. Lacrimile îi trecuseră, însă fața îi era buhăită și umflată de durere.

Apoi Gervase făcu cel mai prostesc lucru din lume. Nu putu să și-l explice nici atunci când îl făcu, nici după. Era în mod clar unul din cele mai nepotrivite lucruri pe care le-ar fi putut face în acele condiții – doar că după ce se petrecu, nu fu într-un totu convins că gestul a pornit numai din partea lui.

Își coborî capul spre ea și o sărută pe buze.

Nu semănă cu niciunul dintre celelalte două săruturi de până atunci. Acesta a fost unul pătimăș și fierbinte, în care buzele ei se depărtară sub ale lui pentru a-i permite limbii sale să se strecoare înăuntru. Brațele li se strânsură în jurul trupului precum niște chingi de fier. A fost un sărut irațional și inexplicabil de pasional. Poate că era viața protestând vehement împotriva morții? Nu exista, însă, nicio scuză reală din partea lui, așa cum recunosc mai târziu.

Și nu avea nicio scuză pentru ceea ce urmă.

Își desprinse gura de buzele ei și o privi în ochii săi hipnotizați și încrețoși de pasiune.

— *Chérie*, șopti el.

— Nu, răspunse ea cu un glas ușor răgușit și plin de dorință. Ah, nu.

Și închizând ochii își lipi din nou buzele de ale lui, în timp ce cu una dintre mâini îl cuprinse de după talie, iar cu cealaltă începu să se joace prin părul său încurcat.

Gervase îi simțea durerea, agonia și dorința. Și era conștient și de propria sa dorință de a o consola și de a-i oferi orice ar fi avut nevoie. Acesta era, însă, un răspuns emotiv care nu avea legătură cu gândirea sa rațională. Pentru că acum nu mai gândea. Nu era momentul să analizeze lucrurile la rece. Ea avea nevoie de el, așa că o trase mai aproape, sărutând-o și mai puternic, cu și mai multă pasiune decât înainte.

Când începu să se lupte cu nasturii hainei lui, o ajută să îi desfacă mai repede pentru a o simți mai aproape de inima sa. Mâinile și brațele ei îi alunecară pe sub haine și se încheștară din nou în spatele lui, apăsându-i de-a lungul spinării, între ele și pielea lui nefiind decât materialul fin al cămășii. El îi strânse ușor fundul în mâini și o ridică mai aproape de el. Dacă ar fi putut s-o apropie complet și să se contopească pe loc, luând asupra sa toată suferința ei, ar fi făcut-o fără să clipească.

Îi sărută buzele, bărbia, gâtul și ceafa, iar ea își lipi corpul de el, apăsându-și sânii de pieptul lui și abdomenul de pantaloni.

— Te rog, gemu răgușită printre sărutări. Ah, te rog...

— *Chérie...*

O împinse înapoi câțiva pași și se așeză pe canapea, trăgând-o peste el. Dar în loc să se întoarcă într-o parte și să se așeze pe genunchii lui, ea îl încăleacă și pasiunea lor continuă nestingherită. Gervase îi ridică fustele pentru a-i ușura mișcările, apoi își strecură o mână și începu să-i mângâie interiorul coapselor în căutarea miezului umed și fierbinte ascuns între ele.

Ea îi prinse capul între mâini și i-l strânse la piept, gemând și icnind, mișcându-se înainte și înapoi pe mâna lui.

Gervase își descheie nasturii pantalonilor și o fixă mai bine deasupra sa, ținând-o de șolduri și lăsând-o ușor în jos. Ea, însă, nu îl lăsă să fie blând. Se înfipse în el cu putere și gemu zgomotos, lăsându-i bărbăția să o umple complet.

Undeva în mintea lui își dădu seama că Morgan trebuie să fi fost virgină, și acest lucru îl făcuse instinctiv să se poarte cu mai multă blândețe și să o ia mai ușor, dar pasiunea ei îl copleși și în luă pe nepregătite, făcându-l să săvârșească fapta într-un cor de gemete și icnete, ca și cum ar fi încercat să atingă o esență a perfecțiunii, a liniștii și a uitării împreună.

În mod incredibil – ar fi fost incredibil dacă s-ar fi gândit la asta – Morgan se încordă cu o clipă înainte ca el să se împingă o ultimă dată în ea pentru a-și da drumul, făcând-o să țipe din nou, de astă dată din cauza sentimentului de abandon total al punctului culminant, și nu de durere sau de șoc.

Rămaseră îmbrățișați și umezi câteva minute, pentru a da timp lumii să-și reia cursul obișnuit.

Primul lui gând rațional îl lovi ca o măciucă, însă răutatea sa îl luă prin surprindere.

Acum, își spuse el, s-a răzbunat cu adevărat pe Bewcastle.

Stătea la unul din capetele canapelei, iar ea se cuibărise deasupra lui, cu fustele atârând decent peste picioare. Brațele lui erau în continuare în jurul ei, în timp ce capul și-l ținea rezemat de spătar. Morgan reușise chiar să ațipească puțin. Pe el nu îl bănuia că ar fi ador-mit. Rămăsese treaz și cu ochii deschiși, chiar dacă nu spunea nimic.

Morgan știa că avusese nevoie de ceea ce se întâmplase între ei și nu regreta. Dar i-ar fi părut rău dacă ar fi schimbat natura prieteniei lor. Și cum ar fi putut să nu o schimbe? Venise la el pentru că era prietenul ei cel mai apropiat. Acum, însă, chiar și pentru o singură noapte, îi fusese iubit. Lucrurile nu puteau să mai fie ca înainte.

— Nu trebuie să te învinovățești, îi spuse fără să se miște, bănuind că asta simte. Nu a fost în niciun caz vina ta.

Mâna lui o mângâia ușor pe cap, confirmându-i că nu dormea.

— *Chérie*, îi răspunse, poate nu ar fi cazul să căutăm vinovați pentru noaptea asta. Asta ar însemna că ceea ce s-a întâmplat ar fi fost greșit. Nu a fost nimic greșit; doar prematur. Voi vorbi cu ducele de Bewcastle atunci când te voi conduce acasă.

Morgan se ridică și se întoarse spre el cu o privire uimită.

Ar fi trebuit să se aștepte la o reacție atât de prostească din partea lui. În fond, era un gentleman.

— Ce să vorbești cu el? Să mă *ceri*? Nici să nu te gândești!

Gervase îi zâmbi leneș, fără să își miște capul.

— Eu voi întreba, *chérie*. Tu, bineînțeles, ești liberă să refuzi, deși nu te-aș sfătui.

— Normal că voi refuza! se răsti și clipi cu repeziciune, deoarece ochii i se umpluseră de lacrimi; iar ea nu plângea *niciodată*.

— Nu strica lucrurile, lord Rosthorn. Ai fost cel mai bun prieten al meu în aceste zile grele. Chiar și în seara asta mi-ai fost prieten; m-ai consolât exact așa cum aveam nevoie să fiu consolată. Nu strica lucrurile acum, crezând că trebuie să mă iei de soție.

— Dar poate că asta vreau, *chérie*, îi spuse. Poate că te iubesc.

— Nu e adevărat. Ți-e milă de mine din cauza... din cauza lui Alleyne. Și mă placi, îmi place să cred, și mă respect, așa cum și eu te plac și te respect pe tine. Există o anumită afecțiune în aceste sentimente, dar nu este dragostea dintre doi oameni care sunt gata să-și dedice viața unul altuia.

— *Chérie*, am fost înăuntrul tău. Ți-am luat virginitatea.

...*înăuntrul tău*. Morgan își simți obraji aprinzându-se.

— Tocmai asta vreau să spun. Dacă am fi stat pur și simplu pe canapea după ce am venit la tine să-ți dau vestea, nu mi-ai fi spus că vrei să vorbești cu Wulf, nu-i așa?

Gervase continuă să îi zâmbească, dar fără să îi răspundă.

— Nu poți s-o spui, vezi? Nu poți să minți. Nu mă voi căsători cu tine, lord Rosthorn, doar pentru că am fost intimi.

— *Chérie*, o imploră, întinzând o mână spre ea pentru a-i mângâia obrazul. Să nu ne certăm din cauza asta. Nu în seara asta, dintre toate nopțile. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu lordul Alleyne Bedwyn. Îmi pare mai rău decât aș putea să mă exprim.

Morgan izbucni din nou în lacrimi.

— Am crezut că, dacă voi nega adevărul suficient timp, voi fi mai bine pregătită atunci când va trebui să îl accept, suspină tânăra. Sperasem că emoțiile vor mai tempera durerea. Dar nu au reușit. Apoi în seara asta, când am venit aici, m-am gândit că... cred că m-am gândit că... Dar durerea nu a trecut. De fapt, cred că nici nu a început cu adevărat.

— Nu, cred că nu.

Îi trase capul înapoi spre el și o sărută cu blândețe pe buze.

— Iar eu, care n-am vrut decât să te consolez. Dar nu există consolare, *chérie*. Printr-o asemenea durere nu

poți trece decât singură. Trebuie să fii alături de familia ta. Trebuie să te întorci în Anglia.

Morgan simți dintr-odată un dor puternic de Wulfric, Freyja și ceilalți frați. Frații ei încă în viață.

— Da, răspuse ea.

— Te voi duce eu, îi spuse. Vom pleca mâine-dimineață.

— Dar nu-ți pot cere așa ceva, se încruntă ea.

— Nu mi-ai cerut. Vom pleca devreme. Acum te voi conduce la doamna Clark, ca să îți poți împacheta lucrurile.

Se ridică în picioare și se aplecă să îi ridice șalul.

Nu s-ar fi putut întoarce singură în Anglia, se gândi ea. Oricât de independentă i-ar fi plăcut să se considere, erau anumite lucruri pe care nici măcar ea nu le-ar fi făcut neînsoțită. Unul dintre acestea era călătoritul dintr-o țară într-alta. Uitase complet de oferta lui sir Charles Stuart de a-i pregăti plecarea spre casă.

— Îți mulțumesc, îi spuse înfășurându-și șalul în jurul umerilor care tremurau în ciuda aerului cald de iunie.

Tot drumul, Gervase îi ținu brațul aproape de el. Morgan se simți recunoscătoare, chiar dacă nu ar fi avut nevoie de atâta sprijin din partea lui. Acum avea mintea cât se putea de limpede și de îndurerată. Alleyne murise. Mâine va pleca acasă și va trebui să îi dea vestea lui Wulfric.

Iar în seara aceasta devenise intimă cu contele de Rosthorn. Nu era de mirare că de-abia se mai ținea pe picioare.

Erau prea multe lucruri la care ar fi trebuit să se gândească; prea multe sentimente. Nu își vorbiră în timp ce meraseră, iar ea nici nu îi observa pe oamenii care treceau pe lângă ei. Nu sesiză nici cele două cunoștințe pe care le salută lordul Rosthorn în treacăt.

— Doamna Clark mai mult ca sigur te așteaptă, îi spuse el în cele din urmă, când se apropiară de casă.

Intră, *chérie*, și odihnește-te, dacă poți. Va fi o călătorie lungă.

— Da. Îți mulțumesc.

O conduse până în capul scărilor și chiar atunci când se pregăti să bată la ușă, aceasta se deschise și în pragul ei apăru doamna Clark. Pe expresia ei se putea citi îngrijorarea și ușurarea.

— Slavă Domnului! zise agitată. Am crezut că înnebunesc de griji. Mă bucur așa mult că ai găsit-o, milord.

— Mâine o voi conduce pe lady Morgan acasă, în Anglia. Mă voi întoarce de dimineață, cât mai devreme. Dar mai întâi va trebui să găsesc o servitoare care să ne însoțească.

— Cred că asta ar fi soluția cea mai bună, dacă nu chiar ideală, zise doamna Clark, din moment ce eu nu pot s-o însoțesc. Haide, draga mea, spuse trecându-și brațul pe după umerii lui Morgan. Haide în bucătărie și lasă-mă să te servesc cu ceaiul pe care ți l-am promis mai devreme.

Morgan se gândi că își poate permite puțin răsfăț, fie și pentru scurt timp. Gândurile și emoțiile o copleșiseră.

Drumul spre casă era lung și anevoios, deși Morgan nu ar fi putut spune dacă durase o zi sau o săptămână. Tot drumul rămase închisă în ea, izolată cu propria ei durere, nevrând să o reverse într-o manieră nepotrivită asupra celor din jur, așa cum făcuse cu o seară înainte în odaia contelui de Rosthorn. Se simțea îngrozită că îl forțase să comită o asemenea indiscreție și că îl obliga se să o ceară în căsătorie din cauza remușcărilor.

Noua ei servitoare nu știa engleza aproape deloc și nu era prea pricepută la îndatoririle sale. Fusese angajată, bineînțeles, doar pentru a se respecta câteva dintre protocoalele necesare. lise urma să se întoarcă la

Bruxelles imediat ce Morgan se va fi instalat la Londra. Conte Rosthorn a fost cel care a explicat asta.

Morgan de-abia îl văzu între Bruxelles și Ostend. Conte călări pe lângă trăsură închiriată, în timp ce ea stătea înăuntru, alături de lise. Acest aranjament se schimbă, însă, în timp ce traversară marea spre Harwich, pe țărmul Angliei. Lise suferea teribil de rău de mare și preferă să nu iasă din cabina pe care o împărțea cu stăpâna sa. Morgan, pe de altă parte, nu suporta să stea în cală. Trebuia să meargă pe punte sau să se rezeme de balustradă, în orice caz, să stea undeva sub cerul liber pentru a se simți aerul sărat pe față și să îi respire prospețimea.

Nu mai dădu doi bani pe protocol și buna-cuviință.

Se simțea împovărată, știindu-se singurul membru al familiei care știa sinistrul adevăr. Încercă să își repete în minte textul pe care îl va spune celorlalți, dar nu își găsi cuvintele nici măcar în imaginație. Fără cadavru, nu exista nicio dovadă că Alleyne murise. Dacă închidea ochii, îi putea vedea chipul vesel și fermecător și îi putea auzi glasul glumeț, de parcă ar fi fost lângă ea. Din când în când deschidea ochii brusc, ca și cum ar fi sperat să îl vadă în fața ei, râzând de farsa nemaipomenită pe care i-o făcuse.

Contele de Rosthorn era singura ei companie de pe puntea vasului, chiar dacă la bord se mai aflau și alte cunoștințe comune. Morgan nu se simțea în stare să fie sociabilă, așa că afișă o atitudine cât mai arogantă și păstră distanța. Dar Gervase rămase mereu alături de ea. În cea mai mare parte tăcură, dar ocazional conversară despre subiecte pe care Morgan nu și le aminti după aceea. La un moment dat, când se aflau lângă balustradă și vântul începuse să sufle cu putere, contele își dădu jos redingota și o puse pe umerii tinerei îndoliate

pentru a o încălzi. Stătură așa timp de o oră sau chiar mai mult.

În ciuda refuzului său de a-și explora sentimentele, Morgan era conștientă că acum îl cunoștea altfel decât înainte. Dar el nu făcu nicio referire asupra incidentului petrecut în casa lui, iar ea cu atât mai puțin, neputând să se gândească la așa ceva în acele momente. Se bucura pur și simplu că se putuseră întoarce la prietenia pe care o înnodaseră după balul Richmond.

Morgan nici nu își punea problema că stând în felul acesta pe punte, fără servitoare, și atât de apropiată de escorta sa, contele Rosthorn, ar fi putut stârni bârfe printre pasageri, care le-ar fi răspândit mai departe imediat după debarcare. Singurul om despre care trebuia să îi pese era ea însăși și Wulfric, însă el va înțelege imediat ce îi va explica toată povestea.

Tot ce-și dorea mai tare era să ajungă acasă, la Lindsey Hall, la reședința Bedwyn, în Londra, oriunde și-ar fi putut întâlni frații și surorile. Oriunde s-ar fi aflat Wulfric. Numai el știa cum să îi vindece povara sufletului. Și cu toate astea, gândul întoarcerii acasă o înspăimânta mai tare decât orice altceva pe lume. Cum va putea să dea cu ochii cu ei? Ce le va spune?

Acostară la Harwich într-o după-amiază ploioasă și friguroasă, care părea mai degrabă toamnă, decât o zi de vară.

— Vom sta la Harbour Inn, în apropiere de ponton, îi spuse contele de Rosthorn, și mâine-dimineață ne vom continua drumul spre Londra. Voi avea grijă să te instalezi în cameră și în timp ce tu te odihnești, eu mă voi duce să închiriez o trăsură pentru mâine. Încă o zi și vei ajunge acasă.

Morgan își ținea cu mâna borurile bonetei pentru a nu i-o lua vântul și se întoarse spre el, privindu-l încruntată.

— Cât egoism din partea mea, îi spuse ea. Nu m-am gândit decât la mine tot drumul. Este prima oară când vizitezi Anglia în zece ani, nu-i așa?

— Așa este, *chérie*, replică Rosthorn zâmbind. Și până acum, cel puțin, se pare că am supraviețuit șocului.

Morgan realizează pentru prima oară că această călătorie trebuie să fi fost la fel de chinuitoare și pentru el. Trebuia să se întâlnească cu oameni pe care nu îi mai văzuse de nouă ani. Trebuia să găsească o cale de a relua o viață pe care fusese nevoit să o abandoneze pe vremea când era încă tânăr. Oare îl forțase să vină aici înainte să fie complet pregătit? Îl privi cu mari remușcări. Ar fi putut să-l întrebe despre aceste lucruri în orele petrecute pe vas; în schimb preferase să se gândească doar la suferința ei. Îi era datoare ca la cină să discute numai despre *el*.

— Sper, adăugă ea, că va fi o întoarcere plăcută pentru tine.

Lordul Rosthorn îi luă mâna cu mânășă și și-o așează pe braț, după care îi zâmbi.

Porniră spre han, iar lise, care își mai revenise acum că se aflau pe uscat, îi urma câțiva pași mai în spate. Fu o mare ușurare să se adăpostească în clădire și să odihnească puțin lângă focul îmbietor al șemineului din holul principal. Morgan rămase lângă el, tremurând pe sub pelerină, în timp ce contele Rosthorn se duse la recepție.

Cât de diferite erau sentimentele ei acum față de cele pe care le avusese ultima oară când se aflase în Harwich, în urmă cu mai puțin de două luni. Parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani. Dacă ar fi putut, s-ar fi întors în timp și ar fi schimbat tot cursul întâmplărilor. Dar ce ar fi putut să facă? Să facă o criză la porțile Namurului și să insiste ca Alleyne să renunțe la îndatoririle sale și să se întoarcă în Anglia alături de ea?

Morgan tocmai își întinsese mâinile spre căldura focului și își întorsese capul către recepție, unde contele Rosthorn tocmai semna registrul pentru cazare, când în fața ochilor îi apărură un bărbat înalt și elegant, care traversa holul recepției în direcția ieșirii.

Wulfric!

Pentru o clipă fu într-atât de șocată, că nici nu putu să se miște sau să țipe.

El nu o văzuse, însă îl văzuse pe contele de Rosthorn. Se opri brusc și pe chipul său se putu citi o mare tristețe.

Morgan, însă, era prea bucuroasă ca să mai observe. Își recăpătă glasul și energia și îl strigă:

— Wulf!

Apoi porni în fugă spre el, simțind fiorii de panică urcându-i pe spate.

Wulfric nu era genul de bărbat căruia să i te arunci în brațe. Dar în clipele acelea el reprezenta pentru ea tot ce era mai sigur și mai drag. Morgan îl îmbrățișă cu putere și se simți din nou în siguranță în momentul în care brațele lui o cuprinseseră.

A fost un moment care se încheie prea repede. Wulfric o apucă de umeri și o depărtă de el, examinând-o din cap până-n picioare, înainte de a-și ridica privirea către contele de Rosthorn. Avea o expresie care ar fi făcut și țăturii să dărdâie.

— E clar că cineva urmează să dea niște explicații.

Vorbi încet și calculat, ceea ce însemna că era extrem de furios.

Probabil că unele lucruri ajunseseră la urechile sale, se gândi Morgan. Contesa de Caddick avusese grijă să vorbească. Dar nu de asta se temea Morgan cel mai tare, ci de motivul pentru care se afla Wulfric în Harwich. Panica îi strângea stomacul între gheare atât de tare, că se temea să nu i se facă rău.

— Wulf, îi spuse cu vocea tremurând tot mai puternic. Îi mângâie nervoasă umerii hainei, uitând cu totul de discursurile pregătite și de propria demnitate. Wulf, Alleyne este mort.

Apoi nu mai auzi decât propriul clănțănit al dinților.

Ochii săi cenușii se preschimbară. Ceva – ca o mică luminiță – se stinse în spatele lor, lăsându-i opaci și șterși. Măinile lui se încleștară ca niște menghine în jurul brațelor ei. Wulfric clătină apoi din cap; o dată, de două ori, apoi neîntrerupt, aproape imperceptibil.

— Ah, spuse pe un ton atât de scăzut că Morgan de-abia îl auzi.

Era un moment cu adevărat îngrozitor dacă Wulfric nu mai știa nici ce să spună, nici ce să facă. Ea nu îl mai văzuse niciodată astfel. Dintr-odată era o ființă umană care în orice clipă ar fi putut da dovadă de o vulnerabilitate pe care Morgan nu i-ar fi bănuț-o niciodată. Dar ea nu voia să-l vadă ca pe o ființă umană, ci ca pe Wulfric, fratele ei mai mare, invincibilul duce de Bewcastle. În acele momente nu ar fi vrut să mai fie o femeie de optsprezece ani. Și-ar fi dorit să fie din nou copil și să se adăpostească liniștită la umbra puterii sale infailibile.

Însă momentul de vulnerabilitate fu depășit. Ochii săi se concentrară din nou asupra contelui Rosthorn și redeveni Wulfric. Își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. Morgan deschise gura pentru a face prezentările necesare, însă fratele său i-o luă înainte.

— Ei bine, *Rosthorn*, zise accentuându-i numele.

— Bewcastle? răspunse contele. Sincere condoleanțe. Tocmai le escortam pe lady Morgan și pe servitoarea la Londra, înapoi acasă. Poate că n-ar strica să găsim o cameră în care să putem discuta în particular? Ai cerut niște explicații.

Morgan îl privi speriată. Glasul său suna diferit, iar cuvintele păreau alese cu multă grijă, accentul său franțuzesc fiind aproape insesizabil. Îl privea pe Wulfric cu ochii tăioși și cu bărbia încleștată. Wulfric auzise ceva, mai mult ca sigur, iar lordul Rosthorn știa. Și astfel, Morgan se trezi prinsă la mijloc între mândria și infernalul simț al onoarei al celor doi gentlemen.

La numai câteva momente după ce îi spusese lui Wulf că Alleyne murise.

— Sunt de părere că putem sări peste explicații, zise Wulfric. După vizita pe care mi-a făcut-o lady Caddick ieri, am decis să plec personal către Bruxelles pentru a o găsi pe lady Morgan și a o aduce acasă. Acum se pare că nu va fi nevoie să-mi duc misiunea până la capăt, deși s-ar putea să fie nevoie să merg acolo pentru a mă ocupa de funeraliile fratelui meu.

Morgan îi urmări mâna strângând mânerul monoclului până când nodurile degetelor i se albiră.

— În orice caz, escorta dumatăle nu mai este necesară, Rosthorn. Din acest moment mă voi ocupa personal de protecția lui lady Morgan Bedwyn. Îți doresc o zi bună.

Morgan îl privi uimită. Chiar nu avea de gând să asculte nici măcar o explicație? Nu îi va mulțumi lordului Rosthorn pentru efortul de a o aduce în Anglia? Sau măcar să îi spună care sunt acuzațiile pe care i le aduce lady Caddick? Și oare îi juca imaginația feste, sau acești doi bărbați se cunoșteau?

Se întoarse către lordul Rosthorn, a cărui expresie era în continuare încordată. Era aproape de nerecunoscut.

Rosthorn se întoarse spre ea și făcu o plecăciune formală.

— La revedere, *chérie*!

— Așadar, pleci? îl întreba uimită. Pur și simplu?

Însă bărbatul se întorsese deja cu spatele la ei și pornise cu pași mari spre ușă. Lui Morgan nu îi venea să îl lase să plece pur și simplu, dar înainte să poată face un pas spre el, Wulfric o înhăță de braț și o trase înapoi.

Chiar dacă nu i se păruse necesar să se retragă într-un salon separat atunci când sugerase Rosthorn, Wulfric dădu niște indicații personalului de la recepție și în clipa următoare cei doi fură conduși într-un salon privat, cu ușile închise.

Morgan își simți din nou picioarele înmuindu-se în clipa în care realizează ce se întâmplase; prietenul său cel mai bun plecase atât de subit, că nici nu avusese ocazia să își ia rămas-bun. Dar cel puțin era acasă. Wulfric era aici, iar ea se eliberase de povara veștii îngrozitoare pe care doar ea o cunoștea.

Fratele său o privea acum cu ochii săi reci și cenușii. Mâna lui susținea mânerul monoclului, un gest pe care Morgan i-l cunoștea prea bine.

— Acum spune-mi, Morgan, dacă vrei, cum și-a pierdut Alleyne viața?

Îl privi atentă, ignorând țuitul din urechi, răceala din inimă și slăbiciunea genunchilor.

— A murit la bătălia de la Waterloo, îi spuse ea.

11

Ploaia continua să cadă și vântul rece vuia în rafale.

Cu toate astea, Gervase dădea bice calului închiriat, nepăsându-i nici de pericol, nici de disconfort.

Fusese alungat fără să i se dea șansa să vorbească. Bewcastle, care în mod cert aflase destule de la lady Caddick pentru a se deplasa personal până la Bruxelles,

îi ceruse explicații și apoi refuzase să le asculte. Își ignorase fostul adversar ca și cum ar fi fost un nimeni, un nimic.

Gervase clocotea de o ură care îl cuprinsese în clipa în care dăduse cu ochii de Bewcastle. Era o ură pe care nu căutase să și-o cântărească. Îl orbea, îi înțețoșa gândirea și îi făcea mintea să pulseze. Dar de un lucru putea să fie mulțumit – în ciuda firii sale calculate, reușise să-l înfurie pe Bewcastle. Și se va înfuria și mai rău, își jură Gervase. Încă nu încetaseră duelul.

Nu, nu. Mai aveau multe de lămurit.

Își trase calul la marginea drumului pentru a permite unei diligențe să treacă din direcția opusă, improșcând în drumul său cu apă și noroi. Gervase își continuă drumul cu mai multă precauție și la un pas mai puțin periculos.

În curând îi va face o vizită ducelui de Bewcastle în Londra. Dar nu *prea* curând. În ciuda urii sale, respecta nevoia unei anumite limite a decenței. Familia Bedwyn trebuia lăsată să își jelească mortul.

Iar ea avea nevoie de timp.

Pe de altă parte, se aștepta oricând ca zvonurile din Bruxelles și de pe navă să ajungă în Londra, unde le vor alimenta pe cele deja răspândite de familia Caddick. Gervase nu se îndoia că un scandal de proporții stătea să izbucnească de la o zi la alta.

Decise să nu plece la Londra imediat. Cel mai înțelept era să meargă acasă, la Windrush Grange, în Kent. Venise vremea să își reia viața de acolo de unde o lăsa-se în urmă cu nouă ani. Se întreba dacă un asemenea lucru ar fi fost posibil. Se schimbaseră. Nu mai era tânărul care fusese atunci când plecase, nici copilul care crescuse pe meleagurile acelea.

Continuă să dea bice calului, tot mai conștient că se afla din nou în Anglia și că patria-mamă nu se bucura

prea mult că-l vede. Peisajul era cenușiu și anost, iar norii atârnavu grei. Stropii de ploaie picurau de pe borurile pălăriei sale și își croiau cale de-a lungul cefei. Drumul pe care înainta era mocirlos și plin de băltoace care marcau gropi și denivelări adânci – cât de periculoase, asta nu putea ști până nu călca în ele. Poate că ar fi fost mai înțelept să rămână în Harwich și să fi luat primul vas înapoi pe Continent.

Dar venise în Anglia cu o treabă precisă. Sosise timpul.

Și călări în continuare.

Pe lângă problemele sale, gândurile începuseră să-i alunece către lady Morgan Bedwyn – de o prospețime atât de elegantă la balul Cameron, sprintenă și inteligentă la picnicul din pădurea Soignés, zbuciumată și frumoasă la porțile Namur, în timp ce se apleca peste o grămadă de zdrențe însângerate, lovită de tristețe în camera sa din strada Brabant, arzând de pasiune în timp ce-și căuta consolarea. Era într-adevăr o femeie fascinantă, cu multe fețe.

— Blestem! strigă realizând că își mânase din nou calul spre galop. Blestem!

Cum putuse să se folosească de ea?

Dar deja o făcuse, bineînțeles.

Deja o făcuse.

Timp de zece zile, Morgan păru să trăiască într-o iluzie a realității. Îi explicase toată povestea lui Wulfric, în cea mai mare parte încă din salonul privat din Harbour Inn. Celelalte detalii fură extrase de Wulfric printr-o serie de întrebări abil plasate în timpul călătoriei lor interminabile spre Londra, de a doua zi. Îi spuse tot ce știa despre dispariția lui Alleyne și despre descoperirea scrisorii, considerată dovada incontestabilă că fusese ucis.

Îi spuse despre soții Caddick și despre hotărârea lor de a se întoarce acasă și refuzul lor vehement de a rămâne în Bruxelles alături de ea. Îi povesti și despre perioada petrecută sub acoperișul doamnei Clark și despre toată munca pe care o făcuse alături de soțiile militarilor răniți.

Morgan observă că relatarea lui lady Caddick fusese ușor diferită de a ei. Nu menționase nimic despre dispariția lui Alleyne sau despre Morgan îngrijind răniții. În varianta ei, Morgan fusese pur și simplu o fetișcană încăpățânată și obraznică ce refuzase să se desprindă de plăcerile orașului și de pretendenții nepotriviti care o curtau, începând cu contele Rosthorn.

— Și tu ai crezut că am rămas de dragul frivolității? Își întreabă Morgan fratele, care privea gânditor pe geamul trăsurii. Chiar atât de puțin mă cunoști?

— Așa s-ar părea, încuviință el. Nu m-aș fi așteptat din partea ta să renunți la un șaperon ca la o bonetă demodată. Ce-i drept, nu m-aș fi așteptat nici ca șaperonul să renunțe la tine. Am avut o discuție cu lady Caddick înainte să plece.

Lui Morgan i-ar fi plăcut la nebunie să fie un martor invizibil la această mică discuție, în urma căreia era sigură că lady Caddick plecase cu capul în pământ.

Încercă în repetate rânduri să îi spună despre grija pe care o arătase contele de Rosthorn față de ea, însă Wulfric ascultă de fiecare dată fără să scoată un cuvânt și schimbă imediat subiectul. Fratele ei nu avea cum să înțeleagă că ultimele două săptămâni fuseseră cu totul ieșite din comun și că regulile bunelor maniere deveniseră pur și simplu irelevante pentru ea. Dar pe lângă toate astea exista, fără îndoială, un sentiment profund de vină pentru tot ceea ce se petcuse în ultima seară la Bruxelles. Era greu de crezut acum că permiseseră unui astfel de lucru să se întâmple.

— Îl cunoșteai deja pe contele de Rosthorn? îl întreabă pe Wulfric la un moment dat pe parcursul călătoriei lor.

— Destul cât să știu că nu este un însoțitor potrivit pentru tine, răspunse el. Cred că hanul de care tocmai ne apropiem este cel unde va trebui să ne oprim și să schimbăm caii. Va trebui însă să le explic de ce am întârziat o jumătate de oră.

În urmă cu nouă ani, Wulfric trebuie să fi avut douăzeci și patru de ani. Era fără îndoială că îl cunoscuse pe conte și era sigură că auzise despre scandalul în urma căruia tânărul fusese surghiunit, iar Morgan rezista cu greu tentației de a-l întreba mai multe detalii despre acele evenimente nefericite. Contele Rosthorn nu se oferise niciodată să deschidă subiectul, așa că nici ea nu intenționa să smulgă informațiile de la Wulfric, care afișa o ostilitate evidentă față de el.

Îi era dor de el. Despărțirea lor fusese mult prea bruscă și precipitată și lăsase un gol în sufletul lui Morgan. Se întreba dacă în condițiile acestea va mai veni la Wulfric să o ceară în mod formal. Spera din toată inima că nu. Atunci când acesta nu veni, însă, nici să se intereseze de ea și nici să își prezinte condoleanțele oficiale, Morgan se simți cu adevărat dezamăgită, chiar rănită.

Încercă să nu se gândească la el. În fond, el nu îi era dator cu nimic. Cel mult ea era cea care îi rămăsese datoare.

Freyja și Joshua se aflau încă în Londra, iar Parlamentul se afla încă în plen. Dar nu obligațiile politice ale lui Joshua o făcură să rămână în Londra. Freyja alesese să îi sponsorizeze prezentarea și prima ieșire în societate. Freyja o sponsorizase recent și pe lady Chastity Moore, verișoara lui Joshua, care locuia împreună cu ei la casa lor din Londra și care tocmai se logodise cu viconte Meecham. Dar pe lângă celelalte

obligații, probabil că și-ar fi amânat oricum întoarcerea la Penhallow, în Cornwall, deoarece Freyja trebuia să consulte un doctor de renume, aflându-se în primele luni de sarcină.

Aidan veni din Oxfordshire împreună cu Eve și copiii lor adoptați, Davy și Becky, iar Rannulf și Judith sosiră din Leicestershire, deși William, fiul lor, de-abia împlinise două luni. Wulfric trimisese tuturor invitații prin mesageri speciali.

Pentru Morgan ar fi trebuit să fie foarte încurajator să se afle din nou în sânul familiei, și în cea mai mare parte era. Însă deoarece Wulfric își petrecea majoritatea timpului închis în bibliotecă, responsabilitatea de a răspunde șuvoiului de întrebări din partea rudelor căzu pe umerii ei.

Era îngrozitor să îi vadă pe frații săi suferind. Freyja rezistă cel mai bine, cel puțin în aparență, încercând să ridice moralul celorlalți, chiar dacă expresia ei părea sculptată în marmură, iar Joshua o asalta cu întrebări îngrijorate. Rannulf – altminteri atât de vesel și bine dispus – se închise în el aproape complet, petrecându-și mai tot timpul în camera copilului și strângându-și nou-născutul în brațe chiar și atunci când acesta dormea. Aidan – fostul ofițer de cavalerie, pe care viața îl încercase în repetate rânduri – suspină ca un copil în timp ce o îmbrățișa pe Morgan.

Absența lui Alleyne era greu resimțită de toată familia.

Dar poate cel mai dureros aspect al tragediei era lipsa unui trup neînsuflețit alături de care să plângă și pe care să îl conducă pe ultimul drum. În locul lui nu era decât un spațiu gol.

Wulfric organizează o ceremonie funerară la biserica St. George, în Piața Hanovra, la care asistară toți membrii

familiei și persoanele apropiate. Conte de Rosthorn, însă, nu veni. Nu își făcu apariția nici după ceremonie, când oamenii se împărțiră pe două coloane pentru a face loc familiei îndoliate să iasă din biserică. Nu veni nici la ceaiul servit în reședința Bedwyn.

Poate că nu se mai afla în Londra, își spuse Morgan. Poate că se întorsese în Belgia sau oriunde altundeva pe continent – Paris, poate? Poate că se retrăsese la țară, pe moșia sa. Absența lui, însă, nu făcea decât să o rănească și mai tare. Chiar și lăsând la o parte seara din Bruxelles, îi lăsase impresia că sunt prieteni. Dar Rosthorn nici măcar nu îi scrisese – nici ei, nici familiei; ar fi putut trimite o scrisoare de condoleanțe familiei, nu-i așa?

Printre oamenii care îi vizitau acum se numărau și fețe pe care ar fi preferat să nu le vadă. Conte și contesa de Caddick veniră împreună cu Rosamond. Până și lordul Gordon își făcu apariția, arătând nespus de chipeș în uniforma sa de protocol, minus o cizmă, căci piciorul era încă nevindecat. Se deplasa în cărje și câștigă admirația multora dintre cei prezenți; la urma urmelor, era un erou și un supraviețuitor al bătăliei de la Waterloo.

Rosamond o îmbrățișă pe Morgan și nu vru să se mai desprindă de ea.

— Nu îmi pasă ce spun ceilalți, Morgan. Eu mereu le spun tuturor cât de curajoasă ai fost. Îmi pare atât de rău de lordul Alleyne.

Lacrimile o împiedică să mai spună altceva.

Mama ei, în schimb, nu se lovi de un astfel de impediment.

— Mă bucur să te văd din nou acasă și în siguranță, lady Morgan, îi spuse pe un ton calculat. Ai avut mare noroc că ai adus cu tine o veste atât de proastă, altfel îndrăznesc să spun că Bewcastle și-ar fi arătat nemulțumirea

față de felul în care mi te-ai întâlnit și nu cred că ți-ar fi plăcut. La început a avut tendința să mă acuze pe *mine* că te-am lăsat în urmă, dacă îți vine să crezi așa ceva. Dar de atunci cred că a realizat greșeala pe care a făcut-o. Nici nu s-ar fi putut altfel.

Morgan se mulțumi să ridice din sprâncene și să-i arunce fostului șaperon o privire plină de dispreț, înainte să meargă mai departe, la alt grup.

Ar fi preferat să îl evite complet pe lordul Gordon, însă acesta îi tăie calea în mod deliberat și îi ceru să îi vorbească între patru ochi. Se așezară într-un colț al salonului, retrăgându-se de restul lumii. Probabil că acesta era momentul în care ar fi trebuit să îl ierte, însă îi era greu să pronunțe cuvintele. Dar era pregătită să facă acest efort, deoarece el nu mai însemna nimic pentru ea.

Vânățiile de pe față îi dispăruseră și lui Morgan i se păru chiar că arăta mai bine ca niciodată. Cu toate astea, îi venea greu să creadă că nu demult fusese puțin îndrăgostită de el.

— Lady Morgan, îi spuse el. Sper din tot sufletul că mă vei ierta.

— Au fost zile dificile, căpitane. Cred că niciunul dintre noi nu s-a comportat așa cum ar fi făcut-o în circumstanțe normale. Cel mai bine este să nu ne mai gândim.

— Ești foarte generoasă, răspunse el vizibil ușurat. Vezi tu, eram pe cale să plec în prima mea bătălie, așa că probabil nici nu gândeam, nici nu vorbeam așa cum ar fi trebuit.

Pe cale să plec în prima bătălie? se încruntă Morgan.

— Lord Gordon, pentru ce îmi ceri iertare?

Ofițerul se înroși și îi evită privirea în timp ce vorbea.

— Mă gândesc că poate ți-am dat speranțe atunci când nu era cazul. Nu intenționez să sugerez nimic de lungă durată.

Așadar, nu se referea la ultima lor întâlnire din fața casei de pe Rue de Bellevue, ci la cele întâmplătoare la balul ducesei Richmond.

— Lord Gordon, ai crezut cumva, îl întrebă pe un ton extrem de blând, că eu înțelegeam că ne-am logodit?

— Eu... eu...

— Eu nu am avut niciodată impresia asta, îl lămurii Morgan. Dacă m-ai fi întrebat chiar în clipa aceea, ți-aș fi zis că nu. Dacă ai fi vrut să îmi ceri mâna, ar fi trebuit să o faci formal și corect. Nu m-aș fi logodit niciodată clandestin cu un bărbat care să nu se fi adresat corespunzător ducelui de Bewcastle. Și chiar dacă ai fi urmat procedura și chiar dacă ducele și-ar fi dat acordul, oricum nu m-aș fi logodit niciodată cu tine.

Lordul Gordon se înroși și mai tare.

— Dar eu sunt perfect eligibil, lady Morgan. Într-o bună zi voi fi un Caddick.

— Nu m-ar interesa nici dacă ai fi prințul de Wales, zise lady Morgan privindu-l de sus ca și cum ar fi fost cel mai abject exemplar de ființă umană. Nu ești un gentleman pe care eu să îl consider demn de mâna mea, căpitane Gordon. Îți mulțumesc că nu ai venit să îți prezinți scuzele pentru comportamentul din dimineața plecării din Bruxelles. Poate că ți le-aș acceptat, într-un moment de slăbiciune.

Se ridică în picioare.

— Mama are dreptate în privința ta, comentă el tăios. La fel ca toată lumea.

— Chiar așa? Îl privi cu răceală indiferentă.

— Ești îngrozitor de impertinentă, milady, pentru o persoană al cărei nume este batjocorit în toate cluburile și saloanele din Londra. Credeai că nu te va vedea nimeni plimbându-te prin Bruxelles la brațul contelui de Rosthorn și chiar îmbrățișându-l în mijlocul străzii și pe vasul care

v-a adus la Harwich? Comportamentul tău este scandalos chiar și pentru un Bedwyn! Nu am cuvinte!

Părea un băiat răzgâiat care încerca să se răzbune.

— Și cu toate astea, răspunse Morgan nepăsătoare, ai găsit cuvintele cele mai potrivite. Te felicit.

Îl privi în continuare cu răceală câteva clipe, însă în sinea ei era devastată. Oare lordul Gordon spunea adevărul? Oare numele său chiar ajunsese de râsul Londrei pentru că a ales să îl aștepte pe Alleyne și să îngrijească pe răniți, în timp ce contele de Rosthorn fusese îndejuns de amabil să îi țină companie prin Bruxelles atunci când simțea nevoia să se relaxeze? Și de ce menționase drumul în Anglia? Fuseseră însoțiți și de o servitoare.

Dar cel mai tare o interesa când fuseseră surprinși îmbrățișându-se? Nu își amintea decât o singură ocazie, în fața casei doamnei Clark, atunci când fusese extenuată de oboseală și adormise cu capul pe umărul lui pentru câteva minute. După aceea se ridicase cu o treaptă mai sus și se întinsese să îl sărute.

Străzile fuseseră mereu pline de trecători, ar fi trebuit să își dea seama că zvonurile vor ajunge și în Londra. Odată ce conții Caddick se vor fi apucat să le răspândească, toate celelalte lucruri importante petrecute la Bruxelles nu vor mai conta nici cât negru sub unghie pentru englezii care nu fuseseră acolo să vadă cu ochii lor.

Și adevărul era că nici ea nu fusese întru totul cinstită, nu-i așa? Nu avea niciun motiv să mai mimeze inocența și să răspundă cu indignare instanței morale.

Probabil că lordul Gordon trăise cu spaima unor obligații după balul ducesei de Richmond și îi fusese teamă că lady Morgan nu va accepta să îl elibereze. Nu l-ar fi încântat cu nimic perspectiva unui scandal public, mai ales acum, când era văzut ca eroul bătăliei de la Waterloo, care a câștigat războiul aproape de unul singur.

Morgan îi mai zâmbi o dată și îi întoarse spatele fără să mai adauge niciun cuvânt.

Oare acesta fusese motivul pentru care contele de Rosthorn nu venise în vizită în ultimele zece zile? Să fi reușit bârfele londoneze să îl alunge din oraș? Poate chiar din țară? Ar fi fost atât de nedrept.

Dar dacă așa stăteau lucrurile, atunci putea într-adevăr să își ia adio de la ei. Era un gând care o întrista foarte tare – acela de a nu-i mai vedea niciodată ochii leneși și zâmbitori și a-i asculta fermecătorul accent franțuzesc, mai ales atunci când îi spunea *chérie*. Simțea nevoia să aibă pe cineva aproape, mai ales în ziua aceea. Simțea nevoia unui prieten.

Dar în clipa în care verbaliză gândul, i se și făcu silă de el. De fapt, nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de nimeni.

Își îndreptă umerii și abordă alt grup de invitați.

În cele din urmă toată lumea plecă, iar Morgan rămase singură, în ciuda invitației lui Joshua de a petrece seara la ei. Decise să se întoarcă în bibliotecă, cu gândul de a se așeza alături de Wulfric. Nu voia să îl deranjeze și nu își dorea să îi vorbească sau să o distreze în vreun fel. Nu voia decât să se cuibărească pe unul din fotoliile de piele și să se bucure de prezența fratelui ei.

Deschise ușa în liniște, fără să bată și se strecură înăuntru, fără a atrage atenția asupra sa.

Wulfric se afla în fața șemineului, cu spatele întors spre ea. Umerii îi tremurau, iar una dintre mâini ședea rezemată de postamentul de deasupra căminului. Plângea, sughițând la fel cum făcuse și Aidan în urmă cu câteva zile.

Morgan îl privi paralizată de groază. Apoi închise ușa cu și mai multă grijă decât atunci când o deschisese și urcă scările spre camera ei în fugă.

Dacă Wulf plângea, însemna că se apropia sfârșitul lumii.

Se trânti pe pat cu fața în pernă și își trase cuvertura peste cap.

Alleyne murise.

Nu avea să îl mai vadă niciodată.

Pentru prima oară după seara aceea din Bruxelles cedă în fața suferinței.

12

Soarele abia începea să se întrezărească printre nori în după-amiaza în care Gervase se întorcea acasă. Pietrișul care îi îngreuna plimbarea prin pădurea din apropierea dealurilor ce împrejmuiau parcul Windrush Grange era umed, însă nu era îmbibat cu apă. De pe frunzele copacilor se prelingeau stropi de apă, iar aerul avea un miros tare de verdeață proaspătă.

Toate astea nu făceau decât să-i amintească de felul în care iubise dintotdeauna domeniul Windrush și fusese recunoscător pentru avantajul de a fi primul născut, prin urmare primul moștenitor în fața fratelui său Pierre, al cărui destin fusese legat de biserică. Lungul drum spre casă îi ridica de fiecare dată moralul.

Dar trecuseră nouă ani de la ultima lui vizită la Windrush. Pe vremea aceea tatăl său încă trăia, iar ambele surori locuiau acasă. El era un tânăr lipsit de griji și dornic să cunoască toate plăcerile orașului alături de prietenii lui de atunci, dar în același timp nerăbdător să învețe tot ceea ce l-ar fi ajutat să devină un moștenitor de care tatăl lui să fie mândru. Cu alte cuvinte, Gervase fusese un tânăr cu o viață fericită, a cărei direcție începuse a fi trasată de către părinții săi încă din copilărie.

Asta până când a început dezastrul ce a dezlanțuit o serie întreagă de evenimente de coșmar asupra cărora nu avea niciun control.

Gervase se simțea de parcă s-ar fi aflat în pielea altcuiva.

Acum, în timp ce se apropia de casa din cărămidă roșie, observă grădina plină de flori acoperită cu o boltă de viță sub care se afla salcia plângătoare și un scaun din fier. Când ajunse mai aproape, bărbatul putu distinge două femei aplecându-se deasupra florilor cu câte un coș pe braț, în care puneau bobocii de flori. O a treia stătea deoparte și le privea cu un copil în brațe, iar pe scaun ședea un bărbat.

Auzind nechezatul calului, una dintre ele se ridică și se întoarse spre el. Își fixă pălăria și lăsă coșul să cadă, după care alergă spre el ținându-și poalele rochiei.

Gervase descălecă, azvârli hăturile peste gâtul calului și îi veni în întâmpinare cu brațele larg deschise.

— Gervase, strigă ea. Gervase, fiul meu.

— Mamă!

Bărbatul o ridică, o învârti o dată, după care o depuse cu grijă jos.

— Te-ai întors acasă!

Făcu un pas înapoi și ridică mâna ușor tremurândă către obrazul său, în timp ce ochii îi devorau chipul.

— Oh, băiatul meu iubit, ești mai frumos ca niciodată.

— Iar tu ai rămas la fel de tânără.

Desigur, asta nu era complet adevărat. Părul începuse să-i albească, iar chipul ei căpătase câteva riduri. Dar nu îmbătrânise mult în ultimii nouă ani. În plus, își păstrase farmecul.

Apoi bărbatul veni în grabă spre ea. Era încă flăcău atunci când Gervase îl văzuse ultima oară. Acum era un domn respectabil, înalt, cu ochelari, și cu început de chelie.

— Pierre?

Pentru un moment păru că cei doi frați se vor îmbrățișa, dar amândoi ezitară și momentul trecu. Gervase îi întinse mâna dreaptă, iar Pierre i-o strânse.

— Gervase, mă bucur că te-ai întors acasă. Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea. Ema, draga mea, el este Rosthorn.

Femeia îl salută. Era o tânără cu părul șaten și cu o figură cam ștearsă.

— Doamnă Ashford, este plăcerea mea să vă cunosc, spuse Gervase. Iar el e fiul vostru?

Băiatul îl privi cu ochii săi cenușii. Fața lui grăsuță era înconjurată de bucle blonde.

— El este Jonathan, răspunse ea.

— Jonathan, repetă el.

Mai avea un nepot și trei nepoate din partea surorilor sale. Viața își urmase cursul în ultimii nouă ani de parcă el nici n-ar fi existat.

— Iar cea care vine acum să te salute e Henriette, spuse mama lui.

Era o verișoară de-a doua care venise să locuiască la ei după moartea părinților și care devenise însoțitoarea tatălui său.

Ea, cel puțin, nu se schimbase aproape deloc. Era mică dar solidă, cu părul închis la culoare și fața pătrătoasă. În niciun caz nu era urâtă, dar nici frumoasă. Nu se măritase niciodată, iar acum trebuia să aibă douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani.

— Henriette, o salută zâmbind și făcând o plecăciune reverențioasă.

— Gervase, îi răspunse ea fără să zâmbească.

Fusese bine-venit, își spuse el, în timp ce mama sa îl apucase de braț pentru a-l conduce în casă iar unul dintre grăjdari veni să-i ia calul.

Nu era nicio urmă de ostilitate și niciun resentiment din partea lor, însă în aer plutea un sentiment ciudat, de parcă ar fi fost străini – cum și erau de fapt.

Familia era unul dintre lucrurile cele mai importante care îi fuseseră luate. Oare apropierea care existase odinioară între el și rudele sale avea să se mai reaprindă vreodată? Putea să mai îndrepte ceva? Simțea foarte puternic lipsa tatălui. În fond, fusese eroul lui.

Dar tatăl său a fost cel care l-a respins. Definitiv. Preferase să asculte minciunile fabricate de alții în locul explicațiilor nevinovate ale fiului pe care dintotdeauna susținuse că îl iubește.

Trădarea fusese teribilă.

Mai gravă decât trădarea lui Marianne.

Mai gravă decât cea a lui Bewcastle.

Fusese absolut devastatoare.

În zilele ce urmară, Gervase a fost nevoit să cunoască toți servitorii și să se consulte cu administratorul. Urma să inspecteze ferma și să viziteze parcul – locuri familiare și în același timp diferite. Apoi erau arendașii ce trebuiau convocați și vecinii care aflaseră de venirea lui și se pregăteau să le facă o vizită. Dacă vreunul dintre ei cunoscuse vreodată motivul plecării sale grăbite și a lungii sale șederi pe continent, acum nimeni nu mai spunea nimic despre asta. Unul sau doi vecini păreau să presupună că plecase pentru a locui o vreme împreună cu rudele mamei sale. Aproape toți acești oameni îi păreau familiari, dar în același timp îi simțea străini.

Gervase se simțea inconfortabil și agitat în propria casă. De fiecare dată când se gândise la întoarcere își imaginase că va găsi totul exact așa cum fusese când plecase. Privise venirea acasă ca pe o întoarcere la tânăralul fără griji care fusese înainte de plecare.

Dar ceea ce se schimbase cel mai mult era el însuși.

Acum resimțea lucrul ăsta foarte puternic. După câteva zile își dădu seama că nu se putea întoarce pur și simplu pe Continent pentru a-și continua viața de risipă rătăcitoare pe care a dus-o în ultimii ani. Pentru că se întorsese acasă și nu mai putea da înapoi. Era prins la mijloc și nu aparținea niciunui loc și nimănui.

Cel mai ciudat era că nu putea argumenta motivul pentru care simțea lucrul ăsta pentru că mama lui, mai mult decât oricine altcineva, îl iubea nebunește.

O întrebase într-o dimineață, la micul dejun, motivul pentru care o parte dintre vecini nu erau acasă. Câteva familii se aflau la Londra în vacanță. De altfel, Gervase avu mare noroc să nu găsească casa goală la momentul venirii pentru că mama lui, împreună cu Henriette, se pregăteau să plece și ele la Londra câteva zile pentru cumpărături, teatru și multe alte distracții selecte și la modă.

Mama sa continuă cu poveștile despre vecini, punându-l la curent cu aproape tot ce ratase în anii petrecuți departe de casă. Dar schimbările cu adevărat demne de luat în considerare erau puține, după cum trase chiar el concluzia în final – trecerea în neființă a câtorva rude și venirea pe lume a altora.

— Și marchizul de Paysley? A stat mult la Winchholme Park în ultima perioadă?

Spera ca marchizul să nu fie acolo acum. Astfel ar fi evitat dilema de a-l invita sau nu la ei în următoarea perioadă. Dar Winchholme era una dintre cele mai mici proprietăți ale marchizului și niciodată nu stătuse acolo foarte mult.

— Ah, dar marchizul de care spui tu a murit demult, Gervase, îi răspunse mama sa aplecându-se ușor într-o parte pentru a-i putea face loc majordomului venit să-i umple ceașca de cafea.

— Fiule, dar nu ți-am spus asta într-una din scrisorile mele? Îl întrebă ea zâmbind.

Apoi se concentrează asupra numărului cubulețelor de zahăr pe care urma să le pună în cafea.

— Nu, răspunse el.

Dar mama lui știa deja răspunsul, pentru că acest eveniment neplăcut nu era ceva ce ar fi fost de menționat într-o scrisoare.

— Noul marchiz nu a moștenit Winchholme. Nu știu dacă îți amintești, dar bătrânul marchiz i l-a lăsat fiicei sale prin testament.

Gervase o privi tăios. Marchizul avea o singură fiică.

— Lui Marianne? Și trăiește aici?

— Da. Poate că ar trebui să o vezi și să vorbești cu ea. Ar fi destul de neplăcut să eviți să vă vedeți pentru tot restul vieții, mai ales acum când locuiți la doar patru mile distanță, nu-i așa? În plus, tot ce s-a întâmplat a fost demult.

Gervase o privi fără să spună nimic. Da, într-adevăr, ceea ce se întâmplase fusese demult, mai precis înainte de plecarea lui. Dar oare chiar se aștepta cineva ca el să uite și să ierte pur și simplu? O știa pe Marianne de când erau copii. Surorile lui și Henriette obișnuiau să se joace cu ea și din când în când se mai juca și el cu ele. Iar apoi a venit momentul cumplitei trădări.

— Încă mai e bună prietenă cu Henriette, continuă mama lui în momentul în care își dădu seama că Gervase nu avea de gând să spună nimic. Nu-i poți ignora complet existența.

— Cine e soțul ei? Întrebă Gervase.

— Dar nu s-a măritat niciodată. Așa frumoasă cum e, n-a găsit nici până acum un bărbat care să-i fie pe plac. Promite-mi că o vei invita aici.

— Nu! exclamă el mult mai tranșant decât ar fi vrut. Nu, nu voi face asta, mamă. Nu pot să gândesc lucruri bune despre ea.

Într-adevăr, îl durea faptul că mama sa o acceptase așa de ușor ca vecină și nici măcar nu încercase să descurajeze prietenia dintre ea și Henriette. Îl durea și faptul că Henriette nu încheiase socotelile cu ea. Oare contase pentru cineva că fusese alungat de acolo independent de voința lui, ca și cum cineva l-ar fi împușcat direct în inimă? Oare cu toții își imaginau că se bucură de viața de pe Continent?

Dar până și în mintea lui toate aceste nemulțumiri începuseră să capete ecoul unei victimizări enervante. Prin urmare, Gervase se ridică, sărută mâna mamei și se scuză, spunând că are de rezolvat câteva din sarcinile zilnice.

Vechea lui viață dispăruse fără urmă. Anii de căutare se terminaseră. Acum venise timpul să înceapă o altă viață. Iar aceasta presupunea, desigur, și o vizită la Londra în viitorul apropiat, doar că momentan nu știa exact când ar trebui să o facă.

În momentul în care Horace Blake îi făcu o vizită, trecuse o săptămână de la întoarcerea lui acasă. Blake era unul dintre vecinii care se aflau la Londra și tocmai se întorsese acasă cu o zi în urmă. Era cu câțiva ani mai mare ca Gervase, dar fuseseră foarte buni prieteni în trecut. Cei doi își strânseseră mâinile și meraseră în bibliotecă, unde se așezară de o parte și de cealaltă a șemineului, cu câte o cană de ceai cald în mână.

— Ei bine, Rosthorn, am auzit că ai fi rămas același diavol pe care îl cunoșteam eu.

Gervase ridică o sprânceană. Niciodată nu considerase asta.

— Ai devenit știrea zilei, continuă Blake. Lumea a început să parieze la cluburi. Pe de-o parte se întreabă dacă vei face o ofertă pentru adevăriniță, pe de alta se întreabă dacă Bewcastle va accepta oferta. Au fost ceva altercații cu el, dacă nu mă înșel, chiar înainte să pleci, nu-i așa?

Ah. Așa se întâmplase, nu? Bineînțeles că nu scăpa-seră de gura lumii.

— S-ar putea spune și așa, răspunse Gervase. Presupun că te referi la lady Morgan Bedwyn, Blake? Am avut onoarea de a o escorta de la Bruxelles atunci când se grăbea să se întoarcă pentru înmormântarea fratelui său.

— A, da. Lordul Alleyne Bedwyn. Tragica dispariție a micului diavol. În câteva zile urmează să aibă loc o slujbă mare la biserica St. George din piața Hanovra. E bine că lady Mary are scuza doliului, pentru a putea rămâne acasă până se termină cu totul. Este adevărat că ai dansat cu ea noaptea în pădure, Rosthorn? Și ai luat-o cu tine într-o clipă de neatenție a familiei Caddick, cei care au adus-o înapoi în Anglia? E adevărat că ai sărutat-o în mijlocul unei străzi din Bruxelles? Și că ai stat cu mâna în jurul umerilor ei pe puntea unui vapor? Iar apoi ai abandonat-o imediat ce ai pus piciorul pe pământ englez? Fata va avea mare noroc dacă Bewcastle nu o va încuia în casă pentru următorii zece sau douăzeci de ani cu pâine și apă.

Lui Blake i se păru foarte amuzantă această ipoteză și râse uitându-se la paharul său înainte să bea tot conținutul dintr-o înghițitură.

Totul suna la fel de senzațional cum își imaginase și Gervase, sau poate chiar mai mult. Dansul din pădure, sărutul de pe stradă și așa zisa „răpire”...

Apoi se întrebă oare cât avea ea de suferit de pe urma acestui scandal. Crezuse că va pocni din degete și va ține bărbia sus, ridicând cu aroganță din sprâncene. Un astfel de scandal nu avea cum să o distrugă, dar de data asta era vorba de Bewcastle, iar pe el nu prea-l amuzau asemenea lucruri.

Gervase schimbă subiectul și vizita continuă pentru încă o jumătate de oră, la finalul căreia gazda îl conduse călare pe Blake până la porțile parcului.

Apoi se întoarse, singur cu propriile gânduri.

„A venit timpul”, își dădu el seama.

Lăsă calul la unul dintre grăjdari și se grăbi să se întoarcă acasă. Urcă scările câte două și își găsi mama în sufrageria ei privată, așa cum sperase. Femeia lăsă la o parte broderia și îi zâmbi călduros.

— Mamă, cred că ar trebui să mai iei o dată în considerare planul de a petrece o săptămână de cumpărături și vizite la Londra. Va dura o zi sau două să se pregătească venirea noastră la casa Pikford, dar pot să trimit vorbă imediat. Cât de repede ați putea fi tu și Henriette gata de plecare? Să zicem... în două zile, începând de mâine?

La auzul acestor întrebări mama lui sări în picioare, cu mâinile la piept și cu ochii sclipind.

— Și vii și tu, fiule? îl întrebă ea. Niciodată nu am mai fost așa de fericită. Voi fi văzută plimbându-mă prin Londra la brațul celui mai frumos domn din oraș.

Gervase merse la casa Bedwyn în ziua de după slujba în memoria lordului Alleyne Bedwyn. Bătu cu putere în ușă, după care îi înmână cartea de vizită majordomului specificând că a venit pentru ducele de Bewcastle și așteptă în hol.

În casă era liniște. În cele cinci minute în care avu de așteptat sau în care a fost lăsat să aștepte nu observă niciun alt semn de viață, cu excepția ușierului care stătea de gardă la locul său. Apoi majordomul de întoarse și îl invită pe lordul Rosthorn să-l urmeze. Majordomul o luă înainte și îl conduse coborând scările până într-o bibliotecă ai cărei pereți erau acoperiți de rafturi masive din stejar și pline cu cărți; mobilierul din lemn și piele, împreună cu canapeaua de lângă șemineu, aveau un aer profund masculin.

Bewcastle stătea la birou și nu se ridică în clipa în care Gervase înaintă spre el. În schimb, îi urmări fiecare pas cu ochii săi argintii, acoperiți pe jumătate de pleoapele masive.

Camera fusese decorată așa intenționat, gândi Gervase, astfel încât servitorii, rudele și oaspeții neinvitați să se simtă tot mai lipsiți de putere pe măsură ce se apropie de augusta lui prezență.

Gervase bănuia că se încadra în ultima categorie, aceea a oaspeților nepoftiți. Tentația de a privi în jos, la covorul persan, era tot mai puternică pe măsură ce se apropia, însă își fixă ochii asupra gazdei și nu se mai uită în altă parte. Era pierdut dacă s-ar fi arătat slab înaintea sa scoată primul cuvânt.

— Bewcastle? îl salută Gervase când ajunse suficient de aproape.

— Rosthorn.

Mâna ducelui se apropie de monoculul ce îi atârna de gât, prins de o panglică de mătase neagră.

— Sunt sigur că vrei să explici motivul acestei vizite.

Gazda nu își invită oaspetele să ia loc. În mod cert urmărea să-l facă să se simtă inferior și nepoftit. Gervase își dădu seama de asta și zâmbi cu jumătate de gură.

— În ultimele două săptămâni ați fost preocupat cu pierderea unei persoane foarte dragi, începu el. Dar chiar și așa nu cred că nu au ajuns la urechile dumneavoastră bârfele născocite pe seama lui lady Morgan Bedwyn.

— De obicei nu prea-mi scapă nimic din lucrurile ce privesc familia mea, răspunse Bewcastle. Dacă ai venit să mă pui la curent cu subiectele de conversație ce fac turul saloanelor de la Londra, atunci dă-mi voie să te scutesc de acest efort și să-ți urez o dimineață frumoasă în continuare.

Gervase râse pe înfundate și își puse mâinile pe birou. Cândva obișnuia să admire felul rece și detașat, aparent lipsit de efort prin care ducele își asuma superioritatea și depășirea sistematică a tuturor celor ce se aflau în calea lui. Nu de puține ori își dorise să semene mai mult cu ducele și încercase să-l imite. Dar pe vremea aceea Gervase arăta mai degrabă ca un cățeluș în comparație cu el. Niciodată nu fuseseră prieteni apropiați. Gervase fusese dintotdeauna băiatul prea mic pentru a-și putea descoperi punctele forte, slăbiciunile și identitatea. Dar acum se schimbaseră și nu se mai putea arăta intimidat de cineva care, la urma urmei, tot om era.

— Bârfele se referă la sora dumitale și la mine, continuă Gervase. Am petrecut ceva timp alături de dumneaei la Bruxelles, în primă fază pentru că frecventam același cerc, iar apoi pentru că atât doamna care trebuia să aibă grijă de ea, cât și servitoarea ei, au abandonat-o și avea nevoie de cineva pentru a-i asigura protecția.

— Avea nevoie de cineva pentru a-i asigura protecția, repetă Bewcastle pe un ton foarte moale. Tu?

— Am escortat-o înapoi la Londra pentru că trebuia să se întoarcă aici și nu avea cu cine să vină. Da, câteva săptămâni am fost în compania ei; mult prea des pentru a putea evita Gurile rele ale celor indiscreți.

— Și ar trebui să-ți mulțumesc pentru grija pe care i-ai oferit-o lui lady Morgan Bedwyn și pentru bârfele cărora ai expus-o în mod perfect deliberat, dacă nu mă înșel? Întrebă Bewcastle ridicând o sprânceană. Poți aștepta mult și bine mulțumirile mele, Rosthorn. Sir Charles Stuart fără îndoială ar fi avut grijă de lady Mordan într-un mod mult mai respectuos, dacă nu ai fi făcut-o tu deja.

În mod ciudat, Gervase nu se gândise la posibilitatea asta atunci. Dar Bewcastle avea cu siguranță dreptate. Până la urmă, lady Morgan era sora unuia dintre oamenii

lui sir Charles. În plus, era sora unui duce. Bărbatul zâmbi mahnit.

— Trecutul este, desigur, de neschimbat, spuse el. Nimic nu mai poate fi schimbat. Am venit aici să cer mâna lui lady Mordan Bedwyn, să fac un aranjament de nuntă cu dumneavoastră și să vă rog să mă lăsați să o cer personal în căsătorie.

Acum nouă ani se întreba dacă înfățișarea austeră a lui Bewcastle nu cumva adăpostea o inimă care în loc de sânge să pompeze apă rece. Același lucru îi reveni acum în minte, când se simțea apăsător de privire lui imposibilă și lipsită de orice expresie. Monocul ducelui se ridică la jumătatea distanței de ochi.

— Lady Morgan Bedwyn, spuse el rupând o tăcere îndelungată, nu va fi sacrificată pe altarul bărfei, Rosthorn. Și sub nicio formă nu va fi sacrificată ție.

Gervase se îndreaptă și strânse buzele.

— Poate că lady Morgan are altă părere asupra acestui subiect.

— Lady Morgan nu va fi consultată. O zi bună, Rosthorn.

Dar Gervase nu se mișcă. Ce iritat trebuie să fi fost Bewcastle pentru că fusese obligat să vină acolo. Cel mai tare îl supăra faptul că sora lui era obiectul unor glume dezgustătoare și numele ei era legat un Rosthorn. Pentru câteva momente, Gervase se bucură de această satisfacție și fu pe punctul de a-i da lovitura de grație.

M-am culcat cu ea. Oare ți-a spus asta, Bewcastle? Nu? Am înțeles, atunci s-ar putea să vrei să revizuiești decizia pe care ai luat-o?

Dar nu era momentul să facă asta. Lady Morgan nu merita un astfel de comportament din partea lui. Era vorba despre ceva ce niciun alt om nu avea să afle vreodată din gura lui.

— Nu-ți pasă de reputația ei? Nu-ți pasă că-ți este oferită șansa de a pune capăt bârfelor? Nici de faptul că oferta e una demnă de luat în considerare chiar și pentru o femeie de rangul lui lady Morgan Bedwyn? Sau de faptul că poate dumneaei și-ar dori să aibă un cuvânt de spus?

— Lady Morgan Bedwyn este sub tutela mea, răspunse Bewcastle proptindu-și monoculul la ochi. Și așa va rămâne pentru următorii doi ani și jumătate. Îți urez o dimineață plăcută încă o dată, Rosthorn.

— În timpul petrecut alături de dumneaei mi-a lăsat impresia că ar avea o minte proprie, spuse Gervase. Mi-ar plăcea să aud opinia ei asupra acestui mariaj. S-ar putea să refuze. De altfel, chiar mi-a spus că va face asta, pe drum spre Londra, atunci când am informat-o că urmează să vin la dumneavoastră. Dar mi-ar plăcea să văd că îi este oferită șansa de a decide pentru ea.

— Până când lady Morgan va ajunge la vârsta majoratului e responsabilitatea mea să aleg ce oferte de căsătorie sunt demne de luat în considerare; și crede-mă, au fost multe. Aceasta, de pildă, nu face parte dintre cele ce merită atenția mea. Fleming!

Bewcastle privi peste umărul lui Gervase.

— Conte de Rosthorn pleacă. Te rog să-l conduci spre ieșire.

Gervase confirmă și îi zâmbi cu jumătate de gură înainte să se întoarcă și să iasă trecând pe lângă major-dom. Nici acum nu era niciun alt semn de viață în afară de prezența lacheului de mai devreme. Apoi se întrebă dacă lady Morgan avea să fie informată asupra vizitei și a cererii sale în căsătorie. Dar cel mai probabil răspunsul era negativ.

Când ajunse afară își puse pălăria pe cap și slăbi strânsoarea mânușilor. Acum avea un nou inamic de temut și trebuia să se gândească la următoarea mișcare.

Dar nu trebuia să existe nicio mișcare următoare, desigur. Bewcastle fusese mai mult decât iritat și trebuia să găsească singur o metodă prin care să pună capac bârfelor din saloanele londoneze. Tocmai refuzase o ofertă de căsătorie pentru sora sa. Dar la fel făcuse și ea: răspunsul ei fusese destul de ferm atunci când Gervase menționase asta la Bruxelles.

Dar povestea asta nu avea să se termine aici, își spuse Gervase, după ce își ocupă locul în cabrioletă și luă hăturile cailor în mână.

Nu cu Bewcastle.

Și în niciun caz nu cu lady Morgan Bedwyn.

13

Judith și Rannulf plănuiau să se întoarcă acasă, la Leicestershire, și o invitară și pe Morgan să vină cu ei. Această perspectivă o atrăgea din mai multe puncte de vedere. În primul rând, era o ocazie să-și vadă bunica, alături de care trăise atâta timp. Apoi urma să petreacă mai mult timp cu micuțul William pe care pur și simplu îl adora. În plus, în felul acesta putea evita mai ușor toate evenimentele mondene la care oricum nu putea și nici nu-și mai dorea să participe pentru că era în doliu. Primul ei sezon londonez nu fusese, ce-i drept, atât de îngrozitor pe cât se așteptase, însă acum era pregătită să lase totul în urmă.

Un singur lucru o determinase să rămână la Londra până când Wulfric era pregătit să se întoarcă la Lindsey Hall pentru restul verii, și anume descoperirea faptului că lordul Gordon spusese adevărul: într-adevăr, erau prea multe bârfe pe seama ei și a contelui Rosthorn.

Opinia generală părea să fie că lady Morgan căzuse în dizgrație și trebuia să se retragă din societate pentru

a-și ascunde rușinea, câtă vreme bărbatul care i-o provocase nu avea de gând să o conducă la altar pentru a redresa situația.

Morgan descoperise crudul adevăr în timpul ceaiului servit la Freyja și Joshua, la o zi după slujba funerară. Îi întrebase pe membrii familiei – Wulfric era absent atunci – și cu toții i-au răspuns că era adevărat. Nu i-au spus despre toate aceste bârfe pentru că era încă supărată din cauza pierderii lui Alleyne și nu avea nevoie de alte griji.

Dar adevărul acționează asemenea proverbialului șal roșu fluturat în fața taurului.

Nu avea de gând nici să părăsească Londra, nici să evite ieșitul în societate doar pentru că restul lumii se aștepta să nu aibă de ales. Iar familia ei – cu excepția lui Wulfric, desigur, care nici nu știa despre aceste bârfe – o susținu și felicită pentru decizia luată.

Astfel, în dimineața următoare merse împreună cu ei în vizită la Hyde Park. Lady Chastity Moore și viconte-le Meecham veniră și ei. Era o zi minunată, iar Morgan avea nevoie să-și revină după ultimele două săptămâni în care nu făcuse aproape nimic. Dar mai mult de atât, Rotten Row era locul perfect pentru a merge într-o plimbare călare, prin urmare locul perfect în care să-și arate chipul insolent. De asemenea, era un loc unde putea merge în perioada de doliu.

În timpul călătoriei Morgan privi înainte cu mândrie și salută politicos pe toți cei pe care îi cunoștea și cu care se întâlneau în drumul lor. Niciunul dintre oamenii aceștia nu evita să o salute, dar asta poate datorită statutului ei și faptului că se afla în mijlocul unui grup de persoane respectabile, își spuse lady Morgan. Ceilalți călăreți puteau pretinde oricând că i-au salutat pe tovarășii ei de drum și nici măcar nu au observat că era și ea cu ei.

Prin urmare, testul ei nu-și atinsese scopul.

— Cine vrea să alege cu mine până la celălalt capăt al lui Rotten Row? Întrebă ea.

— Tocmai mi-ai luat vorba din gură, Morg! spuse Freyja.

— Presupun, începu Joshua oftând exagerat, că dacă ți-aș interzice să faci asta din cauza stării de sănătate, scumpa mea, te-ai simți obligată să alergi până la capătul cel mai îndepărtat și înapoi, nu-i așa? Da, așa mă gândeam și eu.

Freyja îi aruncă cea mai insistentă privire – și avea și avantajul de a privi de-a lungul distinsului nas proeminent, caracteristic familiei Bedwyn.

Apoi porniră împreună, doar ele două și caii lor. Morgan se aplecă în față, aproape de grumazul animalului, simțind exaltarea potențialului pericol. Nu că ar fi avut de ce să-și facă griji, desigur. Rotten Row era întreținut în cele mai bune condiții, iar membrii familiei Bedwyn, care erau călăreți pasionați, erau obișnuiți cu locuri mult mai rele în frecventele escapade călare de-a lungul țării. În orice caz, Morgan se bucura foarte mult că ieșise din casă.

Galopară aproape una de cealaltă de-a lungul întregului drum, până când se apropiară de Hyde Park. Morgan câștigă cursa la doar un cap distanță. Apoi amândouă începură să râdă și opriră caii, trăgându-i de hățuri.

Un mic grup de bărbați care intrară călare prin porțile aflate la mică distanță îi atrase atenția lui Morgan, făcând-o să privească în direcția lor pentru a-i obliga fie să o salute, fie să o ignore. Dar apoi ochii săi se fixară asupra unui anumit bărbat din grup. Acesta se uita la ea cu un zâmbet leneș în priviri. Îi era atât de drag, încât pentru un moment aproape că uitase că nu-l mai iubea.

Bărbatul se desprinsese de grup și veni spre ea.

— Lady Morgan, spuse el ridicându-și pălăria și înclinându-se.

— Lord Rosthorn, răspunse ea cu răsuflarea tăiată, spunându-și că asta se datora doar vitezei cu care călărise.

Dintr-odată, Freyja deveni mai atentă la cei doi.

— Freyja, spuse Morgan cu ochii luminați, dă-mi voie să ți-l prezint pe contele de Rosthorn. Ea este sora mea, marchiza de Hallmere.

Contele se înclină încă o dată.

— Nu știam că sunteți în oraș, spuse Morgan.

— Da, alaltăieri am venit de la Windrush.

Era chiar ziua de dinainte slujbei. Asta explica lipsa lui, dar atunci de ce nu o vizitase deloc în ultimele două săptămâni? Era la Londra doar de două zile. Apoi îi păru rău că-i zâmbise cu atât de mult entuziasm imediat ce-l văzuse.

— Sunt sigură că totul este bine acasă și că familia dumitale e bine, spuse ea începând să-i recapete sobrietatea vocii.

— Așa este, răspunse el zâmbindu-i din priviri de parcă cei doi și-ar fi spus o glumă doar de ei știută. Asta îi aminti de prima lor întâlnire, când ajunsese la concluzia că acest bărbat va fi o pacoste pentru ea.

În timpul acesta, restul grupului îi ajunsese din urmă, iar Morgan făcu prezentările. Toți bărbații rămaseră fără expresie; la urma urmelor, acesta era bărbatul din spatele acelor bârfe în care fusese implicată Morgan. Eve fu prietenoasă și grațioasă – așa cum era de așteptat. Judith și Chastity fură politicoase, iar lordul Rosthorn păstră o aparență încântătoare.

Tovarășii lui de drum erau acum deja departe, iar grupul lui Morgan nu mai avea unde altundeva să se ducă, decât înapoi pe drumul pe care venise. Contele se apropie și mai mult de Morgan în momentul în care

familia sa formă un cerc în jurul lor. Abia atunci își dădu Morgan seama că această întâlnire putea trezi interesul celorlalți călăreți, pentru care doar o privire ar fi fost de ajuns pentru a aduce noi bârfe în saloanele londoneze.

Dar sub protecția grupului ei, cei doi avură chiar și șansa unei scurte discuții private.

— *Chérie*, îi șopti el cu vocea joasă, ți-a fost dor de mine?

— Dacă mi-a fost dor de tine?

... Mai mult decât voia să recunoască. Iar întâlnirea lor nu făcea decât să-i confirme încă o dată tot ce simțea pentru el. Era frumos, atrăgător și viril. Arăta ca un prieten de familie drag, ca un iubit demult pierdut.

În acest timp, atmosfera dintre ei era din ce în ce mai încărcată.

— Am fost ocupată cu alte griji pentru a avea timp să-ți acord mai mult de un gând trecător, lord Rosthorn.

— Ah, spuse el ducând mâna la inimă. M-ai rănit. Să știi că tu mi-ai lipsit.

Morgan îi aruncă o privire superioară și suspicioasă. Flirta din nou cu ea de parcă nimic din ceea ce se întâmplase după picnicul din pădure nu s-ar fi petrecut vreodată.

— Chiar ți-am lipsit? Îl întrebă ea cu un ton rece, aproape plictisită. Ai venit la Londra alaltăieri, nu-i așa? Asta înseamnă cu nu eram acasă atunci când ai venit la casa Bedwyn.

— Așa am presupus și eu, *chérie*. Cu siguranță nu te-am văzut în cele cinci minute în care fratele dumitale m-a lăsat să aștept, înainte de a mă primi în bibliotecă.

— Ai fost la Wulfric ieri?

Oare făcuse ceea ce promisese la Bruxelles? O ceruse în căsătorie?

— Da, răspunse el. Dar apoi l-a pus pe majordom să mă apuce de urechi și să mă dea afară – sau cel puțin așa cred că ar fi făcut dacă nu aș fi ieșit înainte să apuce să-și suflece mânecile. Bewcastle nu-mi permite nici măcar să-ți vorbesc, *chérie*.

— Nu?

Uitase că nici ea nu voia ca el să i se adreseze.

— Și ți-a spus de ce? Cred că te învinuiește pentru toate bârfele asta prostești care s-au iscat în jurul nostru.

— Poate, răspunse el zâmbindu-i. Și poate că reputația mea nu era chiar de invidiat nici înainte să te târăsc în mijlocul acestui scandal.

— Ce prostie mai e și asta? Întrebă ea, după care se uită în jur. Își dădu seama că se află în public și că ajunsese ră aproape de capătul drumului de întoarcere.

— Reputația ta este ceea ce mă preocupă, *chérie*, și vreau să repar situația, dacă încă se poate.

— Prostii! spuse ea din nou. Niciunul dintre oamenii ăștia nu știe ce prieten bun mi-ai fost la Bruxelles.

— Și chiar mai mult decât atât, micuța mea, completă el vorbind în șoaptă.

— Cel mai bine ar fi să uităm de partea asta, lord Rosthorn.

— Ah, îmi ceri imposibilul, să știi.

Pentru Morgan, momentul în care ajunseră la capătul drumului a fost ca o eliberare. Cele câteva minute petrecute împreună se terminaseră. Acum Rannulf îl fixa cu privirea pe conte, iar Aidan se apropiase de Morgan pe partea cealaltă. Tovarășii de drum ai lui Rosthorn așteptau și ei la mică distanță.

Apoi Gervase i se adresă lui Freyja:

— Lady Hallmere, poate că sunteți de acord cu mama mea că de cele mai multe ori modul cel mai bun de apărare împotriva bârfelor e atacul. Mama mea ar fi

încântată să vă aibă drept oaspeți la ceaiul de mâine alături de lady Morgan și lady Chastity, și poate Aidan și lady Rannulf, de asemenea. Cred că o cunoașteți pe mama mea, nu-i așa?

— Da, răspunse Freyja. Și pe cât de mult disprețuiesc bârfele, aici sunt de acord cu dumneaei. Morgan are doar optsprezece ani și abia de curând a început să fie prezentată în societate, dar cred că deja știți asta, lord Rosthorn. Vom veni la Pickford House mâine, la ora ceaiului.

— Voi veni și eu, spuse Eve. Vă rog să-i mulțumiți contesei de Rosthorn pentru invitație.

— Rannulf și cu mine ne întoarcem mâine la Leicestershire, spuse Judith. Vă rog, transmiteți-i regretele mele mamei dumneavoastră.

Morgan nu avu nicio reacție.

— Atunci, eu vă urez o dimineată frumoasă tuturor și mă întorc la tovarășii mei de drum, spuse el salutând. Lady Morgan? Întrebă, atingându-și pălăria cu cravașa.

Oare de ce Wulfric respinsese cererea în căsătorie, se întrebă ea. Era, până la urmă, conte de Rosthorn. Nu era un amărât... și apoi mai era și un întreg scandal care trebuia aplanat.

— Urmează să stăm aici și să ne uităm după contele de Rosthorn pentru tot restul zilei? Întrebă Freyja.

— A mers la Wulfric ieri, spuse Morgan încă privind în urma lui. M-a cerut în căsătorie, dar Wulf l-a refuzat.

Toți cei din familia Bedwyn aveau câte ceva de spus în legătură cu asta, desigur.

— Tocmai a crescut în ochii mei, zise Rannulf.

— Rosthorn sau Wulfric? Întrebă Joshua.

— Și Wulf nici măcar nu ți-a spus, Morg? Tipic.

Eve zâmbi.

— E încântător.

— Eu ador accentul lui franțuzesc, adăugă Chastity.

— Mai degrabă putem spune că e cu adevărat frumos, spuse Judith zâmbind răutăcios către Rannulf.

— E prea bătrân pentru Morgan, spuse Rannulf cu fermitate. Doar nu-ți place de el, nu-i așa, Morg?

— Nu înțelegeți. Nimeni nu înțelege. A fost — *este* prietenul meu.

Și totuși, nu putea să uite felul aprig și lipsit de pasiune în care îl căutase în acea noapte prin camerele lui și maniera, la fel de aprigă, în care Gervase i se oferise. Nu fusese nimic romantic sau tandru, nici vorbă de iubire sau de prietenie. Dar ceva se petrecuse și Morgan nu putea să-și scoată amintirea lui din minte. Abia cu două săptămâni în urmă, atunci când îi veni ciclul, își dăduse seama că ar fi existat posibilitatea să fi conceput un copil în urma acelei întâlniri. Dar lucrul acesta i-ar schimba întru totul cursul vieții.

Dintr-odată îi veni să izbucnească în lacrimi.

— Hai să călărim înapoi împreună, Morgan, și să-mi povestești mai multe despre timpul petrecut la Bruxelles. Spune-mi de ce e Rosthorn prietenul tău.

— Dar mă vei asculta? Îl întrebă ea cu asprime.

De obicei nimeni nu o asculta, mai ales din cauza vârstei fragede.

Dar în cazul lui Aiden nu avea dreptate. Întotdeauna fratele ei fusese neînduplecat și aspru. Foarte rar zâmbea, chiar și acum, după ce o găsisese pe Eve, cu care forma o familie minunată. Morgan nu petrecuse nicio dată foarte mult timp cu el, pentru că de când îl cunoștea fusese plecat cu regimentul, luptând pe frontul cu francezii. Însă totdeauna, în scurtele perioade petrecute acasă, își făcea timp să stea cu Morgan, făcând lucrurile care îi plăceau. De cele mai multe ori pictau în aer liber, departe de ochiul atotvăzător al guvernantei ce urmărea

amenințător fiecare mișcare de pensulă. Și întotdeauna o ascultase de parcă ar fi fost un om mare, nu sora lui mică și obositoare.

— Te voi asculta. Acum hai să mergem, o îndemnă el.

Gervase se întoarse acasă pentru a lua micul dejun, în loc să meargă la White's Club așa cum planificase.

Mama lui și Henriette erau deja la masă. Își sărută mama pe obraz și strânse ușor umărul verișoarei, după care luă loc, permițându-i majordomului să-i aducă o porție de mâncare.

— Mamă, mâine vei avea câteva invitate la ceai, spuse el după ce schimbaseră câteva amabilități.

— O să am? Și nu-mi poți spune despre cine-i vorba?

— Marchiza de Hallmere, împreună cu sora ei, lady Morgan, cumnata ei, lady Aiden Bedwyn și verișoara marchizei, lady Chastity Moore.

— Ah, ce grup formidabil, Gervase. Iar una dintre ele este cea cu care te-ai încurcat într-un mod nu foarte măgulitor, nu-i așa?

— Să înțeleg că ai auzit bârfele? o întrebă în timp ce-și tăia cârnatul din farfurie. Nu e ceva foarte plăcut. Am avut onoarea de a-i oferi domnișoarei protecția mea în Bruxelles, după plecarea celei care trebuia să aibă grijă de ea. Rămăsese să îngrijească răniții și aștepta vești de la fratele ei, care plecase pe front în timpul bătăliei de la Waterloo pentru a-i înmâna urgent o scrisoare ducelui de Wellington. Apoi am avut onoarea de a o escorta pe ea și pe servitoarea ei, după ce a primit vestea că fratele ei, Alleyne Bedwyn, murise.

— Și cu toate astea, bârfele sunt extrem de răutăcioase. Desigur, nimeni nu mi-a spus nimic în mod personal, dar Henriette a fost distrată cu o recapitulare a întregii serii de evenimente seara trecută, la concertul doamnei Ertman. Nu-i așa, draga mea?

— Bineînțeles că nu am crezut nicio clipă că ai fi putut acționa dezonorant, îi spuse verișoara lui. Te-am apărât cât am putut, fără a cunoaște faptele reale.

— Mulțumesc, îi răspunse Gervase zâmbind. Ideea mea era să stârpesc toate bârfele arătând cât de bine vă înțelegeți tu și lady Morgan, mamă. Poate ai putea să mai inviți și alte doamne la ceaiul de mâine.

— Cum ar fi toate patroanele lui Almack la un loc, nu? întrebă ea sec. Gervase, de ce nu ai cerut-o în căsătorie pe fată? Ar fi cel mai onorabil lucru pe care îl mai poți face acum, că i-ai pătat numele, chiar dacă ai făcut-o din neglijență.

— Am cerut-o, îi spuse Gervase. Dar Bewcastle mi-a respins cererea și mi-a interzis să mă mai adresez personal lui lady Morgan.

— Așa a făcut?

Mama lui îl privi îndelung, uitând de felia de pâine prăjită din farfurie.

— Și ți-a dat satisfacție faptul că te-ai dus să-l confrunți, Gervase? Lui i-a dat satisfacție faptul că te-a refuzat? Nu s-a schimbat sau rezolvat nimic?

Gervase tot încercase să găsească explicația din spatele propriei motivații de a o cere în căsătorie. Nu se așteptase să o vadă pe lady Morgan așa devreme, dar se bucurase de întâlnire. Și pentru că tot se întâmplase asta, considerase de datoria lui să se gândească la un mijloc de a mai potoli scandalul. Era o mișcare inteligentă ca mama lui să le primească în vizită pe lady Morgan și pe sora ei. Dar în același timp, acest lucru avea să-l irite pe Bewcastle, care fie va permite vizita, fie i se va opune cu vehemență.

Simțise un val de tandrețe față de lady Morgan încă din clipa în care o văzuse în parc. De asemenea, fusese conștient și de existența unei atracții fizice destul

de puternice. Cândva avusese trupul acela. Fusesse înăuntrul ei și acum o cunoștea. Dar sentimentele nu erau bine-venite acum. I-ar fi plăcut să se poată folosi de ea pentru a se întoarce la Bewcastle. Dar lady Morgan era o persoană și, dincolo de orice sentimente ar fi avut pentru ea, Gervase o plăcea foarte mult. Ba mai mult, o admira.

— Am cerut-o pentru că am compromis-o, dar Bewcastle nu a vrut să-mi împărtășească motivul refuzului său.

Mama lui continuă să-l fixeze cu privirea.

— Și ție îți pasă de fata asta, Gervase? Merg sentimentele tale mai departe de simpla onoare? Nutrești sentimente pentru ea?

— Afecțiune, da, recunosc eu. Dar nu trebuie să-ți imaginezi vreo mare poveste de dragoste. Ea e foarte tânără, iar eu sunt foarte blazat. Am fost prieteni cât am fost în Bruxelles, dar asta nu e ceva ce poate continua acum în Anglia, după ce ea s-a întors la familia ei, iar eu la a mea. Singura mea dorință e să-i repar reputația.

În acel moment mama lui își împreună mâinile la piept și privirea i se luminează.

— Gervase, tu nu știi ce spui. Cât de absurzi sunteți voi, bărbații! Tu ții la lady Morgan Bedwyn, pe care eu nu am văzut-o niciodată în viața mea, dar pe care o voi cunoaște mâine și voi vedea dacă este demnă de fiul meu. Aș fi ales pe oricine, mai puțin o fată din familia Bedwyn, dar dragostea nu alege tot timpul rațional. Toate rugăciunile mele își vor găsi răspunsul urmând să-l văd însurat și fericit pe ultimul și cel mai mare dintre copiii mei.

Gervase privi tăcut spre verișoara lui. Aceasta îi zâmbea.

— Nu vreau să te fac să te simți inconfortabil cu entuziasmul meu debordant, Gervase, însă vreau să știi

că nimic nu mă face mai bucuroasă decât să te văd, în sfârșit, fericit.

Chastity și lordul Meecham porniră călare pentru a servi micul dejun împreună cu sora ei. Freyja și Joshua se întoarseră înapoi la Bedwyn House împreună cu ceilalți, iar Wulfric îi însoți la masă, înainte să înceapă să mănânce.

— L-am întâlnit în parc pe contele de Rosthorn, spuse Freyja, care nu obișnuia să se ascundă după deget, și ne-a transmis o invitație din partea contesei de Rosthorn. Ne-a invitat pe noi, fetele, să luăm ceaiul împreună cu ea la Pickford House, mâine după-masă.

— Asta e foarte frumos, Freyja, spuse el așezându-și șervetul pe genunchi. Fără îndoială, Joshua și Aidan și-au dat acordul pentru ca tu și Eve să acceptați invitația. În schimb, nu țin minte ca eu să-mi fi dat acordul ca Morgan să vă însoțească.

— De parcă aș avea nevoie de acordul lui Joshua ca să fac ce vreau! protestă Freyja uitându-se spre Joshua, de parcă el ar fi fost cel care ar fi exprimat o noțiune atât de învechită. Și de ce iei în considerare refuzul de a-ți da acordul ca Morgan să vină cu noi?

— Presupun că întrebarea ta e retorică, Freyja, nu-i așa? Contele de Rosthorn nu e o cunoștință potrivită pentru nimeni din familia asta. Reputația lui nu este una tocmai onorabilă, iar felul în care a atras-o și pe Morgan în acest scandal, fără să-i pese câtuși de puțin de ea, demonstrează lucrul ăsta cel mai bine. Acestea fiind spuse, aș prefera să o anunți pe contesă că refuzi invitația.

Chiar în clipa în care lady Morgan se pregătea să tragă aer în piept pentru a-i răspunde, interveni Rannulf:

— Mie mi se pare că ar fi mult mai bine ca Morgan să fie văzută în relații amiabile cu lady Rosthorn. Dacă se va

afla că a invitat-o la ea, atunci bârfele se vor stinge de la sine din lipsă de combustibil. Ceva mult mai interesant e pe cale să apară și să ia locul acestor bârfe.

— Sunt de-acord, interveni Joshua. În plus, trebuie să ne amintim că Freyja este cea care a organizat și s-a ocupat de această primă ieșire în societate a lui Morgan. Prin urmare, dacă Freyja acceptă această invitație și o însoțește pe Morgan, atunci nu ar trebui să mai fie nicio discuție.

În tot timpul ăsta, Wulfric mânca liniștit din farfuria sa, de parcă ar fi vorbit despre un subiect la fel de lipsit de importanță ca vremea.

Morgan lăasă tacâmurile pe masă cu zgomot – oricum nu mâncase nimic în tot acest timp – și spuse:

— Observ că se vorbește despre mine de parcă nu aș fi aici ca să vorbesc în numele meu. Dacă ai vreo obiecție argumentată sau personală la adresa contelui de Rosthorn, Wulf, atunci spune-o cu voce tare. Iar dacă nu ai, singura obiecție o poți avea asupra faptului că, în loc să mă abandoneze la fel cum a făcut familia Caddick la Bruxelles, el m-a condus până la doamna Clark și a avut grijă ca toate lucrurile să-mi fie trimise acolo. Mai poți avea obiecții asupra faptului că și-a folosit propriul timp și propria energie pentru a afla ce s-a întâmplat cu Alleyne și că m-a însoțit de fiecare dată când am avut nevoie să ies să iau o gură de aer după ce îngrijeam răniții – asta ca să nu fiu nevoită să ies singură. Iar după ce am aflat de la sir Charles Stuart despre scrisoarea pe care o transportase Alleyne, lordul Rosthorn a angajat o fată care să mă însoțească și m-a condus acasă chiar el, deși nu cred că era planificat să se întoarcă în Anglia așa de repede. Acesta e motivul pentru care spui că nu e un domn onorabil, Wulf? Acesta e motivul pentru care l-ai refuzat ieri, interzicându-i să-mi vorbească?

— Bravo, Morg, spuse Rannulf.

Judith îi acoperi mâna cu a ei și i-o mângâie ușor încurajator.

— Ah, spuse Wulfric ridicându-și pentru un moment privirea.

— Se pare că a menționat asta în discuția de dimineață, nu-i așa?

— Da, răspunse Morgan. Iar răspunsul meu ar fi fost negativ, Wulf. Sper că realizezi asta. Nu aș forța pe nimeni să se însoare cu mine doar pentru că simte că trebui să-mi apere onoarea. Și nu m-aș mărita cu niciun bărbat pe care să nu-l iubesc din toată inima. Dar mă deranjează faptul că nu mi-ai acordat șansa de a-mi alege propriul viitor. Mă deranjează chiar foarte mult.

Bărbatul o privi îndelung, cu ambele sprâncene ridicate. Apoi ridică ceașca de cafea și o duse spre gură cu o mișcare de o perfecțiune de neclintit. Spuse:

— Poate ai uitat că ai optsprezece ani, Morgan, și că până vei ajunge la vârsta majoratului, eu sunt responsabil pentru toate deciziile majore care privesc viitorul tău.

— Cum aș putea uita! exclamă ea furioasă lăsând șervetul jos și, odată cu el, orice pretenție de a se mai preface că urmează să mănânce. În cazul ăsta îmi este interzis să merg la ceai mâine? Și voi fi închisă în camera mea și hrănită doar cu pâine și apă?

Wulfric lăasă jos cuțitul și furculița și o privi rece.

— Întotdeauna am considerat scenele de acest gen plictisitoare, îi spuse el. Dar așa cum a precizat Joshua mai devreme, ești în grija lui Freyja pe durata primei tale ieșiri în societate. Așa că în cazul în care ea consideră această vizită o conjunctură potrivită, atunci eu nu voi mai spune nimic.

— Cred că asta e o decizie înțeleaptă, Wulfric, spuse Eve. Sigur că îți faci griji și nu vrei ca Morgan să fie

amăgită de un bărbat lipsit de principii, dar cred că cel mai important lucru acum este să punem capăt cumva acestui scandal prostesc iscat în jurul ei.

— Cam așa ceva, spuse el.

— În plus, Morgan e la fel de sensibilă ca noi toți și trebuie să avem încredere că se va purta într-un mod care să facă cinste familiei și statutului său.

— Lucru care nu spune foarte multe, dacă stai bine să te gândești, nu-i așa, Eve? adăugă Rannulf, zâmbind răutăcios.

— Noi astăzi avem de gând să ieșim și să ne plimbăm cu copiii, spuse Aidan. Becky vrea să vadă pagoda din Kew Gardens. Davy vrea să mergem la Turnul cu lei. Aveți vreo sugestie, cum i-am putea împăca pe amândoi?

Discuția o luă pe alt făgaș iar Morgan, după ce îi mulțumi din priviri lui Aidan, luă în cele din urmă furculița și începu să mănânce.

14

Anul următor va trebui să-și ocupe locul binemeritat în Camera Lorzilor, își spuse Gervase. Toți camarazii lui erau acolo și înclinau să-l trateze cu amabilitate distantă, asta în cel mai bun caz, ca pe cineva care nu și-a prea luat responsabilitățile în serios. Acești domni în compania cărora petrecuse o perioadă erau cei care îi fuseseră prieteni în tinerețe și îl credeau diavolul întruchipat pentru escapada de pe Continent și pentru felul în care se întorsese în Anglia. Tocmai îi spusese mamei sale că se simțea blazat în dimineața în care se întâlnise cu lady Morgan în Hyde Park. În plus, era plictisit de toate și în ultimii ani nu avusese nicio direcție. Cu toate astea, simțea că avea mai multă experiență

de viață decât toți acei tovarăși pe care nu îi mai simțea prieteni.

Presupunea că venise timpul să-și facă un rost și să câștige respectul camarazilor săi. Îl măcina faptul că acest respect trebuia câștigat, că fusese privat atât de renume, cât și de nouă ani din viață, dar știa că nu-și mai putea permite să piardă timpul scăldându-se în propria amărăciune.

Cu toate acestea, Bewcastle era pentru el călcâiul lui Ahile. Pur și simplu nu putea să treacă peste dorința de a-i face rău acestui om.

Între timp, mama lui mai invitasese câteva doamne, cunoștințe de-ale ei, pentru a lua ceaiul împreună în după-amiaza în care erau așteptate la Pickford Hause și invitatele lui Gervase. La început, bărbatul nu ar fi dorit să fie și el prezent, dar mama sa îi explică de ce trebuia să fie acolo:

— E important să fiți văzuți împreună în cele mai bune relații de politețe și sub ochii binevoitori ai mamei tale.

Și așa ajunsese el să se plimbe prin sufragerie la ora ceaiului. Încăperea era plină de doamne îmbrăcate elegant – desigur, era descurajator să vină în mijlocul lor știindu-se singurul bărbat de acolo. Mama lui stătea pe o canapea mică, lângă șemineu, iar lady Morgan lângă ea, arătând incredibil de tânără și frumoasă în negru. Gervase se înclină în fața lor, sărută mâna mamei și o întrebă pe lady Morgan ce mai face, după care se întoarse pentru a saluta și celelalte invitate.

Deși nimeni nu se oprea din discuție pentru a asculta, Gervase bănuia că toți ochii sunt ațintiți asupra lui și a lui lady Morgan Bedwyn, iar fiecare ureche e ciulită pentru a prinde cât mai mult din cuvintele pe care le schimbă. Cu siguranță această vizită avea să anime conversațiile de la cinele, spectacolele de teatru și balurile din acea seară.

Dar oare va lua sfârșit scandalul?

Sau toată lumea aștepta anunțul logodnei înainte să pună capăt pentru totdeauna bârfelor?

În decursul următoarei jumătăți de oră Gervase avu grijă să schimbe câteva vorbe cu toată lumea. Descoperise că îi plăcea de marchiza de Hallmere cu tot aerul ei arogant și frumusețea ciudată: era scundă, avea părul deschis la culoare și rebel, sprâncenele mai închise și nasul proeminent, caracteristic tuturor fraților ei. Vorbi cu sinceritate pe marginea unui număr mare de subiecte, fără a ascunde faptul că îl analiza în beneficiul surorii ei. Lady Aidan Bedwyn era grațioasă, prietenoasă și drăguță și îl surprinse în mod pozitiv în clipa în care îi zâmbi călduros și îi mulțumi servitoarei care venise să schimbe tava cu ceai. Iar lady Chastity Moore era o tânără drăguță și sensibilă.

Femeile din familia Bedwyn plecară ultimele.

— Am fost invitați – eu cu tine și cu Henriette – la balul organizat de marchizul și marchiza de Hallmere peste trei zile, îi spuse mama sa. Nu-i așa că-i minunat?

Gervase o privi oarecum surprins pe marchiză. Nu se așteptase ca după vizita menită să pună capăt bârfelor, vreuna dintre femeile din familia Bedwyn să încurajeze și alte întrevederi cu lady Morgan.

— Balul este organizat în cinstea logodnei lui Chastity cu viconte Meecham, explică marchiza. Amândoi ar fi vrut să-l anulez imediat după moartea fratelui nostru, dar Hallmere și cu mine am decis că ar fi nedrept. Așa că balul rămâne valabil.

— Vom fi încântați să venim, doamnă, spuse Gervase aruncând o privire în direcția lui lady Morgan, care își juca rolul de mare doamnă arogantă, așa cum făcuse întreaga după-amiază. Gervase îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Bineînțeles, niciunul din membri familiei mele nu va putea dansa din cauza doliului, preciză marchiza privindu-l în ochi. Gestul trebuia să fie o trăsătură de familie, își spuse el.

Apoi marchiza se ridică să plece iar sora ei, cumnata și Chastity o urmară. Gervase observă că mama lui îi oferi brațul marchizei, iar Henriette se poziționă între lady Aidan și lady Chastity. Vădit amuzat de această manevră lipsită de subtilitate, Gervase îi oferi brațul lui lady Morgan.

Era clar că mama lui își dăduse acordul, concluzionă el.

Apoi urmă o perioadă de două minute în care cei doi rămaseră singuri, pentru că mama lui se opri în capul scărilor cu celelalte doamne pentru a le explica ceva despre unul din portretele agățate acolo.

— Nu o să te deranjeze, *chérie*, prezența mea la balul organizat de sora și de cumnatul tău? o întrebă Gervase.

— Nu, de ce ar trebui?

Îl privi cu ochii scânteind și își dădu seama că trebuia să fi avut loc niște discuții mai aprinse în familie din cauza lui.

— Ce a avut de zis ducele de Bewcastle în legătură cu venirea ta aici? o întrebă el.

— Sunt aici, nu-i așa? spuse ea.

— Și ce are de spus cu privire la prezența mea la bal?

— Din câte știu, nu cred că e la curent cu asta. Și de ce ar fi? Nu este balul său.

— Dar poate că nici nu voi veni până la urmă. Nici măcar nu voi putea să valsez cu tine, *chérie*.

Morgan se întoarse și îl privi direct în ochi:

— De ce refuză categoric Wulfric să te lase să vorbești cu mine, lord Rosthorn? Ești conte și, conform standardelor societății în care trăim, ai avut decența de a face

un lucru onorabil și de a veni să mă ceri în căsătorie. De ce te urăște așa de mult?

— *Chérie*, răspunse el, poate îl urăște pe bărbatul care a transformat-o pe sora lui în subiect de bârfă? Poate că mă desconsideră pur și simplu. În cazul ăsta, de ce ești așa dezamăgită? Ai fi spus da?

— Știi foarte bine că nu, răspunse ea, privindu-l cu dispreț.

Gervase îi zâmbi.

— Atunci înseamnă că Bewcastle ne-a făcut amânduro-ra un favor. Pe tine te-a salvat de la a fi pusă în fața unei situații nu tocmai plăcute iar pe mine, de la a-mi frânge inima. Dar cu întrebarea încă neadresată și în lipsa unui răspuns oficial, pot încă să mai sper.

— Cât ești de absurd, spuse ea încruntată. Te preferam atunci când îmi erai bun prieten.

Între timp cei doi ajunseră afară, iar celelalte doamne îi prinseră din urmă. Gervase o ajută pe lady Morgan să urce în caleașca marchizei de Hallmere și se întoarse pentru a le ajuta și pe celelalte doamne.

— Fiule, e încântătoare, spuse mama lui luându-l de braț în timp ce caleașca se îndrepta spre poartă. Cu cea mai mare plăcere mi-aș ceda titlul lui lady Morgan Bedwyn.

— Te asigur mamă, că nu vei fi nevoită să faci un astfel de sacrificiu, răspunse el făcându-i cu ochiul lui Henriette. Dacă îți aduci aminte, Bewcastle a refuzat cererea mea.

Dar ea nu-l refuzase. Nu încă. Iar el urma să o vadă din nou în fața întregii lumi. Chiar la un bal.

Gervase se uită în urma caleștii. Parcă tocmai îi spusese că nu va putea valsa cu ea din cauza doliului, nu?

Asta rămânea de văzut.

Morgan ieșise să călărească în fiecare dimineață. Mersese la slujbă împreună cu familia, vizitase câteva

galerii împreună cu Aidan și Eve și mersese cu ei și cu copiii lor la Gunter, de unde luaseră dulciuri. Și, desigur, servise ceaiul la Pickford House, unde fusese mirată să descopere că mai fuseseră invitate și alte doamne în afară de cele din familia ei.

Nicăieri nu fusese ignorată. Chiar dacă doamnele de la ceai fuseseră oarecum distante, asta nu înseamnă că nu fuseseră politicoase. În plus, nu avuseseră prilejul să o dojenească, pentru că întreaga după-amiază contesa de Rosthorn o ținuse aproape de ea. Morgan o găsisese încântătoare și, pe deasupra, avea și accentul franțuzesc al fiului.

Desigur, un bal era cu totul altceva. Abia acolo urma să descopere dacă scandalul îi afectase poziția în lumea bună, deși nu putea spune că îi păsa cu adevărat de lucrul ăsta. Dacă societatea din care făcea parte se săturase de ea, atunci pe ea deja o oboseau de moarte, sau cel puțin așa își închipuia ea. Tot ce-și dorea era ca sezonul balurilor și recepțiilor să se termine cât mai repede pentru a se întoarce acasă, la normalitate, la Lindsay Hall.

Totuși, recunosc ea în momentele de slăbiciune, viața va fi mult prea plictisitoare acolo după toate evenimentele ce se petrecuseră de la plecarea ei din primăvară.

Alese ținuta de bal cu atenție. Nu putea purta niciuna dintre rochiile ei minunate – majoritatea erau de culoare albă și oricum nu-i plăceau tocmai pentru acest motiv. În plus, nici nu-i era permis să danseze; dar asta nu era o problemă, pentru că nu o încânta câtuși de puțin perspectiva de a dansa cu toți tinerii novici care umpleau sălile de bal din Londra. Apoi urmări camerista în timp ce îi prindea părul cu o fundă din care șuvițele se revărsau pe spate, în cascadă, iar câteva ajungeau de-a lungul

gâtului și a tâmpelor. Morgan hotărî că îi plăcea ceea ce făcuse fata.

Nu va putea să danseze. Își aduse aminte de valsul sub cerul înstelat din pădure și se simți vinovată că își dorea să danseze din nou, atâta timp cât Alleyne tocmai dispăruse dintre ei. Fusese și el la picnicul acela și o certase pentru că îi permisesse contelui de Rosthorn să-i acorde atât de multă atenție.

Încă nu-i venea să creadă că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Eve și Aidan merseră în caleașca ducală de oraș, așezați pe bancheta din spatele cailor. În fața lor ședeau Morgan și Wulfric. În timp ce ei conversau, Morgan se întreabă dacă Wulfric știa că lordul Rosthorn fusese și el invitat.

În ultimele zile își dăduse seamă că era aproape îndrăgostită de el. Dar poate că se mințea singură. Era cert că fusese atrasă de el de la început. Iar apoi, după ce descoperise bărbatul inteligent și capabil de compasiune din spatele măștii de crai, începuse să-l placă și să-l respecte. Și, în cele din urmă, când din cauza mâhnirii provocate de moartea fratelui, se aruncase pasional în brațele lui, cei doi împărtășiseră cea mai profundă intimitate. Chiar dacă asta nu o făcuse să se îndrăgostească de el, Morgan își dădu seama că se înșela singură atunci când încerca să se convingă că se gândește la el ca la un prieten. Era mult mai mult decât un simplu prieten.

Caleașca se opri în spatele altor atelaje ce așteptau să intre pe poarta conacului lui Joshua din Berkeley Square.

— Fără îndoială Freyja și mătușa Rochester au aranjat să faci cunoștință cu câțiva tineri domni în seara asta, Morgan, spuse Wulfric. Scopul nostru este, bineînțeles, mult prea important ca să renunțăm din cauza unei bârfe

neînsemnate. Poate că nu poți dansa, dar te poți plimba și poți avea o conversație cu acești tineri.

— Dat fiind că niciunul dintre ei nu este contele de Rosthorn, bănuiesc.

Bărbatul întoarse capul și o privi cu sprâncenele ridicate.

— A fost invitat împreună cu contesa și domnișoara Clifton, verișoara lui.

— Ah, exclamă el calm. E interesant că nimeni nu a crezut de cuviință să mă înștiințeze și pe mine până acum.

— De ce ar fi fost nevoie? îl întreabă ea. Doar asta e balul lui Joshua și al Freyjei.

— Ar fi fost, spuse Wulfric, păstrându-și calmul.

Atunci când îl întrebase de ce Wulfric îl urăște atât de tare, contele de Rosthorn nu-i dădu un răspuns clar, preferând să schimbe subiectul.

— Este la fel de important, Wulf, ca Morgan și Rosthorn să fie văzuți împreună la bal pentru a mai risipi bârfele, spuse Aidan.

Un lacheu veni și deschise ușa caleștii, după care lăsă jos scara. Wulfric îi oferă mâna lui Morgan și o conduse pe covorul roșu ce fusese întins pe scări și pe pavaj. Fata evită să-l privească în ochii argintii. În schimb, ținu capul sus și le zâmbi tuturor celor pe care îi întâlnește în drum spre locul unde se afla mătușa Rochester, în grija căreia o lăsă fratele ei. Mătușa arăta formidabil, îmbrăcată în satin negru și având pe cap un turban negru cu pene. Până și mânerul lornietei era neagră.

De acum, Morgan se aștepta la o seară complet anostă. Și, într-adevăr, nu începuse bine. După cum prevăzuse, mătușa ei îi prezentă doi tineri necopți și plini de coșuri cu care sigur că se aștepta ca nepoata ei să se simtă în largul ei, ba mai mult, să-i considere potențiali parteneri de căsătorie.

Lucrul ăsta era suficient să o facă să urle de plictiseală mai ales că, neavând voie să danseze, trebuia să stea pe canapea și să converseze elaborat cu fiecare în parte pe marginea unor subiecte atât de inconsecvente, încât uita despre ce vorbea chiar și de două ori în timpul unei propoziții. Politețea însă o constrângea să zâmbească, să-și facă vânt cu evantaiul și să mimeze că niciodată nu s-a mai simțit atât de bine în toată viața ei.

Era la jumătatea celui de-al doilea grup de băieți cu care trebuia să converseze în clipa în care ajunse și contele de Rosthorn, împreună cu mama și verișoara lui. Arăta într-adevăr splendid, îmbrăcat într-o combinație de gri cu argintiu și negru, așa cum observă Morgan. Dar nici măcar nu-și putea acorda luxul de a se uita în voie la el, fiind conștientă de vâlva pe care ar fi putut să o stârnească. Fusese destul de rău atunci când ajunsesse ea, dar acum cei doi protagoniști al recentului scandal se reîntâlneau. Balul Freyjei urma să fie un succes răsunător a doua zi.

Contele dispăru din salon, în timp ce mama și verișoara lui se alăturară unui grup de acolo. Dar la finalul întrevederilor ei, bărbatul reapăru și o aduse cu el pe mama sa pentru a o saluta pe mătușa Rochester.

— Oh, tu ești, Lisette? Întrebă mătușa ducând lorneta în fața ochilor, în timp ce lordul Rosthorn făcu o plecăciune. Nu te-am văzut la nicio recepție vara asta. Cred că ai rămas la Windrush. În orice caz, trebuie să-mi spui cum de reușești să te menții așa tânără.

— Ești foarte drăguță, dar ar trebui să privești mai de aproape și la lumina zilei, prietena mea. Pot să iau loc lângă tine? Henriette stă cu niște prietene. Lady Morgan, copila mea, chiar și în negru, tot ești mai frumoasă decât orice altă domniță de la bal. Dă-mi voie să te sărut pe obraz.

Apoi se întoarse către lady Rochester și îi spuse:
— Acordă-mi, te rog, plăcerea de a ți-l prezenta pe fiul meu, contele de Rosthorn.

Lady Rochester îl privi prin lornetă și penele din păr abia dacă se înclinară un centimetru.

— Tu ești neisprăvitul care a angajat o servitoare pentru Morgan fără să se gândească să o întrebe dacă are rău de mare, nu-i așa? Întrebă ea. Și apoi ai stat chiar tu cu nepoata mea pe punte, în timp ce fetei ăleia i se întorcea stomacul?

— Aveți dreptate doamnă, sunt vinovat, spuse Gervase. Dar ce era să fac? Să rămân și eu în cabină pretinzând că am rău de mare? Să o las pe lady Morgan în Bruxelles în grija unei doamne care mai avea puțin și era chemată să-și însoțească soțul în Paris? Lady Morgan trebuia să fie adusă în sânul familiei sale.

— Lordul Rosthorn s-a purtat extraordinar de bine cu mine, spuse Morgan, conștientă de faptul că toată lumea din jur savura fiecare detaliu, deși nimeni nu părea să le acorde atenție în mod special. Aceasta era o calitate pe care toți membrii înaltei societăți o aveau: erau capabili să facă două lucruri deodată. Așa li se dădea bărfelor apă la moară.

— Doamnă, permiteți-mi să o invit pe nepoata dumneavoastră la o plimbare de-a lungul sălii de bal, spuse contele aplecându-se.

Wulfric nu era în sală, observă Morgan dintr-o privire. Apoi își ținu răsuflarea, mascând lucrul acesta cu ajutorul mișcărilor de evantai, care îi răcoreau obraji. Mătușa Rochester se pare că era o însoțitoare mai aprigă decât fusese lady Caddick.

— Foarte bine, tinere, spuse ea după ce îl mai scrută o dată cu privirea prin lornetă, obiect de paradă, bineînțeles, așa cum era și monoculul lui Wulfric. Chiar și cu

ochiul liber, nu le scăpa mai nimic niciunuia dintre ei. Vă voi urmări.

— Lady Morgan?

Contele se înclină în fața ei. Expresia lui era serioasă și politicoasă, dar ea îl cunoștea mult prea bine și recunoscuse râsul din privirea lui.

— Mulțumesc, lord Rosthorn.

Morgan își desfăcu evantaiul și îl flutură, având grijă să-și păstreze obraji neînfierbântați, și îl prinse de braț, ușor plictisit și ușor arogantă.

— Te distrezi bine, *chérie*? o întrebă el.

— Sunt pe cale să mor de plictiseală. Distrează-mă!

— Mi-e teamă că mai degrabă îți voi frânge inima. Următorul dans e un vals.

— Oh, oftă ea. Cât de crud.

După plictiseala chinuitoare și lipsa de activitate din ultima oră picioarele îi tânjeau după un dans.

— Ne vom plimba ca un cuplu de octogenari ce suferă de gută și ne vom spune unul altuia ce dans scandalos e valsul, zise el.

Lady Morgan îi zâmbi.

— Îmi place contesa de Rosthorn, îi spuse ea. E încântătoare și amabilă.

— Și ea te place, *chérie*.

Își aplecă puțin capul pentru a fi mai aproape de ea și adăugă:

— Iar acum, că am ajuns acasă, e nerăbdătoare să mă vadă așezat la casa mea, cu soție și cu o grădiniță de copii.

— Serios?

Morgan simțea că obraji i se înroșesc. Oare flirta din nou cu ea — și într-un mod destul de scandalos?

— Într-adevăr, mamele te pot face să te simți destul de inconfortabil în prezența lor, încep să-mi dau seama.

Crede că treizeci de ani e o vârstă la care un bărbat cu titlu și avere nu mai poate rămâne mult timp burlac.

— Așa e?

Avea treizeci de ani. Erau doisprezece ani între ei, iar asta trebuia să pară o diferență destul de mare.

— Și nu e de părere că o mireasă de optsprezece ani ar fi prea tânără pentru un asemenea bărbat, spuse el.

— Lord Rosthorn, conversația asta trece limitele acceptate.

— Așa să fie, *chérie*? Întrebă el aplecând capul ceva mai mult. Doar pentru că fratele tău a spus nu? Chiar dacă noi am fost prieteni buni? Și amanți?

Dintr-odată, se folosi de accentul său franțuzesc.

— Ai face mai bine să spui asta în locuri în care ești mai bine primit, lord Rosthorn. Și ar trebui să spui cuvintele astea unei fete pe care o poți iubi.

— Ah, dar mama crede că eu pe tine te iubesc. La fel și Henriette. Încep să cred că s-ar putea să aibă dreptate, *chérie*.

Morgan simțea cum inima îi bate, gata, gata să-i iasă din piept. Își simțea pulsul în urechi. Salonul se umpluse cu dansatori, iar muzica trebuia să înceapă. Chastity urma să valseze cu lordul Meecham. Amândoi se priveau zâmbind, lucru destul de evident pentru cei din jur. Morgan era bucuroasă că Chastity își găsisese iubirea în decursul acestei primăveri. Avusese o adolescență grea și destul de singuratică.

— Nu e nici locul, nici timpul pentru o astfel de discuție, lord Rosthorn, spuse Morgan. Mi-aș fi dorit să pot dansa.

Apoi începu muzica.

— Poți face asta, spuse el oprindu-se lângă uși. Dacă îți dorești, vom valsa, *chérie*.

— Nu. Știi că nu pot.

— Nu aici, în public. Dar în privat?

Îl privi cu sprâncenele ridicate și închise evantaiul în timp ce dansatorii începură să se învârtască în spatele lor.

— În spatele bufetului e o anticameră ce nu e folosită, spuse el. Am putea valsa împreună acolo fără ca nimeni să știe. Iar dacă absența ta e observată va fi de la sine înțeles că te-am dus să bem o limonadă.

— Dar mătușa Rochester va observa lipsa mea.

Era destul de tentată să accepte. Nu numai pentru că își dorea să valseze și pentru că era vorba de contele de Rosthorn sau pentru că își dăduse seama că și el se îndrăgostea de ea, dar și din cauza plictiselii cumplite. Se simțea supravegheată și lucrul ăsta nu-i plăcea deloc după toată libertatea de care avusese parte la Bruxelles. Pentru ea, ultimele săptămâni de doliu fuseseră interminabile. În plus, ceea ce făcea acum era ceva de moment. Nimeni nu avea să știe.

Acum i se oferise ocazia de a valsa din nou cu Rosthorn.

— Vino, *chérie*, spuse el aplecându-și capul și mai aproape de al ei și zâmbindu-i leneș din priviri. Vino să valsezi cu mine.

Morgan îl luă din nou de braț iar bărbatul o grăbi afară din salon, înainte să se poată răzgândi.

Camera era pătrată, dar nu prea mare, cu o canapea și câteva scaune dispuse în jurul perimetrului. Gervase o descoperise ceva mai devreme și presupuse că era destinată acelor oaspeți care ar fi vrut să se odihnească în liniște pentru câteva clipe. Stinsese lumânările și închisese ușa. Fusesse o descoperire fericită. O cameră privată era mult mai adecvată decât balconul, care fusese prima lui alegere.

Aprinse acum lumânările de pe șemineu și se întoarse către Morgan. În spatele ei lăsase ușa puțin întredeschisă. Ceea ce ar fi trebuit să facă, își spuse el în timp ce ea-i zâmbea, era să se întoarcă imediat cu ea în sala de bal înainte ca cineva să deschidă ușa de tot și să fie prea târziu. Dar o plăcea prea mult pentru a putea să facă asta.

— Ascultă, nu e o melodie foarte ritmată. Putem reuși să dansăm aici fără să ne lovim de mobilă sau de pereți.

Morgan se apropie râzând; Gervase își trecu mâna dreaptă pe după talia ei și cu cealaltă, o luă pe a ei. Fata își așeză mâna liberă pe umărul lui. Atmosfera intimă a valsului era potențată de spațiul privat în care se aflau. Gervase putea simți mirosul de violete și își aduse aminte de ultima dată când rămăseseră singuri într-o cameră. Dansară în tăcere lăsând să intre prin ușa întredeschisă puțin din lumina, muzica și vocile de afară. Totuși, acestea nu periclitau cadrul intim accentuat de lumina lumânărilor dinăuntru. Morgan lăsă capul pe spate și îi zâmbi din nou. Îi zâmbi și el. Poate că în final nu va veni nimeni și va fi eliberat de orice consecință a gestului teribil pe care îl făcuse.

După câteva minute o trase mai aproape. Îi luă mâna și o duse la inima lui. Simți cum cealaltă mână a ei alunecă de-a lungul umărului și se oprește, odihnindu-se în spatele gâtului. Apoi își întoarse capul într-o parte și după ce oftă ușor își sprijini fruntea sub clavicula lui. Cei doi continuară să danseze astfel, cu corpurile lipite.

Morgan era zveltă și avea o feminitate caldă. Era o prezentă familiară și dragă.

— *Chérie*, îi murmură la ureche câteva minute mai târziu, iar ea își întorse fața către el și îl privi. Avea ochii visători și semiacoperiți de pleoapele grele datorită sunetului muzicii, al lumânărilor și a apropierei calde dintre trupurile lor.

— Da, șopti Morgan cu buzele întredeschise.

Gervase se aplecă și o sărută, apoi se opriră din dansat și cu o mână o prinse de talie, iar cu cealaltă îi cuprinse capul. În timpul ăsta ea îl îmbrățișă cu toată puterea și își arcui corpul după al lui. Buzele ei se deschiseră sub atingerea buzelor lui și dorința îi cuprinse pe amândoi. Limba lui pătrunse în gura ei și fata îl strânse și mai aproape, scoțând un geamăt subțire de încurajare. Una dintre mâinile lui o mângâie și îi cuprinse unul dintre sâni.

Acela fu momentul în care se declanșă panica. Nul Se pierdea în focul pasiunii și nu făcea decât să o trădeze. Morgan nu făcuse nimic astfel încât să merite asta. Trebuia să iasă din cameră cât mai repede și să o aducă înapoi până să descopere cineva că ei nu erau nici în sala de bal, nici la bar. Dintr-odată îl cuprinse disperarea de a o salva și de a se salva și pe el.

Îi dădu drumul și ridică privirea.

Prea târziu.

Acum ușa era deschisă pe jumătate și o parte dintre oaspeți fie intrau fără nicio jenă, fie treceau încet pe lângă ea fiind, probabil, prea bine-crescuți pentru a sta pe loc să se holbeze.

Ducele de Bewcastle, cu mâna pe clanță, intrase deja și acum trânti ușa cu putere în urma lui.

15

Vina fu primul sentiment pe care îl simți Morgan. Purta negru și renunțase la multe dintre activitățile sociale din respect pentru amintirea lui Alleyne, dar totuși cedase tentației de a valsă. Al doilea sentiment fu cel de rușine. Wulfric și jumătate din invitați tocmai o

văzuseră în brațele contelui de Rosthorn. Sentimentul ce urmă fu exaltarea. Era aproape sigură că și el o plăcea. În cele din urmă apărură și cel de-al patrulea sentiment: furia. Cum îndrăznise Wulfric să intre așa peste ei, de parcă ar fi fost niște copii neascultători. De fapt, toate cele patru sentimente o cuprinseseră aproape simultan.

— Niciodată nu bați la uși, Wulfric? întrebă ea, privindu-l sfidător?

Fratele ei avea monoculul la ochi și privea prin el brațul contelui ce o ținea protector pe după talie. Gervase nu și-l retrase. Wulfric ignoră întrebarea ei.

— Am venit deja să-ți cer mâna lui lady Morgan, Bewcastle, spuse lordul Rosthorn. Iar mâine-dimineață mă voi prezenta din nou la Bedwyn House să repet gestul. Presupun că ești de acord că acum nu e nici locul, nici momentul pentru a duce mai departe discuția asta.

Vocea lui era rece și tonul vehement. În plus, nu era nici urmă de accent franțuzesc. Fața lui Wulfric afișa o mască de control și sânge rece.

— Trebuie să te felicit, Rosthorn. Ai reușit să întreci vigilența mea – pentru moment.

— Oh, dar e ridicol! strigă Morgan desprinzându-se din strânsoarea contelui. Nu făceam decât să valsăm aici după care ne-am sărutat. De comun acord, aș adăuga.

Wulfric își întoarse privirea către ea. Oare tocmai spusese că doar valsau și se sărutau?

Doar?

Dar înainte ca Wulfric să înceapă să spună ceea ce voia să spună, ușa se deschise larg și înăuntru intră Freyja. Aceasta se uită când la unul, când la altul, cu sprâncenele ridicate circumspect.

— Mă așteptam să vă gălesc cel puțin în mijlocul unui duel, iar pe Morgan să o văd leșinată într-un colț. Se pare că despre balul nostru se va vorbi foarte mult mâine

și multe alte zile de aici înainte. Dar la ce altceva se pot aștepta atunci când vine vorba de o distracție organizată de mine și Joshua? Lord Rosthorn, chiar ai fost văzut sărutând-o pe sora mea aici? Asta e într-adevăr șocant și am fost extrem de norocoasă pentru că nu am leșinat. Wulf, arăți de parcă ai fi înghițit un întreg aisberg. Morgan, tu arăți ca lady Macbeth. Vreau să vă reamintesc tuturor că acest bal a fost organizat în cinstea lui lady Chastity Moore și a lordului Meecham, iar eu nu voi permite ca petrecerea să se transforme în circ.

— Tocmai îl informam pe Înaltpreasfinția Sa, doamnă, spuse lordul Rosthorn făcând și o plecăciune, că intenționez să fac o vizită oficială mâine-dimineață la Bedwyn House cu scopul de a-i cere mâna lui lady Morgan Bedwyn.

— Cu siguranță atât Wulf, cât și Morgan vor avea ceva de spus în legătură cu acest subiect, dar asta se va întâmpla mâine, nu în seara asta.

— Dar asta e o prostie! protestă Morgan.

— Sigur că e o prostie, confirmă Freyja venind spre ea pentru a o lua de braț. Dar în același timp e o problemă extrem de serioasă. Înalta societate va fi gata să te arunce în cea mai cumplită dizgrație după toate astea și, din păcate, înalta societate e un monstru pe care până și noi, familia Bedwyn, trebuie să avem grijă din când în când să nu-l supărăm prea tare. Este timpul să-ți pui o mască, pentru că ne vom întoarce împreună în salon, Morg, și vom face unu sau două tururi în jurul încăperii de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Păcat că nu ai moștenit nasul Bedwyn. E un adevărat avantaj în situații ca asta. Dar poți zâmbi, așa că fă asta.

Era greu să nu fii furat de cuvintele Freyjei, atunci când era în cea mai bună formă. Morgan nici măcar nu încercă să reziste și ieși din cameră fără să se uite la cei doi bărbați.

Dar era aproape sigură că Wulfric a ieșit din încăpere imediat și a pornit pe urmele lor.

Dimineața următoare Morgan îl zări pe contele de Rosthorn sosind în cabrioleta sa. După ce veni hotărât spre ușă și bătău fără niciun răspuns, bărbatul așteptă puțin și intră la fel de hotărât. Ea stătea pe bancheta de pe pervazul ferestrei din dormitorul său, avea genunchii ridicați și brațele încolăcite în jurul lor. Rămăsese dinadins acolo pentru a fi singură și a putea reflecta în voie asupra a ceea ce avea să urmeze.

Trebuia să se liniștească. În mintea și sufletul ei era vraiste. Toată lumea voia ceva de la ea după întâmplarea din seara precedentă. Cu toții aveau o opinie sau un sfat de oferit, sau ambele.

Mătușa Rochester, vădit scandalizată, găsise un moment de liniște în care ținuse să-și anunțe nepoata că a reușit să compromită numele Bedwyn. Așa cum îi spuse mătușa, familia Bedwyn, chiar dacă avea o reputație neconvențională, niciodată nu fusese acuzată de vulgaritate. Acum, Morgan trebuia să se căiască pentru fapta săvârșită, măritându-se cu un libertin mult prea bătrân pentru ea, care fără îndoială o va neglija și se va da în spectacol cu haremul său. Va fi norocoasă dacă vreunul dintre cei mai mari pedanți va voi să o primească în vizită în următorii cincisprezece ani.

Freyja îi spusese și ea părerea în timpul aceluia tur al sălii de bal, în timpul căruia Morgan se gândea că buzele i s-ar fi putut despica oricând de la atât de mult zâmbit.

— Alleyne obișnuia să spună că într-o zi ai să ne întreci pe toți. De fapt, ceea ce am făcut eu cu Josh anul trecut a fost mult mai grav decât un dans urmat de un sărut în văzul tuturor în anticamera unei săli de bal. Nu neg că

nu ar fi vorba de mai mult de atât în cazul tău. Ai fost spectaculos de indiscretă în ultima lună, nu-i așa? Iar ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost doar cireașa de pe tort. Dă-mi voie, totuși, să-ți dau un sfat. Bărbatul ăsta e foarte atrăgător – recunosc asta. Dar vreau să fii o Bedwyn până la capăt. Nu accepta această cerere în căsătorie decât dacă ești foarte, foarte sigură că el este cel alături de care te vezi petrecându-ți restul zilelor.

— Lordul Rosthorn e un bărbat încântător și frumos, îi spuse Charity. Și s-a purtat foarte grijuliu cu tine în Belgia. Nu pot să te învinuiesc că ai vrut să valsezi cu el, Morgan. Știu că nu aș fi putut îndura dacă mi-ar fi fost interzis să dansez cu Leonard. Îl iubești? Trebuie să-l iubești din moment ce i-ai dat voie să te sărute. Cât de mult îmi doresc să te văd la fel de fericită ca mine.

— Anul trecut, când m-am măritat cu Aidan, am făcut-o în pofida tuturor sfaturilor pe care le promisem de la cei ce mă iubesc și am făcut-o din cele mai greșite motive, îi spuse Eve după ce se întorseseră de la bal. Am avut foarte mult noroc să ne îndrăgostim unul de celălalt într-un timp atât de scurt. Dar la fel de ușor se putea întâmpla să fim nefericiți până la finalul vieții. Morgan, să fii sigură că în cazul în care accepți să te măriți cu el o faci pentru că nu crezi că vei găsi fericirea alături de un altul, nu din cauza acestui proaspăt reaprins scandal.

— Uită de scandal, Morgan, venise rândul lui Aidan să spună. Dacă nu îl vrei pe Rosthorn, spune-i-o și trimite-l să-și vadă de drumul lui. Vino cu Eve, cu copiii și cu mine pentru restul verii și întoarce-te la Lindsey Hall la iarnă. Primăvara viitoare toată lumea își va reaminti de tine ca de una dintre încăpățânatele și sălbaticile fete Bedwyn. Apoi o privi de aproape cu ochii săi negri. Pe de altă parte, dacă îl vrei, atunci spune-i-o și noi îl vom ierta pentru indiscreția din seara asta și îl vom primi în familie de dragul tău.

Wulfric așteptă dimineața, după ce Morgan avu parte de o noapte agitată, aproape lipsită de somn. Fratele ei trimise după ea și o chemă în bibliotecă, înainte ca fata să coboare la micul dejun. Pășii de-a lungul încăperii sub ochii lui atenți de dincolo de birou. Desigur, nu avusese grijă să-și ușureze situația și îl fixă și ea cu privirea.

— la loc, o invită el și Morgan se așeză pe marginea scaunului din fața lui. Nimic nu e irevocabil în clipa de față, Morgan, chiar dacă acum sunt obligat să-i acord contelui de Rosthorn o întâlnire în care să discutăm cererea lui în căsătorie și să-i garantez că va putea să-ți facă curte personal. Acordul tău tacit asupra a ceea ce s-a întâmplat seara trecută mă obligă să trec printr-un moment atât de neplăcut. În orice caz, importanța mea e mare și la fel și a ta. Îți impun să refuzi cu toată fermitatea și hotărârea. Dacă vei face asta, promit că între noi nu va mai exista nicio discuție legată de acest subiect. Te voi duce înapoi la Lindsey Hall într-o săptămână sau poți merge la Oxforshire cu Aidan.

Deci nu vor mai fi reproșuri și acuzații? se întrebă Morgan frângându-și mâinile deasupra genunchilor. Îi era mai ușor să-i facă față lui Wulf atunci când avea cu ce să-l sfideze.

— Îi voi răspunde lordului Rosthorn așa cum voi crede că e potrivit, îi spuse în cele din urmă.

Toată noaptea se întrebase dacă îl iubea, iar acum era aproape sigură de lucrul ăsta.

— Ai fost amăgită, Morgan, spuse Wulfric în cele din urmă, după o pauză în care o privi îndelung. Rosthorn nu te iubește. Rosthorn mă urăște pe mine.

— Ce prostie! îi răspunse Morgan supărată. Tu ești cel care îl urăște! Pentru același motiv, l-ai fi felicitat pe sir Charles Stuart. Ești de neînțeleș.

Ochii lui argintii îi priviră din nou pe ai ei.

— Te-am întrebat și înainte, spuse ea, dar nu mi-ai răspuns. L-am întrebat și pe el, dar a evitat să răspundă. De ce îl urăști? De fapt motivul nu are legătură cu mine, nu-i așa? Voi vă cunoașteți dinainte – dinainte de plecarea sa în exil.

Momentele lungi de tăcere nu păreau să-l deconcer-teze niciodată pe Wulfric. Iar Morgan nu se lăsă nici ea deconcertată de pauza ce urmă și continuă să se uite direct în ochii fratelui său.

— A necinstit o fată și a jefuit-o, îi spuse el în cele din urmă. Acesta e motivul pentru care Rosthorn – tatăl său – l-a expulzat din Anglia și i-a spus să nu se mai întoarcă niciodată.

— Poftim?

Morgan apucă marginea biroului cu o mână, de parcă asta ar fi oprit-o să nu se prăbușească.

— A fost găsit în dormitorul ei, în patul ei, în timpul unui bal. Situația nu era cu mult diferită de cea de aseară și probabil că motivul era și el similar.

Gura lui Morgan era uscată. Fata încercă să-și umezească buzele, dar și limba i se uscăse.

— De unde știi că fata nu consimțise, întrebă ea. Așa cum am făcut eu aseară.

— Nu. Logodna sa cu un alt bărbat urma să fie anunțată în seara aceea. l-a fost mult prea rușine să-și ducă planul la bun sfârșit, deși el încă ar fi acceptat logodna. Apoi a refuzat oferta pe care i-a făcut-o Rosthorn a doua zi și s-a retras departe de societate, urmând să nu se mai mărite niciodată în ciuda poziției sociale, a averii și a frumuseții pe care o avea din plin. Viața ei a fost distrusă.

— N-am să cred asta, spuse Morgan ridicându-se în picioare. Cu toții știm cum se exagerează în cazurile astea. De unde știi că ceea ce mi-ai spus e adevărat?

— Eu sunt bărbatul cu care trebuia să se logodească, spuse fratele ei calm. Eu am fost unul dintre cei trei bărbați, alături de Rosthorn și tatăl lui, care au intrat în dormitorul ei și l-au găsit acolo. Dar se pare că am ajuns mult prea târziu, după cum s-a dovedit în final.

Morgan se holbă la el transfigurată. Wulfric fusese cândva aproape logodit? Și fusese rănit atât de îngrozitor chiar de actualul conte de Rosthorn? Erau niște informații mult prea tulburătoare pentru a putea fi asimilate toate odată.

— Poate ai interpretat greșit ceea ce ai văzut, spuse ea.

— Greu de crezut.

— S-a întâmplat cu nouă ani în urmă.

— Da.

Cei doi se priviră atent, ea cu ochii tulburați, iar el cu ochii reci.

— Un astfel de bărbat, spuse el după o lungă tăcere, nu are ce căuta la mai puțin de o milă distanță de sora mea. Dar a reușit cu foarte multă inteligență să-și facă drum către sufletul tău și să ocupe o poziție publică foarte bună, motiv pentru care sunt obligat să-l las să-ți vorbească. Cât timp nu-i voi interzice să te ceară, nici ție nu-ți pot interzice să accepți. Iar dacă încerc asta, sunt perfect conștient că ai putea să te compromiți pentru totdeauna fugind împreună cu Rosthorn. Însă ceea ce pot face e să am încredere în tine că vei lua decizia cea mai bună pentru fericirea ta.

După ce îl privi îndelung, Morgan părăsi biblioteca fără să mai spună nimic.

Așa ajunsese să stea la pervazul ferestrei în clipa în care lordul Rosthorn ajunsese la Bedwyn House și probabil că intrase în bibliotecă și acum discuta cu Wulfric despre termenii căsătoriei. Morgan nu știa cât durează de obicei

o astfel de discuție. Dar la un moment dat, peste o jumătate de oră sau o oră, știa că va auzi un ciocănit în ușă și va fi chemată în bibliotecă pentru a da ochii cu el.

Bărbatul care o necinstise pe femeia pe Wulf o iubea. Fuseseră prinși împreună în pat, iar ceea ce spusese ea mai târziu confirmase faptul că nu i se dăruise din proprie voință.

Bărbatul care flirtase cu ea, Morgan, într-un mod destul de avantajos, chiar înainte de bătălia de la Waterloo.

Bărbatul care fusese alături de ea și-i oferise protecție în zilele de după luptă.

Bărbatul cu care făcuse dragoste după ce aflase că nu mai era nicio speranță ca Alleyne să fi supraviețuit.

Bărbatul pe care începuse să-l iubească. Bărbatul despre care credea că începuse și el să o iubească.

Oare ceea ce se întâmplase cu nouă ani în urmă avea puterea să anuleze orice sentiment pe care îl avea pentru el? Bărbatul acesta necinstise o femeie, iar ea încă nu putea crede asta despre el. Dar cum ar putea să nu fie adevărat? Wulfric fusese acolo și nu era genul de om care să distorsioneze adevărul în mod intenționat.

Niciodată, în întreaga ei viață, Morgan nu mai fusese așa de confuză.

Chemarea veni patruzeci de minute mai târziu, când servitoarea ei apăru și crăpă ușa. Morgan sări în picioare, își netezi cu mâinile fusta neagră, își îndreptă umerii și ridică bărbia.

Contele de Rosthorn urma să dea niște explicații.

Ducele de Bewcastle îl făcuse pe Gervase să aștepte douăzeci de minute în camera de primire, înainte să-l cheme în bibliotecă. Urmase o întâlnire scurtă și rece, în care totul fusese discutat de așa manieră încât niciun factor personal nu fusese inclus. Bewcastle nu ezitase

să-i spună că o sfătuisese pe lady Morgan Bedwyn să nu accepte oferta lui. Dar în final se ridică și părăsi încăperea, lăsându-l pe Gervase cu privirea îndreptată către cărbunii stinși din șemineu.

Toată noaptea simțise o satisfacție rece.

Și toată noaptea încercase să ignore puternicul sentiment de vină ce-l apăsă. Și în toată obsesia asta de a se răzbuna pe Bewcastle, își permisesese să devină aproape la fel de rău cum îl crezuseră cu toții în urmă cu nouă ani. *Aproape* la fel de rău? Mai rău, de fapt. Marianne și-a săpat singură prăbușirea. În schimb, nu se putea spune același lucru despre Morgan.

Gervase se întoarse și își cuprinse mâinile la spate; auzi ușa deschizându-se și o văzu pe Morgan trecând pe lângă lacheu și venind spre el.

Părea calmă, își spuse el, deși chipul îi era complet lipsit de culoare. Umerii erau drepti și ținea bărbia ridicată. Se încruntă în momentul în care își aduse aminte de îmbrățișarea în care se cuprinseseră seara trecută. Nu intenționase ca lucrurile să se întâmple așa. Îmbrățișarea nu făcuse parte din planul său. În schimb, intenționase să fie prinși valsând împreună în anticameră. Ar fi fost suficient pentru a reaprinde flăcările unui scandal aflat pe punctul de a se stinge.

Îmbrățișarea venise de la sine.

— Ei bine, *chérie*, iată-ne aici, spuse Gervase.

Morgan veni lângă el și se opri la o distanță de două picioare, privindu-l direct în ochi. Oare se aștepta să reacționeze cu timiditate? Să roșească?

— Dacă ai de gând să te așezi în genunchi și să faci din asta o scenă pitorească poți să nu te deranjezi, lord Rosthorn. Vreau să știu ce s-a întâmplat acum nouă ani.

Ah. Înseamnă că Bewcastle îi spusese – varianta lui, desigur. Părea logic să facă asta. Oare ce altă cale

ar fi fost mai sigură pentru a o determina să-i respingă propunerea?

— A fost un moment de indiscreție, *chérie*. Ți-aș fi spus că nu e ceva cu care să-ți preocupi frumosul căpșor, dacă aș fi crezut că urmează să scap ușor cu asta, îi spuse el zâmbind.

Dar pe Morgan nu o amuză deloc această glumă veche.

— Răspunde-mi la o întrebare înainte. Ai necinstit-o?

Da, bineînțeles că Bewcastle fusese ocupat să-i povestească întreaga sa versiune. Gervase se întoarse cu spatele, spre șemineu.

— Vrei răspunsul scurt? o întrebă el. Atunci nu, nu am necinstit-o.

— Presupun, spuse Morgan cu vocea ușor tremurândă, că vreau ceva mai mult decât răspunsul scurt, lord Rosthorn. Dacă nu ai necinstit-o, atunci ce s-a întâmplat? Ai fost găsit cu ea într-o situație compromițătoare lipsită de circumstanțe atenuante. Apoi ea te-a acuzat că ai siluit-o. A refuzat cererea ta în căsătorie și s-a retras din societate pentru totdeauna. După cum vezi, știu ce s-a întâmplat. Ce vreau e să-mi explic cum ai putea să nu fii vinovat.

Bărbatul oftă. Acum știa ce era mai rău. Nu-și dorea de fapt să se însoare cu ea, nu? Și cu siguranță nu ar fi fost în interesul ei să se mărite cu el. Ajunsese la rezultatul pe care și-l dorise... dar adevărul era că acest rezultat nu-i mai aducea nicio satisfacție. Răzbunarea fusese o prostie, o dovadă de imaturitate. Niciodată nu rezolvă nimic și nu face decât să adâncească ura. Bewcastle fusese și el victimă, dar Gervase mai uita asta.

Fără să se întoarcă, bărbatul simți că lady Morgan se îndepărtase de el și traversase camera oprindu-se în fața ferestrei din spatele biroului.

— O cunoșteam de mult, îi spuse el. Era vecină cu noi și prietenă cu surorile și verișoara mea. Cred că începuse să-mi placă puțin de ea atunci când am crescut – era încântătoare. Dar niciodată nu am căutat cu adevărat să-i obțin simpatia sau să o curtez. Eram mult prea tânăr. În plus, eram prieten cu Bewcastle – nu foarte apropiat, dar speram să avansez într-o bună zi în cercul său de prieteni – iar el începuse deja să o curteze pe Marianne după ce fata a fost introdusă în societate.

— Până astăzi nu am știut că Wulf a fost vreodată pe punctul de a se însura. Presupun că a fost îndrăgostit de ea.

— Tatăl ei era marchiz, spuse Gervase. Bewcastle ar fi fost, desigur, o pereche splendidă pentru fiica sa iar logodna lor urma să fie anunțată în timpul unui mare bal organizat de el la mijlocul sezonului.

— Nimeni dintre noi n-a știut asta, spuse Morgan.

Gervase întoarse capul pe jumătate și observă că ea se așezase pe scaunul pe care cu puțin timp în urmă îl lăsase liber Bewcastle.

— Totuși, era o problemă, continuă Gervase. Marianne nu își dorea să se mărite cu el. Dar Bewcastle era un bărbat puternic, și la fel era și tatăl ei. Marchizul călcă în picioare toate obiecțiile ei și o amenință cu tot felul de consecințe groaznice în cazul în care nu va accepta și nu va acționa așa cum se aștepta de la ea atunci când Bewcastle urma să o curteze.

— Cum poți ști asta? o întrebă ea privindu-l cu furie din celălalt capăt al camerei.

— Ea mi-a spus, zise el. A dansat cu mine întreaga seară și în mijlocul unei melodii m-a luat afară din sală spunându-mi că trebuie să vorbească ceva cu mine. M-a dus în sufrageria ei privată și mi-a spus tot ce avea pe suflet. Era destul de distrată. Mi-a zis că logodna urma

să fie anunțată după cină și că din acea clipă mariajul ei cu ducele urma să devină imposibil de anulat. Mi-a zis că preferă să moară și m-a implorat să o ajut.

— Ce i-ai spus? întrebă Morgan în timp ce nările i se dilatău și puse ambele mâini pe birou.

— Ce aș fi putut să-i spun? ezită el. Nici măcar nu sunt sigur că-mi mai aduc aminte răspunsul exact. Am sfătuit-o să meargă imediat la amândoi, la tatăl ei și la Bewcastle, și să le spună că nu va accepta căsătoria. Îmi aduc aminte că m-am oferit să merg chiar eu și să încerc să am o discuție cu Bewcastle, în ciuda faptului că nu eram prieteni suficient de apropiați pentru a face asta. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e momentul în care m-am trezit la auzul zgomotului cu care fusese deschisă ușa dormitorului ei. Bewcastle a intrat tunând, urmat de îndeaproape de tatăl ei și de tatăl meu.

— În dormitorul ei?

— Eram întins pe pat, spuse el, în stare completă de șoc și aproape dezbrăcat. La fel era și Marianne. Cearșafurile erau aruncate cât colo de parcă tocmai avea loc o orgie violentă. Marianne plângea isteric, iar eu țin minte că priveam ca un vițel zăpăcit.

Gervase se întoarse cu fața la șemineu așa că nu-și putea da seama dacă ea îl credea sau nu. Era o poveste destul de incredibilă, motiv pentru care nimeni nu-l crezuse la vremea aceea – mai ales că nici el nu începuse să se apere imediat. Fusese paralizat din cauza șocului și a bunelor maniere. Nu se cădea ca el, un domn, să contrazică o domnișoară.

— A fost ceva ce s-a întâmplat de comun acord? întrebă el retoric râzând ușor. Sau a fost siluire? Cred că la vremea aia, Marianne era mult prea isterică pentru a putea oferi vreun răspuns coerent la întrebările urlate de tatăl ei, și eu nu am spus nimic. Privirea șocată și oripilată a

tatălui meu împreună cu privirea rece a lui Bewcastle mă amuțiseră.

— Care dintre variante e cea adevărată? întrebă Morgan cu asprime.

— Îmi mențin cu fermitate opinia că niciuna dintre variante nu reflectă realitatea. Nu am băut foarte mult și chiar dacă aș fi făcut asta cred că nu aș fi uitat complet un asemenea eveniment, nu-i așa? În plus, dacă aș fi fost chiar așa de beat, nu cred că aș fi putut face asta nici dacă aș fi avut o înclinație amoroasă. Presupun că am fost drogat.

— De Marianne?

Gervase ridică din umeri.

— Un domn nu poate acuza o doamnă de o asemenea faptă, cum nu o pot acuza nici de minciună, atunci când în sfârșit și-a revenit și a spus că am luat-o cu forța. Dar dacă m-a drogat, atunci planul ei a fost cu adevărat spectaculos. Bineînțeles, nu a mai urmat nicio anunțare a logodnei, nici în seara aceea și nici altă dată.

Gervase ridică o mână și se sprijini pe polița șemineului, aflată deasupra capului său.

Ce mod ciudat de a cere pe cineva în căsătorie, își spuse el. Dar apoi își dădu seama că într-o oarecare măsură se așteptase la asta.

— Motivul pentru care Wulfric te urăște se explică foarte ușor, lord Rosthorn, spuse ea ridicându-se de pe scaun și venind spre el din nou. Spune că îl urăști? Crede că ai făcut-o mai degrabă din ură pentru el decât din dragoste față de ea?

Gervase râse ușor, întorcându-se apoi spre ea. Biata fată – era doar un copil în clipa în care se întâmplaseră toate astea. Nu trebuia să fie amestecată în povestea asta acum. Oare se va putea ierta vreodată pentru ce făcuse? Puțin probabil.

— Acea scenă era parcă desprinsă dintr-o melodramă atroce. Bewcastle a părăsit camera în timp ce marchizul de Paysley nu mai contenea cu ocările aduse fiicei și cu amenințările cu moartea trimise în direcția mea. Și în timp ce tata îl asigura că-i voi face o vizită formală pentru a o cere în căsătorie eu am luat-o pe urmele lui Bewcastle pentru a-i explica situația, evitând să o acuz pe Marianne că ar fi mințit. Dar el s-a grăbit să coboare scările iar eu am fost oprit de Henriette în drum spre el. Fata avea chipul palid, era agitată și voia să știe ce se întâmplase. În momentul în care l-am găsit pe Bewcastle, acesta era în hol și se pregătea să plece din casă. Era înconjurat de mulți dintre prietenii noștri și, desigur, acolo mai erau prezenți și servitori, poate chiar câțiva oaspeți. Eram consternat, furios și mă simțeam înjosit. Prin urmare, am luat poziția adecvată și l-am invitat pe Bewcastle să vină la mine oricând își dorește revanșa.

— V-ați duelat? Întrebă Morgan cu ochii mari.

— S-a uitat la mine cum numai Bewcastle poate, de parcă aș fi fost puțin mai jos față de un vierme pe scara evoluției. Avea monoculul la ochi și mi-a spus că-și făcuse o regulă din a nu se duela decât cu domni. A adăugat că o să mă biciuiască cu cravașa pe pielea goală dacă mă mai vedea vreodată. Apoi a plecat și toată lumea a rămas să se holbeze la mine.

Morgan îl privi câteva clipe fără să spună nimic.

— Și apoi tatăl tău te-a alungat. Înseamnă că ai refuzat să o ceri în căsătorie pe Marianne?

— Nici măcar nu mi-a fost acordată șansa asta, cum nici ei nu i-a fost acordată șansa de a mă refuza. Tata a venit la mine dimineața următoare în timp ce încă mă îmbrăcam. Avea o scrisoare deschisă în mână și o privire întunecată cum nu mai văzusem niciodată – nici chiar în seara precedentă. Scrisoarea era de la Paysley și prin

ea cerea returnarea unei broșe pe care aș fi luat-o din dormitorul lui Marianne cu o seară înainte. Se pare că era vorba despre o prețioasă bijuterie de familie care nu prea era scoasă din cutia de valori, dar care-i fusese dată acum pentru ceea ce ar fi trebuit să fie balul de anunțare a logodnei.

— Nu, spuse ea încruntată. E ridicol. Nu ai face niciodată așa ceva.

— Mulțumesc, *chérie*, spuse el zâmbind. Dar o văzusem. Broșa era pe podea în clipa în care mă pregăteam să părăsesc dormitorul. Bewcastle era cât pe ce să calce pe ea dar s-a oprit, a ridicat-o și a pus-o pe o masă – apoi l-am urmat afară. L-am spus asta tatălui meu și l-am determinat să mă lase să merg la Bewcastle pentru a-mi confirma nevinovăția. Nu era acasă în dimineața aceea, dar l-am găsit la White, înconjurat de același grup de prieteni comuni alături de care fusese și noaptea precedentă. Am spus ce aveam de spus cu voce tare de față cu toată lumea, iar el și-a pus monoculul și a întrebat dacă vreunul dintre ei îl cunoaște pe cățelușul care stătea în ușă. După ce a spus asta m-a ignorat, iar eu am dispărut de acolo – eram un bărbat foarte tânăr și prost pe vremea aia, *chérie*. Tata i-a scris, dar el i-a răspuns scurt și la obiect, afirmând că nu știa nimic despre existența vreunei broșe. Și așa, după cum vezi, căzusem pe deplin în dizgrație. Am fost acuzat și condamnat pentru necinstirea unei tinere și pentru furt mișelesc. Tata a făcut ceea ce a crezut de cuviință.

Morgan îl privi îndelung.

— Te cred, spuse ea în cele din urmă. Dar îl cred și pe Wulfric. A văzut și a auzit ceea ce părea dovada irevocabilă a vinovăției tale, deși a fost rău în clipa în care nu ți-a oferit alibiul de care aveai nevoie în cazul broșei. Presupun că a făcut asta cu scopul de a te pedepsi pentru ceea ce-i făcuseși. Dar eu cred că ești nevinovat.

— Îți mulțumesc, *chérie*.

Morgan nu-i putu rezista în clipa în care Gervase îi luă una dintre mâini și o ridică la nivelul buzelor lui. Era singura care îl crezuse, iar bărbatul simțea că mai are foarte puțin până când îi vor da lacrimile. De asemenea, tocmai ea, care credea în el, era singura persoană pe care o trădase.

— Și așa, spuse el, iată-ne întorși la motivul vizitei mele din această dimineață.

— Aș prefer să nu-mi adresezi întrebarea, spuse ea.

— Așa e, *chérie*? Nu îți dorești să te măriți cu mine?

— Nu trebuie să luăm în considerare căsătoria cât timp tu ești obligat să-mi adresezi întrebarea, iar eu să-ți răspund. Nu trebuie să lăsăm societatea să ne dicteze viitorul. E absurd.

— Dar poate că în ceea ce privește această problemă cu pricina, eu sunt de acord cu societatea.

— Totul s-a întâmplat mult prea repede, spuse ea. Și aici mă refer la întâmplările din ultimele două luni. Mi-ai fost prieten, chiar dacă într-un anumit moment am permis să se întâmple mai mult decât ar fi trebuit. Simt o oarecare afecțiune pentru tine, lord Rosthorn, și se pare că și tu îmi întorci sentimentele. Dar de la o căsătorie îmi doresc mai mult.

— Dragoste? Întrebă el zâmbind cu mâhnire.

— Vreau să mă întorc la Lindsey Hall pentru restul verii, spuse Morgan fără să ducă discuția mai departe. Cred că și tu vrei să te întorci la Windrush pentru a-ți recupera viața de care ai fost privat cu nouă ani în urmă. Amândoi ar trebui să facem ceea ce ne dorim, neîmpovărați de legături pe care le-am putea regreta.

Urma să-i fie redată libertatea, dar unde era exaltarea pe care ar fi trebuit să o resimtă?

— Și primăvara viitoare? Ne vom întâlni din nou? Întrebă el.

— Poate că da, răspunse ea. Poate că nu. Viitorul trebuie lăsat să se desfășoare de la sine. Îți mulțumesc pentru vizită, lord Rosthorn, dar te rog să nu-mi adresezi întrebarea. Nu aș putea suporta să te refuz fiindcă te plac, după cum vezi, însă oricum aș fi obligată să iau decizia asta.

— *Chérie*, îmi frânger inima, îi spuse el încă ținându-i mâna într-a lui.

Apoi o duse iar spre buze și o sărută strângând-o ușor, cu ochii închiși.

Și cel mai nesăbuit lucru era că nu mințea când spunea asta.

Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să mai poată spună ceva, se auzi o bătaie ușoară în ușa bibliotecii și înăuntru își făcu apariția lady Aidan Bedwyn.

— Îmi cer iertare, spuse ea. Wulfric era hotărât să vină aici pentru că e de părere că ați stat împreună mai mult decât ar fi fost normal. Dar l-am convins să mă lase pe mine să vin în locul său. Voi lua o carte și mă voi așeza în colțul cel mai îndepărtat fără să aud și să văd nimic. Vă rog, ignorați-mi prezența.

Lady Morgan își retrase mâna.

— Nu este nevoie, Eve, răspunse ea. Lordul Rosthorn tocmai se pregătea să plece.

Lady Aidan îl privi întrebător.

— Nu vine să servească ceva de băut în sufragerie?

Gervase se înclină.

— Nu, doamnă, deși vă mulțumesc pentru invitație. Trebuie să plec.

— Oh, îmi pare rău.

— Nu trebui să-ți pară, o încredință lady Morgan. Ne despărțim în termeni amiabili, Eve. Eu și lordul Rosthorn suntem prieteni.

Lui Gervase nu-i mai rămăsese nimic de făcut, decât să le salute încă o dată pe amândouă și să plece. În timp

ce își conducea cabrioleta în scuar, din nou în calitate de bărbat liber, își dădu seama că nicicând nu fusese mai nefericit.

16

Nimeni nu mai aduse vorba de contele de Rosthorn. Era ca și cum n-ar fi venit niciodată, ca și cum nu fusese așteptat să o ceară în căsătorie pe lady Morgan.

Toată lumea era foarte veselă. Eve și Aidan plănuiau să se întoarcă acasă în câteva zile și voiau ca Morgan să vină cu ei.

— Am putea merge la Lake District pentru câteva săptămâni, adăugă Eve. Ar fi trebuit să mergem anul trecut, dacă îți mai aduci aminte, Morg, dar în schimb am fost la Cornwall când Joshua a avut nevoie de ajutorul nostru. Anul ăsta vom încerca din nou și ne-ar plăcea să vii cu noi, nu-i așa, Aidan?

— Copiii s-ar bucura și ei, Morgan, spuse el.

Freyja și Joshua ajunseră după-amiază și cumva aflare și ei că nu avusese loc nicio logodnă.

— Ne vom întoarce acasă de cum se încheie sesiunea parlamentară, spuse Freyja. Niciun medic de aici nu a reușit să mă convingă că sufăr de grețuri matinale sau alte asemenea lucruri încântătoare legate de condiția mea. În plus, amândurora ne e dor de Penhallow – și să nu uităm că trebuie să organizăm nunta lui Chastity. Morg, vrei să vii cu noi? Ai putea lucra mai mult la pictura pe care îți doreai să o faci anul trecut.

— Acceptă, Morgan, spuse Joshua zâmbind răutăcios. Poate că vei putea să o influențezi pe soția mea să nu mai fie așa de activă. Altfel, o să urce dealuri și o

să vâslească fără să se gândească câtuși de puțin la stresul constant în care mă țin. Trebuie să nu uităm că amândoi suntem într-o stare mai delicată în această perioadă.

Wulfric își anunță și el intenția de a se întoarce la Lindsey Hall imediat după finalul sezonului londonez.

— Acum, că ești liberă, Morgan, vei putea face și primi vizite eliberându-mă de anumite obligații sociale – bineînțeles, asta dacă nu te hotărăști să-ți petreci vara la Lake District sau la Cornwall, îi spuse Wulfric.

Dar niciodată aceste responsabilități sociale nu păreau să-l fi deranjat, se gândi Morgan.

— Se pare că am atât de multe opțiuni încât indecizia m-a paralizat.

Dar niciunul dintre aceste planuri nu presupunea foarte multă activitate pentru ea. Nimeni nu menționase nimic de plimbările călare dimineața în Hyde Park, de cumpărăturile de pe Oxford Street sau Bond Street, și nici de vizitele la bibliotecă sau orice altă activitate pe care ar fi putut să o întreprindă chiar și acum, când ținea doliu.

Desigur, căzuse în dizgrație totală. Nu numai că se purtase vulgar și cu lipsă de respect față de numele pe care îl purta, atât la Bruxelles cât și la Londra – cum ținu-se să precizeze mătușa Rochester, dar acum refuzase să facă și unicul gest care ar mai fi putut să-i amelioreze situația, și anume să accepte cererea în căsătorie înaintă de contele de Rosthorn.

De ce spusese nu?

Aceasta era întrebarea care o săcâi pentru tot restul zilei. Credea că îl iubește. Iar după tot ce auzise despre teribila nedreptate care i-a fost făcută în urmă cu nouă ani, devenise și mai sigură pe sentimentele ei.

Și atunci, de ce-l refuzase?

Oare se așteptase să fi fost mult mai persuasiv și să o asigure cu și mai multe argumente că o iubește? Dar ei nu-i plăceau jocurile de genul ăsta.

Poate că avusese dreptate, își spuse ea în momentul în care se scuză și părăsi sufrageria mai devreme decât ceilalți, în timpul serii petrecute cu familia. Apoi o lăsă pe cameristă să-i pregătească patul și înainte de culcare se așeză iar pe pervazul ferestrei, cu mâinile în jurul genunchilor, în aceeași poziție în care stătuse și dimineața.

Poate că luase decizia corectă. Pentru Morgan fusese o primăvară agitată. Cum ar fi putut, după toate astea, să ia o decizie rațională în ceea ce privește căsătoria? Și poată că nici măcar nu-l iubea. Poate că tot ce simțea pentru el era prietenie și gratitudine – și simpatie.

Abia își aducea aminte întâlnirea de la Bruxelles din camera lui. Fusese o noapte pasională, sălbatică și plină de satisfacție. Dar se putea numi dragoste? Nu fusese dragoste, nu-i așa? se întrebă Morgan. Avusese nevoie de un umăr pe care să poată plânge, iar el i-l oferise – dar asta pentru că erau prieteni și poate pentru că se plăceau puțin mai mult decât simpli prieteni.

Dar acum îl refuzase și era foarte probabil să nu-l mai vadă niciodată. Și chiar dacă lucrul acesta urma să se mai întâmple anul viitor sau peste doi ani, cu siguranță nu vor face decât să se salute ca doi străini.

Morgan nu putea îndura asta.

Oare de ce îl refuzase?

Apoi își sprijini fruntea de genunchi, închise ochii și făcu ceea ce descoperise cu ani în urmă că o calmează: își ascultă propria respirație fără să se gândească la nimic altceva. Luase deja decizia și acum viața ei trebuia să meargă înainte, în necunoscut. Trecutul era în urmă, viitorul încă nu i se dezvăluia și acest moment reprezenta un echilibru și arăta ca o binecuvântare ce

și-o făcuseră unul celuilalt. De fapt, asta era singura realitate.

Dar câteodată se mai întâmpla să-și piardă concentrarea asupra respirației, iar acela era de fiecare dată un moment propice ca adevărul să se insinueze iar în mintea ei.

Îl opri să-i adreseze întrebarea pentru că nici ea nu o încheiase pe a ei. Îi fusese frică să-i pună cealaltă întrebare. Atât de frică, încât nu voia să recunoască nici față de ea că mai era ceva de întrebat.

Morgan ridică fruntea și-și îndreptă privirea spre întunericul de dincolo de fereastră.

Apoi se gândi că undeva, în sufletul ei, poate că știa răspunsul, dar acesta putea fi ignorat cât timp nu era confirmat prin viu grai.

Dar de când îi era ei frică de adevăr? Oare din momentul în care a refuzat să accepte timp de o săptămână realitatea morții lui Alleyne?

De când îi era frică să pună întrebări doar pentru că era conștientă de potențialul efect devastator al răspunsurilor? De la începutul acestei dimineți?

De când devenise o lașă, gata să se ascundă în camera ei și să plece la Lindsay Hall sau la Lake District sau la Cornwall, susținând că refuzul logodnei este rezultatul maturității la care ajunsese?

Dragostea era un lucru fără valoare – un lucru fals, inexistent – atunci când cel pe care îl iubești nu e cine crezi că e și nu a fost niciodată.

Trecu mult până când Morgan se urcă în pat și stătu acolo privind baldachinul de deasupra capului ei, știind că la fel ca în noaptea precedentă, nici acum nu va putea să doarmă. Ceea ce ar fi vrut să facă, în ciuda liniștii de mormânt ce împânzise casa, era să-și dea frâu exte-

riorizării sentimentelor, permițându-și luxul unei crize de nervi în mijlocul nopții.

Dar, ce păcat, acum nu mai era un copil.

Dimineața următoare, în timpul micului dejun, Morgan se uită la Eve apreciativ. Eve putea să pară blândă și liniștită, dar Morgan știa cum îi sfidase pe Wulf, pe mătușa Rochester și pe Aidan în momentul în care comandase în secret schimbarea în negru a culorii ținutei sale de bal, pentru a respecta memoria fratelui ei, recent ucis în război, lucru mult mai important decât purtarea unei ținute colorate, așa cum hotărâse Wulf. Și apoi îl sfidase încă o dată pe Wulf, atunci când insistase să se întoarcă acasă pentru a rezolva o problemă de familie, în loc să rămână la o cină importantă la Carlton House, cum îi ordonase el. Iar cel mai interesant era respectul pe care i-l purta Wulf acum, deși ea era fata unui miner galez. Asta spunea ceva despre coloana ei vertebrală.

Cu toate astea, Morgan respinse ideea de a-i cere să o însoțească. Era ceva ce trebuia să facă singură.

Prin urmare, jumătate de oră mai târziu, după ce Wulfric plecă spre Camera Lorzilor și toată lumea se întoarse la activitățile de zi cu zi, Morgan ieși pe ușa din față urmată la câțiva pași distanță de camerista ei. Se pregătea să meargă pe jos până la Pickford House. Iar dacă avea să întâlnească pe cineva în drumul ei, Morgan își propuse să dea bună dimineața și să își încline ușor capul, lăsând la latitudine celorlalți să-i răspundă cum cred de cuviință.

Nu-i păsa dacă mai târziu avea să întâlnească zece străini și cu toții urmau să o ignore.

Dar puținii oameni cu care se întâlneau erau lady Caddick și Rosamond. În clipa în care o văzu, lady Caddick se întoarse către Rosamond și îi spuse:

— Simt miros de pește stricat, Rosamond. E trist să observi că până și în cele mai bune zone ale Londrei nu poți evita astfel de mirosuri.

— Bună dimineața, doamnă! Bună dimineața, Rosamond! le salută Morgan.

Prietena ei o privi și ar fi vrut să se oprească, își spusese Morgan, dar mama ei o prinse de mânecă și o trase mai departe.

În mod normal pe Morgan ar fi amuzat-o această scenă, dar acum își aduse aminte de motivul pentru care plecase de acasă și redeveni serioasă. Se grăbi și ciocăni la ușa casei Pickford înainte să-și piardă curajul.

Contesa de Rosthorn nu era acasă, o informă valetul. Însă domnișoara Clifton cu siguranță va fi încântată să o primească. Morgan fu condusă la etaj, iar camerista merse în altă zonă a casei. Când ajunseră la destinație, majordomul o invită pe Morgan într-o cameră mai mică decât sufrageria în care fusese primită la ceai. În clipa în care îi fu anunțată prezența, Henriette Clifton se ridică în picioare și o privi surprinsă.

— Lady Morgan! Te rog, intră și ia loc. Îmi pare rău că mătușa Lisette nu e aici să te primească. Sunt sigură că și ea o să regrete.

Domnișoara Clifton se apropia de treizeci de ani, presupuse Morgan. Era ștearsă și avea puțin peste greutatea normală. Dar manierele nu-i lipseau, iar Morgan o plăcea.

— Sunt ultima persoană pe care te așteptai să o vezi azi, spuse ea așezându-se.

— Am fost surprinse și puțin dezamăgite în clipa în care Gervase s-a întors acasă și ne-a spus că ai refuzat cererea în căsătorie, spuse domnișoara Clifton. Chiar credeam că voi doi vă potriviți și îmi doream foarte mult să fie fericit. Dar sunt sigură că ai avut un motiv bun.

— Vrei să spui că tu nu te-ai întors împotriva lui acum nouă ani? o întrebă Morgan.

Domnișoara Clifton roși.

— A, deci ai aflat? Nu, nimeni dintre noi nu l-a învinovățit pe Gervase, cu excepția unchiului meu. Nu ne-am așteptat să reacționeze așa. Am regretat mult și am suferit din pricina acestui lucru. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— De fapt, am venit să vorbesc cu lordul Rosthorn și dacă îmi este permis aș rămâne să-l aștept până se întoarce acasă.

— Cu Gervase? Întrebă domnișoara Clifton uimită.

— E ceva ce am uitat să-i spun ieri. Te rog, nu-mi spune că se întoarce abia la noapte.

— Dar nici măcar nu e plecat, răspunse domnișoara Clifton ridicându-se. Vrei să vorbești în particular?

— Da, te rog, răspunse Morgan.

— Mă duc să-l chem, spuse ea părăsind camera înainte ca Morgan să se poată răzgândi. Oricum era prea târziu să poată face asta.

Rosthorn veni în mai puțin de un minut. Intră repede în timp ce un servitor închise imediat ușa în urma lui. Bărbatul întinse ambele mâini spre ale ei.

— Ce s-a întâmplat? Ți-a făcut cineva probleme? Bewcastle?

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Morgan ridicându-se și mergând în spatele scaunului pentru a pune un obstacol între ei.

În acel moment bărbatul lăsă brațele jos.

— Lord Rosthorn, de ce m-ai invitat la dans la balul vicontelui Cameron?

Ochii lui îi căutară pe ai ei pentru câteva clipe.

— Erai de departe cea mai încântătoare domniță de acolo, *chérie*. Te-am văzut și am știut că trebuie să găsesc o cale pentru a mă prezenta.

— Mai încearcă o dată, spuse Morgan, de data asta ea fiind cea care îl fixa cu privirea. Și de data asta răspunde-mi cu onestitate. Nu ai mai dansat cu nimeni altcineva în seara aia. Am optsprezece ani. Eram îmbrăcată în ținuta albă a unei fete care tocmai și-a făcut debutul în societate. Trebuie să fi arătat foarte copilăroasă față de tine, un crai cu experiență. Știai cine sunt înainte să ceri permisiunea de a te prezenta?

Un zâmbet palid apăru pe buzele lui.

— Știam, răspunse el.

— Și nu ai fost scârbit să afli că sunt sora ducelui de Bewcastle?

— Nu, spuse el. Am valsat cu tine, nu-i așa?

— De ce ai făcut asta, îl întrebă ea.

Chiar și acum o parte din ea încă mai spera să nu aibă dreptate. Dar Morgan știa că avea. Avea nevoie doar să-l audă confirmându-i.

— Ar fi fost mai bine dacă nu veneai astăzi, *chérie*, spuse el cu glas domol și capul aplecat ușor într-o parte. Ar fi fost mai bine dacă ai fi acceptat explicația simplă. Dar nu vei face asta, nu-i așa? Presupun că niciodată nu alegi calea ușoară în viață. Am valsat cu tine, *ma petite*, tocmai pentru că erai sora ducelui de Bewcastle.

Morgan strânse cu o mână spătarul scaunului și ridică bărbia.

— Și picnicul de la pădurea Soignés? îl întrebă ea.

— Tot pentru că erai sora lui Bewcastle.

— Vrei să spui că ai vrut să-mi distrugi viitorul?

— Nu. Am vrut să atrag atenția celor prezenți acolo asupra noastră sperând ca bărfele să ajungă la Londra și la urechile lui Bewcastle.

Morgan se simțea de parcă nu ar fi intuit adevărul, iar acesta o lovea în plin. Se simțea aproape paralizată de durere. Își aduse aminte că îi dăduse voie să flirteze

cu ea și ea făcuse același lucru simțindu-se stăpână pe situație. Apoi își aduse aminte de sărutul pe care i-l permisese.

Nu înțelesese jocul și era departe de a-l fi câștigat. Fusesse doar o marionetă.

Și în timpul ăsta Gervase încă o privea și îi zâmbea, așa cum obișnuia să facă atât de des la Bruxelles, știind ce efect avea asupra ei.

Însă acum știa că acela era zâmbetul disprețului față de tinerețea, ignoranța și familia ei.

— Iar la balul lui Richmond ai așteptat până au plecat toți ofițerii ca în final să poți veni la mine să mă consolezi. Sau ai făcut-o doar pentru a născoci încă un prilej de scandal?

— Ah, *chérie*, dar aveai nevoie de consolare.

— Iar apoi am avut nevoie să fiu însoțită la și de la doamna Clark. Iar apoi am avut nevoie de cineva care să-l găsească pe Alleyne și cineva care să-mi susțină cauza atunci când familia Caddick nu a mai vrut să rămână în Bruxelles. Ai luptat cu atât de multă fermitate pentru mine, lord Rosthorn, și ai fost mereu acolo când aveam nevoie să fiu acompaniată atunci când nu-i îngrijeam pe răniți. În tot timpul ăsta bârfele se înmulțeau în jurul nostru, iar tu erai prietenul meu. Cel mai amuzant lucru e că în tot timpul ăsta eu mă credeam foarte matură pentru vârsta mea. Eu eram cea care nu mai avea răbdare cu cei mai mari ca mine, despre care consideram că nu dețin controlul asupra propriilor destine. De fapt, m-am lăsat amăgită. Wulfric mi-a spus asta ieri înainte să vii la Bedwyn House dar nu l-am ascultat, spuse ea strângând spătarul scaunului cu ambele mâini.

— Cum pot să mă apăr? o întreabă el. Am fost teribil de vinovat în ceea ce te privește. Dar nu am fost întotdeauna vinovat. Nu după Waterloo.

Morgan veni în fața scaunului în clipa în care își dădu seama că Gervase ar putea crede că s-a ascuns acolo din lașitate.

— Și în noaptea în care am venit la tine, șocată din cauza veștii despre Alleyne...

— Ah, nu, *ma chère*, spuse el întinzând mâinile într-un gest de apărare.

— Credeam că eu am inițiat ceea ce s-a petrecut între noi. Încă mai cred asta însă acum știu că se datorează manipulării pe care ai exercitat-o asupra mea făcându-mă să te plac și să am cea mai mare încredere în tine. Oh, cum trebuie să te fi bucurat în tot timpul ăsta!

— Nu, micuța mea.

Dar Morgan ridică mâna și-l lovi peste față.

— O, ba da! strigă ea. Nu nega. Da, da, da, *oui, oui, oui*. În orice limbă ai vorbi, e în zadar să mă minți.

— Cum spui tu.

Bărbatul lăsă mâinile jos în timp ce urmele roșii ale degetelor ei începeau să se arate pe obrazul său stâng.

— Te-ai folosit de mine, spuse ea. Pretindeai că-ți pasă de mine, dar de fapt mă urai. Ești un om de cea mai joasă speță.

— Da, poate că sunt.

Mâna i se înfierbântase și o durea, dar cel puțin avea satisfacția că pe el îl durea și mai tare obrazul.

— Întâlnirea din Hyde Park și ceaiul servit împreună cu mama ta făceau parte din același plan de a-l umili pe Wulfric și mai tare și de a-l forța să accepte să mă curtezi. Iar la bal de unde știai despre existența acelei anticamere nefolosite? Cum se face că ușa a rămas ușor deschisă după ce am intrat? Și cum de ne-a cuprins pasiunea chiar în timp ce dansam astfel încât să fim găsiți îmbrățișați? Tu ai plănuit totul în felul ăsta.

Gervase continuă să o privească înmărmurit.

— Am plănuir, adevărat, așa este.

Morgan ridică mâna stângă de data asta și îl lovi peste celălalt obraz. Gervase clipi, dar nu încercă să se apere. Morgan îl privi în continuare. Nările i se dilată iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet plin de dispreț.

— Ieri a avut loc lovitură de grație. Mi-ai spus povestea aia și mi-ai câștigat simpatia — să vorbești despre nedreptățile ce ți s-au făcut funcționează cel mai bine atunci când vrei să câștigi mila cuiva. Și presupun că te-am ajutat să-ți duci planul perfect la bun sfârșit atunci când am refuzat să te las să mă ceri în căsătorie. Ți-am redat libertatea. După ce ne-ai distrus viața mie și lui Wulfric te-am lăsat să pleci, bucurându-te de triumf.

— Așa e, *chérie*, spuse el cu glas moale.

— Greșit, lord Rosthorn, spuse ea arătând cu degetul spre dușumea. În genunchi! M-am răzgândit. Adresează-mi întrebarea! Iar dacă refuzi n-o să-mi fie deloc greu să fac în așa fel încât toată țara să afle ce fel de om ești. Încă mai am influență. Am rude puternice.

Gervase lăsa capul într-o parte și zâmbetul îi reveni pe buze.

— Vrei să te cer în căsătorie? o întrebă el. După toate astea? Vrei satisfacția de a mă refuza? Ar fi un gest oribil din partea mea dacă ți-aș refuza această dorință. Foarte bine, atunci.

Gervase puse un genunchi jos și se uită la ea în timp ce-i luă ambele mâini într-ale lui. Tot amuzamentul îi dispăruse de pe chip și în locul lui apăru ceea ce cu o zi în urmă Morgan ar fi interpretat drept tandrețe.

— Lady Morgan Bedwyn, vrei să-mi faci deosebita onoare de a accepta să te măriți cu mine?

Morgan îl privi îndelung fără a încerca să mascheze disprețul din privire. Îl lăsa să aștepte și savură momentul.

— Mulțumesc, lord Rosthorn, răspunse ea în cele din urmă. Accept.

Gervase o privi încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

— Mi-a scăpat ceva?

— Nu cred că ești surd și mă îndoiesc să-ți fi scăpat ceva. Poți să te ridici acum.

Rosthorn se ridică încet și o privi bucuros.

— Vrei să mă pedepsești, *chérie*, măritându-te cu mine pentru a nu mă lăsa să uit ce om de nimic sunt?

— Greșești din nou, lord Rosthorn. Ți-am acceptat cererea, dar nu am nici cea mai mică intenție de a mă căsători cu tine.

Strălucirea din ochii lui deveni din ce în ce mai luminoasă.

— Ah, acum înțeleg, spuse el.

— Ai crezut că vei scăpa ușor după iscusita răzbunare. Iar eu urma să cad în dizgrație și să fiu alungată la țară. Dar asta nu se va mai întâmpla, lord Rosthorn. Trebuie să fi uitat că sunt o Bedwyn. Încă nu am terminat cu tine. Nu o să dispar și nu o să-mi trăiesc viața cu capul plecat doar pentru că am fost naivă și am pus ochii pe un ticălos. Tu ești logodnicul meu acum și mă vei copleși cu atenție și devotament până când voi decide că a venit vremea să fiu din nou liberă.

— Ah, *chérie*, ești formidabilă când ești furioasă. O să te curtez până când ai să te răzgândești în ceea ce privești despărțirea.

— Din nou greșești, îi spuse ea. Eu te voi curta pe tine, lord Rosthorn. Te voi face să te îndrăgostești de mine și în final îți voi frânge inima.

— Ah, *chérie*, dar deja ai făcut primul lucru și cu siguranță vei reuși să-l faci și pe al doilea dacă nu vei avea niciun pic de milă.

— Sau poate o să te fac să mă urăști și apoi mă voi mărita cu tine. Niciodată nu vei ști sentimentele sau intențiile mele. Dar nu vei ieși din cuvântul meu până când nu voi decide eu. Iar dacă refuzi, dacă rupi logodna, atunci voi avea grijă să fii din nou alungat din țara asta – iar de data asta va fi pentru totdeauna.

Ochii lui scânteiară iar.

Pieptul ei se ridică cu greutate.

Ușa se deschise.

— Lady Morgan, *ma chère!* strigă contesa de Rosthorn intrând în cameră. Henriette mi-a spus că ești aici cu Gervase, dar nu e nicio cameristă cu voi așa cum se cade. Te-a supărat ceva? L-am certat aspru pe Gervase în urma balului de la casa Hallmere, poți fi sigură de asta. Nu mi-a plăcut deloc ce-a făcut.

— Mamă, spuse Rosthorn luându-și de mână logodnica și zâmbindu-i, Morgan tocmai a făcut din mine cel mai fericit bărbat.

— Așa este, doamnă, confirmă ea zâmbind fascinant. Gervase m-a cerut în căsătorie și eu am acceptat.

Morgan îl privi înapoi și chiar acolo sub ochii mamei sale care exclama fericită ceva în franceză, bărbatul se aplecă și îi sărută buzele.

Pentru a nu se lăsa mai prejos, Morgan îl sărută și ea.

17

Gervase se întrebă dacă atunci când acceptase cererea în căsătorie, Morgan fusese conștientă de faptul că sezonul londonez era pe sfârșite. Poate că ea își imaginase că vor putea fi văzuți împreună la numeroase evenimente mondene, ea mândră și triumfătoare, iar el făcând totul pentru a nu-i ieși din

cuvânt ca în final să se poată despărți de el sub ochii tuturor, umilindu-l și răzbunându-se.

Chiar dacă asta ar fi propulsat-o în mijlocul unui scandal și mai mare, Gervase știa că Morgan nu va renunța la planul ei.

Desigur, sezonul se apropia de sfârșit, dar nu se încheiase complet. Anunțul logodnei lor apărură în ziarele de a doua zi și urma ca cele două familii să organizeze cine și ceaiuri. Cei doi călăriră în parc împreună, iar Gervase o luă într-o după-amiază cu cabrioleta sa pentru a face o plimbare în Hyde Park la o oră de vârf. Dar nu prea mai erau multe alte lucruri de făcut. Multe familii începuseră să dea deja să se întoarcă la casele lor din țară.

Mama lui și Henriette erau foarte încântate de turnura pe care o luaseră ultimele evenimente. Familia lui Morgan părea mulțumită și acționa politicos, iar Bewcastle trata situația cu răceală, dar nu lipsit de maniere.

Morgan radia, mai ales atunci când era singuri – chiar dacă până și în acele clipe erau în vizorul celor din jur. Dacă nu ar fi știut adevărul, Gervase ar fi putut crede cu ușurință că era îndrăgostită de el până peste cap. Totuși, încă nu era convins în totalitate că ea nu-l iubea sau că el nu o iubea. Dar era conștient că strălucirea ei era de fapt un scut puternic și luminos despre existența căruia nimeni nu știa și în spatele căruia nimeni nu putea pătrunde.

Gervase se întreba oare ce le va aduce vara. Morgan afirmase din capul locului că nu au de gând să se căsătorească imediat. Voiau să se bucure de perioada în care urmau să fie doar logodnici, explicase ea. Iar el îi asigurase mijlocul cel mai bun pentru a spune asta. Împreună cu mama sa și cu Henriette, Gervase fu invitat la cina organizată la casa Bedwyn, unde lady Aidan

Bedwyn aduse în discuție planurile făcute împreună cu soțul ei referitoare la călătoria la Lake District.

— Morgan se gândea să vină cu noi, spuse ea. Încă mai iei în considerare această vacanță, Morgan, întrebă Aidan uitându-se la Gervase.

— Dar nu aş putea îndura să fiu departe de logodnica mea o perioadă așa de lungă. În plus, sunt sigur că Morgan e de acord cu mine, spuse el.

Ea stătea lângă el, așa că Gervase se întoarse și îl zămbi privind-o în ochi.

— Nu o să mergi la Lake District, nu-i așa, *chérie*? În schimb, vei veni la Windrush?

— Sigur că va veni!, strigă mama lui de pe partea cealaltă a mesei, de parcă acest plan fusese bătut în cuie de multă vreme. Abia aștept ca vecinii și prietenii noștri să o cunoască pe viitoarea mea noră. Deja le-am scris fiiceilor mele anunțând fericitul eveniment. Sunt sigură că vor veni și ele la Windrush pentru a o cunoaște pe Morgan și pentru a-l vedea pe Gervase din nou. Voi aranja o petrecere de logodnă – cred că va fi o petrecere în grădină sau un bal, sau poate ambele.

— Mamă, poate că familia lui Morgan ar vrea să ne însoțească și așa vom putea sărbători împreună, sugeră Gervase.

— Ce idee minunată, fiule! spuse ea uitându-se entuziasmată către toți cei de la masă. Gând la gând. Lady Aidan? Lady Hallmere? Bewcastle? Sunteți de acord să ne însoțiți la moșia de la țară?

Gervase se întoarse din nou și se uită la Morgan îl timp ce îi atingeau ușor cu vârful degetelor mâna pe care aceasta o ținea pe masă.

— Cum ți se pare, *chérie*? o întrebă el folosindu-și vocea joasă. Vrei să petrecem vara împreună în viitoarea ta casă pentru a te putea acomoda cu locul și cu viitorii tăi prieteni și vecini?

— Îmi face plăcere să accept invitația, răspunse ea cu ochii sclipind.

Gervase își dădu seama că era extrem de fericit. Se bucura că Morgan alesese să-l înfrunte, dar asta nu-l alungase sentimentul de vinovăție pe care îl simțea față de ea. Chiar dacă nu toate acuzațiile pe care i le adusesse erau adevărate, Gervase se folosise de ea cu bună știință și lipsit de scrupule. După ce îl izgonise de la casa Bedwyn, în dimineața în care mersese să o ceară pentru prima oară, Gervase începuse să simtă o tristețe apăsătoare. Chiar dacă își recăpătase libertatea și părea ca Morgan să nu-și fi dat seama care era adevărul, se simțea vinovat pentru felul în care o amăgise și pentru scandalul în care o aruncase.

Dar Morgan continuă lupta, răspunzând faptelor sale într-un mod total neașteptat. Urma să-l folosească până în clipa în care se va hotărî să se debaraseze de el, după cum îl promisese. Avea de gând să-l determine să se îndrăgostească de ea și apoi să-i frângă inima sau să-l facă să o urască și apoi să se mărite cu el.

Dar toată situația asta nu putea să nu-l amuze, deși în același timp nu contenea să mulțumească providenței pentru șansa de a îmbunătăți cumva situația, chiar dacă nu știa exact cum ar putea face asta.

Poate că tot ce trebuia să facă era să urmeze cursul amenințărilor ei. Dar nu avea de gând să-și plângă de milă din cauza asta. Nu voia s-o lase să-l pedepsească doar pentru că știa că merită pedeapsa.

Morgan nu s-ar bucura dacă el ar acționa în felul acesta.

Gervase avea de gând să facă jocul până la capăt. Dacă Morgan va câștiga cinstit, atunci și el va recunoaște că a pierdut. Dar nu voia să o lase să câștige. Cu siguranță, l-ar fi scuipat în față dacă ar fi încercat să facă un astfel de lucru.

În cazul ăsta tot ce-i rămânea de făcut era să joace jocul iubirii impus de ea și să câștige.

Încă nu știa nici el prin ce se va concretiza acest câștig.

Cu un an în urmă amânaseră vizita la Lake District pentru a ajunge în Cornwall, la Penhallow, după logodna Freyjei, explică lady Aidan râzând. Acum urmau să facă același lucru pentru Morgan, concluzionă ea. Lord Aidan era de acord cu ea. Cât despre lady Hallmere, aceasta nu știa dacă va mai putea pleca de la Cornwall în viitorul apropiat, ținând cont de sarcină, așa că se gândi că aceasta era o ocazie foarte bună să vadă casa în care urma să locuiască Morgan. Hallmere fu de acord că o săptămână la Kent era ceva ce puteau face.

Bewcastle respinse invitația, mulțumindu-i politicos mamei lui Gervase.

Și așa stabiliseră că urmau să petreacă vara la Windrush.

Dimineața următoare, în timp ce călăreau la Rotten Row puțin în fața lui Lord și lady Aidan, Morgan îi spuse lui Gervase:

— Presupun că ai vrut să mă pui într-o situație stânjenitoare invitându-mă alături de membrii familiilor noastre la Windrush, unde urmează să sărbătorim logodna. Dar să știi că nu mă las umilită așa de ușor, Gervase.

— Știi, *chérie*. Dar nu uita că eu sunt cel ce se lasă umilit, nu-i așa? Familia mea, servitorii, vecinii și arendașii noștri sunt cei ce vor fi martorii dovezilor de iubire și tot ei vor fi cei ce-mi vor plânge de milă când mă vei refuza.

— Asta așa este, confirmă ea.

Apoi Gervase veni cu calul puțin mai aproape de ea, astfel încât genunchiul său aproape că-l atinse pe al ei și îi spuse zâmbind:

— Asta doar dacă nu cumva reușesc să te determin să ai milă de mine, vrăjitoarea mea.

— Asta nu se va întâmpla, îi spuse ea zâmbind și atîngându-i pentru o clipă coapsa cu mâna înmănușată.

— Mai târziu mergem la cumpărături, îi spuse el. Trebuie să-ți cumpăr bijuterii, *chérie*. Aș fi un logodnic jalnic dacă nu ți-aș face un dar de logodnă, nu-i așa?

— Nu mă interesează bijuteriile. Ce voi face cu ele după ce ne vom despărți? Le-aș privi cu dispreț.

— Atunci, ce-aș putea să-ți cumpăr? o întrebă el. Încă nu se cade să-ți iau haine. Ar fi considerat scandalos.

— Vopsele și rezerve de vopsele, spuse ea după ce se gândi puțin. Nu le-am adus pe ale mele cu mine și aș vrea să mă apuc din nou de pictat. Voi picta la Windrush. Poți să-mi cumperi un șevalet, vopsele, pensule, pânză, hârtie, cărbune și ce-mi voi mai aminti că îmi trebuie în următoarea oră.

— Pictezi? o întrebă el. Te pricepi?

— Ce întrebare prostească, îi spuse Morgan. De unde să știu dacă mă pricep sau nu? Și ce contează asta până la urmă? Pictez pentru că îmi place să fac asta, pentru că trebuie să fac asta. Pictând reușesc să ajung la esența lucrurilor. Nu sunt genul acela de amatoare care pictează peisaje în aer liber pentru a încuraja vreun flăcău rănit din dragoste să leșine din cauza mea.

— Ah, răsă el ușor, atunci îmi voi exersa tăria de caracter astfel încât să nu leșin lângă tine. Vopsele și tot ce-ți mai trebuie pentru pictat vei primi – toate de cea mai bună calitate și în cantități mari, astfel încât toată lumea să vadă cât de mult te iubesc.

Morgan îi zâmbi și îl privi cu bucurie – sau cel puțin așa părea.

— Mulțumesc, Gervase. Oh, cât de mult te ador!

Pentru un moment Gervase uită realitatea. Ea era frumoasă și vibrantă și toată atenția ei era îndreptată asupra lui. Părea aproape imposibil să nu spună adevărul.

Dar apoi Morgan începu să râdă.

Wulfric se întoarse la Lindsay Hall în aceeași zi în care Morgan plecă spre Windrush împreună cu Aidan, Eve, Freyja și Joshua. Wulfric nu avusese de spus foarte multe lucruri în legătură cu logodna ei, încă din prima zi când fata îi dăduse vestea, imediat ce acesta se întorsese de la Camera Lorzilor.

Dar acum, înainte să meargă spre caleașcă, Wulfric dori să-i vorbească în particular.

— Încă nu e prea târziu să mai schimbi ceva. Te poți răzgândi oricând înainte de finalul ceremoniei nuptiale. Insist să te gândești foarte bine dacă asta este ceea ce-ți dorești sau ai acceptat doar pentru că eu te-am sfătuit să faci contrariul.

— Ce nesăbuit ești, Wulf, îi spuse ea supărată. Mă mărit cu Gervase pentru că asta îmi doresc eu. Și tu știi foarte bine că ai o părere greșită despre el. Nu a necinstit-o pe Marianne. Ea l-a prins în plasa ei pentru că nu voia să se mărite cu tine.

După ce termină fraza, Morgan își dori să nu o fi spus chiar așa, dar acum era prea târziu să reformuleze. Wulfric o privi cu ochi goi.

— Te vedeam mai puțin credulă, dar câteodată uit cât de tânără ești.

— Și a fost crud din partea ta să pretinzi că nu ai văzut broșa din moment ce ai ridicat-o cu mâna ta și ai pus-o pe masă înainte să părăsești camera lui Marianne, urmat de Gervase.

— Ți-a sucit mințile complet. Tot ce mai pot spera e că Gervase s-a schimbat în decursul acestor nouă ani, deși

din ce am văzut până acum se pare că nu e deloc așa. Totuși, vreau să-ți spun ceva înainte să pleci. Fericirea ta e mai importantă pentru mine decât să mi se dea dreptate. Gândește-te la propria ta fericire fără să mă iei în considerare.

Dintotdeauna îl iubise pe Wulfric. Nu-și mai aducea aminte părinții, dar el fusese ca un tată pentru ea și Morgan se simțise întotdeauna în siguranță cu el. Niciodată nu pusese la îndoială faptul că Wulfric îi dorea binele. În același timp, niciodată nu se gândea că el o iubește pe ea sau pe sora ei sau pe vreunul dintre frații lor. Dintotdeauna îl privise ca pe un om incapabil de a simți vreun sentiment, fie el pozitiv sau negativ.

Acum, pentru prima oară, își dădu seama că exista posibilitatea ca fratelui ei să-i pese nu numai de siguranța și de reputația ei, ci și de ea ca persoană, cu bune și cu rele. Era pe cale să-i povestească tot despre scopul acestei logodne însă își dădu seama că în cazul în care ar fi făcut-o, cel mai probabil i-ar fi fost interzis să meargă la Windrush și să se expună singură încă unui scandal, mult mai mare decât cel precedent din care tocmai ieșise.

Morgan făcu un pas înainte și își urmă impulsul de a-l îmbrățișa.

— Voi fi fericită, îi spuse ea. Și am să te fac să fii și tu fericit pentru mine. Vei vedea.

— Bine, răspunse el cu același ton rece și poate puțin stânjenit. Nu-i lăsa pe Eve și Aidan să te aștepte!

Spre finalul după-amiezii caleașca în care se afla ajunsese aproape de Windrush Grange, în Kent, iar Morgan privea afară cu mult interes. Parcul era mare, iar cu o milă sau două înainte să poată vedea casa, caleașca intra pe un drum larg și pavat cu lemn. Era un conac construit în stil romantic, din cărămidă roșie și avea acoperiș

cu mansardă. Era înconjurat de o pajiște netedă și de grădini cu flori colorate.

— Arată nemaipomenit, Morgan, spuse Eve de pe bancheta opusă. Cât de emoționant trebuie să fie acest moment pentru tine.

— Este, confirmă lady Morgan.

Trecuse o săptămână de când îl văzuse ultima oară pe Gervase. Și în tot acest timp indignarea și ranchiuna față de el crescuseră. Dacă nu ar fi fost săptămâna aceea la Bruxelles, de după bătălia de la Waterloo, probabil s-ar fi gândit mult dar nu l-ar mai fi urât atât. Înainte și după acea săptămână Gervase nu făcuse mai nimic în afară de a flirta cu ea. Dar apoi existase acea săptămână în care îi devenise mai drag decât oricine altcineva și acum Morgan se simțea trădată în cel mai cumplit mod.

Și totuși, ultima săptămână fusese și îngrozitor de plictisitoare. Îi era dor de el, de zâmbetul lui ironic și de accentul său franțuzesc, sfidător și atrăgător în același timp. Îl ura și pentru faptul că undeva în decursul acestor luni se îndrăgostise de el, iar acum trebuia să-și schimbe sentimentele în conformitate adevăratul său caracter și cu natura relației lor de fațadă.

Porțile proprietății se deschiseră și caii înaintară trăgând căruța până în fața terasei largi și pavate din fața casei. Doi lachei sprinteni se grăbiră spre caleașcă, un servitor îmbrăcat în negru – cel mai probabil majordomul – deschise ușa și o mulțime de oameni, printre care Gervase și contesa, porniră pe urmele lacheilor.

Și toată zarva asta fusese cauzată de ea, își spuse Morgan trăgând aer în piept. Chiar dacă jubila, nu se putea spune că nu avea și emoții.

Totul era foarte amețitor. Gervase îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare din caleașcă. Apoi făcu același lucru și pentru Eve. În urma lor intrară pe poartă și

caleștile ce îi aduceau pe Freyja și pe Joshua, pe Becky și pe Davy, cu doica lor. Morgan se trezi la pieptul contesei care, după ce o îmbrățișă îndelung, începu să o prezinte mai întâi reverendului Pierre Ashford și soției sale Emma, apoi lordului și lui lady Vardon – lady Vardon fiind sora lui Gervase, Cecile, iar în final o prezentă lui sir Harold Spalding și soției sale, Monique, cealaltă soră a lui Gervase. Ambele surori moșteniseră entuziasmul galic al mamei și acum o îmbrățișau pe Morgan și îi laudau frumusețea.

Între timp, Gervase își asumă responsabilitatea de a se ocupa de rudele lui Morgan și de a face prezentările.

Cete de copii alergau în jurul lor exuberanți fără ca nimeni să-i țină în frâu, cu excepția doicii Johnson.

Zgomote și râsete împânzeau atmosfera iar servitorii se grăbiră să transporte bagajele ce se aflau în ultimele trăsuri din șir. Soarele de vară își trimitea razele asupra veselei confuzii în care se desfășura marea întâlnire. Gervase o prinse pe Morgan de o mână, apoi de amândouă.

— Săptămâna asta a fost interminabilă, *chérie*.

Apoi îi sărută mâna dreaptă.

— Bine ai venit la Windrush! Bine ai venit acasă!

În timp ce surorile lui exclamau încântate și alte persoane din jur murmurau ceva cu satisfacție, Gervase se aplecă și o sărută pe buze.

— Fiecare zi mi-a părut o săptămână, Gervase, spuse ea strângându-i mâna cu putere. Mă bucur așa de mult că sunt în sfârșit aici.

În timp ce urcau scările de piatră, Morgan își dădu seama cât de mult se bucura că Gervase încă mai flirta cu ea fără nicio jenă. Dacă și-ar fi cerut iertare și i-ar fi cerșit mila după ce a venit cu propunerea acestei logodne de fațadă, probabil că Morgan l-ar fi iertat și l-ar

fi lăsat să plece, dar în același timp l-ar fi disprețuit mult mai mult decât o făcea deja, acesta era adevărul.

Iar când afirmase că fiecare zi fără el i se păruse o săptămână, nu mințise, recunosc Morgan față de propria persoană.

Într-adevăr, săptămâna păru interminabilă. Gervase încercă să-și umple timpul cu afacerile sale legate de proprietățile familiei și discutate cu administratorul moșiei fie în birou, fie în timpul vizitelor făcute la ferma casei. Acest administrator se ocupase de moșia familiei și atunci când trăia tatăl lui Gervase – acesta din urmă fiind un foarte bun manager care avusese tot timpul situația sub control și cunoscuse pulsul pieței imobiliare. Era evident că administratorul îl admirase foarte mult; aducea vorba de el în repetate rânduri și de fiecare dată avea doar cuvinte de laudă la adresa lui – „Domnia Sa făcea asta, Domnia Sa credea aia, Domnia Sa n-ar fi permis niciodată să se întâmple ailaltă” și tot așa – până când Gervase mai avea puțin și urla la el.

Dar știa foarte bine că nu putea concura cu tatăl său. Încă nu stăpânea nici jumătate din secretele unui bun moșier și avea nevoie de mult timp pentru a învăța – timp în care va depinde foarte mult de administratorul său.

Într-una din zile se certase cu Henriette și într-o anumită măsură și cu mama lui. Totul pornise de la răspunsul pe care i-l dădu fata atunci când Gervase o întrebă mai mult formal ce făcuse în după-amiaza aceea. Henriette îi spuse că i-a făcut o vizită lui Marianne, iar el o întrebă cu asprime dacă această prietenie nu ar fi trebuit să fie încheiată de mult din loialitate pentru el. Dar verișoara îi spuse că ceea ce se întâmplase între ei fusese cu nouă ani în urmă, iar el îi aduse aminte că știe foarte bine când s-a petrecut totul, doar îi simțise din plin în exil.

Discuția se încheie cu Henriette plângând în camera ei și cu mama lui sugerându-i că poate venise timpul să încheie socotelile cu trecutul și să privească înainte.

Dar adevărul era că nu-și putea ierta tatăl.

Nu o putea ierta pe Marianne.

Nu îl putea ierta pe Bewcastle.

Și acum îi era din ce în ce mai greu să o ierte pe Henriette.

Gervase nu era într-o stare prea bună și începea să-și dea seama și el de lucrul ăsta. Era consumat de o amărăciune despre care până nu demult crezuse că o lăsase în urmă – mai precis, până la momentul în care pusese ochii pe lady Morgan, în timpul balului din Bruxelles.

Prin urmare, acum era bucuros să vadă atâtea oaspeți, lucru ce îi distrăgea atenția de la gândurile negre. Și de asemenea, era foarte bucuros să o revadă pe Morgan. Poate că prezența ei îl neliniștea, dar în același timp îi stimula mintea și simțurile și, nu în ultimul rând, îl făcea să râdă.

Gervase transformă într-un întreg spectacol momentul dezvăluirii cadourilor de logodnă pentru Morgan. Toată lumea o urmări în timp ce-și deschidea una câte una cutiile frumos împachetate. Cu fiecare cutie entuziasmul îi creștea vizibil deși știa ce se află înăuntru pentru că ea alesese toate cele trebuincioase picturii, iar Gervase se ocupase de ambalare și de transport. Dup ce termină, veni la el, se agăță cu ambele mâini de gâtul lui și îl sărută pe obraz. Dacă familia ei fu șocată de acest gest, nimeni nu putea spune, pentru că niciunul dintre ei nu schiță niciun gest. În schimb, familia lui Gervase era încântată, iar pe el îl amuza. De altfel, spera să îl lase să o privească în timp ce pictează.

Următoare zi fu la fel de frumoasă ca ziua în care sosise Morgan. Rosthorn sugera o ieșire la picnic și cu

toții veniră într-un grup mare și zgomotos pe marginea lacului în timpul după-amiezii, luându-i cu ei și pe copii. Pierre și Emma veniră împreună direct de la casa parohială și îl luară cu ei și pe Jonathan. După ce se jucară cu toții de-a v-ați ascunselea, Joshua – toți membri familiei Bedwyn cerură să li se spună pe numele de botez – și Harold scoaseră bărcile și se oferiră să-i plimbe pe ceilalți în timp ce Emma și Eve începură să se bălăcească împreună cu copii, la malul lacului. Urmă momentul servirii ceaiului adus acolo de câțiva servitori. Apoi, adulții se retraseră pe pături la umbra unui stejar foarte mare în timp ce copiii continuă cu jocurile lor.

— Vrei să vii să te plimbi împreună cu mine, *chérie*? îi sugeră Gervase.

Morgan îl apucă de braț și bărbatul o conduse de-a lungul unei alei cu pomi și iarbă, desfășurată perpendicular pe lac.

— Ce se vede acolo, în depărtare? îl întrebă ea arătând cu degetul.

— O casă de vacanță, îi răspunse Gervase. E un refugiu minunat în zilele ploioase și oferă o panoramă superbă în oricare direcție ai privi. Poate că peste niște ani o să-ți placă să mergi acolo cu câte o carte.

— Pentru a scăpa de stresul cauzat de copii, presupun.

— Sau de dorințele nesfârșite ale unui soț îndrăgostit.

— Dar oare acest soț îndrăgostit nu va ști unde m-am dus?

— Sunt sigur că va veni după tine încercând să te convingă că nu din cauza lui ai plecat, ci din cauza oaspeților care tocmai ne-au întrerupt într-un moment intim.

— Încântător, spuse ea. Mai sunt și alte astfel de locuri în parc? Ar fi lipsit de eleganță dacă nu aș putea să te fac să ghicești între cel puțin două locuri în care m-aș putea ascunde.

— Mai e o grotă. Se află la capătul plimbării prin sălbăticie, dar nu-ți dai seama că e acolo dacă nu cunoști zona. Te voi duce s-o vezi într-o zi. S-ar putea să vrei să pictezi acolo.

— Ah, dar nu cred că vrei asta. Atunci când pictez mă las absorbită și lucrez foarte mult timp.

— Dar am toată răbdarea din lume, îi spuse el. Voi sta acolo și te voi aștepta să termini, iar apoi te voi ajuta să te relaxezi înainte să-ți duc instrumentele pentru pictat înapoi acasă.

— Serios? întrebă ea.

— Vom face dragoste acolo, îi spuse el. Și în casa de vară de aici, dar și în alte locuri mai retrase.

— Mă gândeam că bărcile sunt interesante, spuse ea.

— Vom face dragoste și în bărci. În amândouă. Iar apoi vom decide care e mai confortabilă și care se zgâlțâie mai plăcut.

Morgan întoarse capul în același timp cu el și privirile li se întâlniră. Cei doi începură să râdă.

— M-ai iertat, *chérie*? o întrebă el.

Mai răsă o singură dată după care oftă greu părând satisfăcută.

— Ce frumos este totul, spuse în cele din urmă. Iubesc vara.

Între timp ajunseră la casa de vară. Gervase nu intenționa ca ei doi să rămână acolo, ci să se întoarcă la ceilalți. Dar acum nu mai aveau niciun motiv să facă asta. Erau oficial logodiți și ambele familii erau de acord ca ei să rămână singuri oricât de mult timp ar fi vrut. Bărbatul deschise ușa și o invită pe Morgan să intre înaintea lui. Era cald înăuntru, dar nu la fel de cald cum ar fi fost dacă locuința nu ar fi fost poziționată între doi copaci înalți. Construcția era circulară, cu un zid din piatră deasupra căruia se aflau ferestrele. Sus era o boltă din lemn

pictat. O banchetă din piele fusese dispusă de-a lungul peretelui circular și în centru o masă din stejar.

Morgan nu se așază imediat. Mai întâi se întoarce și privi de-a lungul aleii pe care veniseră, apoi se uită la cărarea flancată cu flori de la intrarea în casă și în final exclamă:

— E așa de multă frumusețe aici.

— Ai dreptate, *chérie*.

Gervase îi zâmbi înainte să ia loc lângă ea. Morgan renunțase la doliu, iar el observase asta în clipa în care ajunsese cu o zi înainte. Acum purta o rochie bleu pal din muselină și o pălărie de pai cu flori.

— Cum e să fii din nou lângă familia ta, îl întreabă Morgan.

— Ciudat, răspunse Gervase. Monique și Cecile erau niște copile când le-am văzut ultima oară. Acum sunt femei măritate și au copii. Pierre era ceva mai mult decât un băiețel. Iar acum am doi nepoți și trei nepoate.

— Simți amărăciune pentru că ai pierdut atât de mult din viețile lor?

Se gândi cum ar trebui să răspundă la această întrebare dar până la urmă oare avea rost să ascundă adevărul?

— Da, mă simt de parcă m-aș fi întors din mormânt și aș fi descoperit că în loc să mă plângă, cei dragi și-au continuat viețile dovedindu-mi astfel cât de indispensabil sunt pentru ei. De ce credem întotdeauna că suntem foarte importanți pentru cei din jur? Niciunul dintre noi nu este de neînlocuit chiar până și pentru cei foarte dragi nouă.

— Unul dintre membrii familiei tale nu mai e printre noi. Ce simți pentru tatăl tău, Gervase?

Bărbatul privi înainte, către aleea ce pornea dinspre casă.

— A fost un tată și un soț model. Și un moșier foarte bun, se pare. L-am admirat foarte mult. Eram apropiați și întotdeauna am crezut că sunt preferatul lui chiar dacă el ne iubea pe toți în aceeași măsură. Nu am fost niciodată rebel, ca alți fii și niciodată nu i-am ieșit din cuvânt chiar dacă îmi plăcea să impresionez de fiecare dată când mergeam în Londra, iar modul în care încercam să fac asta era dorind să mă împrietenesc cu bărbați influenți, la fel ca Bewcastle.

— Respingerea lui trebuie să fi fost devastatoare.

— Așa s-ar putea spune.

Gervase se întoarce către ea și râse, dar râsul lui nu mai era vesel.

— Niciunul dintre noi nu-l mai dezamăgise până atunci. Eram un grup de indivizi identici, *chérie*. După părerea mea, motivul pentru care a reacționat cu o asemenea furie e tocmai faptul că nu mai fusese pus niciodată în fața unei situații asemănătoare.

— Încă îl mai urăști?

— Ah, spuse el moale. E prea târziu pentru asta. E mort acum.

— Unde e îngropat? În cimitirul din sat? Întrebă ea.

— Da.

— Ai mers acolo?

Gervase clătină din cap. Casa parohială era chiar lângă biserică și cimitir și mersese acolo de câteva ori. Fusese și la biserică. Dar de fiecare dată când trecea pe acolo își întorcea privirea din direcția cimitirului.

— Vom merge împreună, spuse ea punând mâna peste mâna lui.

— Oare chiar vom merge? Întrebă el râzând.

— Dar cu Marianne ce s-a întâmplat? Știi ce mai face acum?

— Locuiește la distanță de mai puțin de cinci mile. Trebuie s-o întrebi pe Henriette dacă vrei să afli mai multe. Ele două au rămas prietene.

— Ah, și asta e chinuitor, îmi închipui.

— De ce ar fi? Întrebă el. Nouă ani e un timp îndelungat și sunt vecine. În plus, au fost prietene dintotdeauna.

— Gervase, toate lucrurile astea te-au rănit îngrozitor. Mult mai mult decât mi-am imaginat.

Mâna ei încă o mai acoperea pe a lui. Cu cealaltă mână liberă, Gervase o mângâie pe a ei.

— Dar nu vreau să fiu privit ca o victimă, *chérie*. Mi-am construit o viață pe Continent. Am văzut locuri pe care altfel nu aș fi avut șansa să le văd și am cunoscut oameni extraordinari, pe care nu i-aș fi cunoscut dacă aș fi lăsat viața să-și urmeze cursul mărginit pe care îl avea aici. Te-am cunoscut pe tine.

— Dar asta e ceva ce vei regreta, îi spuse ea. Și totuși, cred că e singura cale de-a face situația suportabilă, nu-i așa? Să crezi că tot ce ți se întâmplă în viață are la bază un scop pozitiv, că timpul nu a fost irosit decât dacă refuzi să înveți lecția din spatele timpului doar aparent pierdut. Poți fi o persoană mai bună decât ai fost.

— Sau mai rea.

Stătura împreună mult timp înainte să se întoarcă acasă împreună. Merse alături înconjurați de o tăcere surprinzător de prietenoasă. Tot drumul se ținură de mână, iar umerii aproape că li se atingeau. Dacă se relaxa, Gervase aproape că putea să-și imagineze că sunt din nou la Bruxelles, în acea săptămână în care timpul părea că se oprise în loc și toate emoțiile și energia lui fuseseră concentrate asupra ei și a curajului și energiei ei, dar și a iminentei dureri.

Îi promisese că îl va face să se îndrăgostească de ea. Oare asta făcea acum? Dacă da, atunci avea să reușească pe deplin.

Dar dacă acesta fusese un moment de sinceritate nefabricat?

Chiar dacă ar fi fost, Gervase nu avea cum să afle.

18

Morgan era cea mai mică dintr-o familie cu șase copii. Viața fusese destul de tumultuoasă în timp ce aceștia crescuseră. Morgan își aducea aminte în special jocurile sălbatice și de multe ori periculoase pe care le juca împreună cu vecinii – fii contelui de Redfield. Dar problema era că toți crescuseră mari cu mult înaintea ei, iar ultimii ani îi petrecuse aproape singură. Iar dacă până nu demult fusese pe băncile școlii, Morgan nu prea avusese experiența timpului petrecut printre adulți. Chiar și în timpul primăverii, nu fusese decât o fetișcană venită să-și facă debutul în societate.

Lui Morgan îi plăcea foarte mult la Windrush. Îi plăcea compania rudelor ei și a rudelor lui Gervase. Începuse să devină de-a lor, chiar dacă se afla în centru atenției. În zilele ce urma ră primiră vizite din partea vecinilor și vecinii îi vizitară la rândul lor și așa se transforma tânăra lady Morgan Bedwyn în viitoarea mireasă a contelui de Rosthorn. Toată lumea aștepta cu entuziasm petrecerea din grădină și seara balului, două sindrofii pe care contesa fusese ocupată să le pregătească în cinstea logodnei.

Conacul și parcul erau mari și erau locuri perfecte pentru activitățile sociale din timpul verii în care, în sfârșit, Morgan juca rolul principal.

Câteodată chiar și ea uita că totul era doar o șaradă, un plan pe care îl urzise pentru a-și potoli setea de răzbunare.

Chiar nu-și putea da seama cât de distrus fusese Gervase din pricina acelei nedreptăți săvârșite atât de demult. Când îi povestise în mare situația, la Bruxelles, Morgan se gândise că acum, pentru că nu mai era în exil, Gervase se putea întoarce în Anglia, își putea relua îndatoririle de conte de Rosthorn și putea trăi fericit până la adânci bătrâneți. Dar se pare că fusese foarte greșit din partea ei să gândească în felul acesta. Realist vorbind, tinerețea îi fusese răpită. Era un om care de nouă ani de zile nu avea niciun scop și nu făcuse decât să-și construiască fără îndoială o reputație bine meritată de crai. Dar dincolo de toate astea, crudul adevăr era că Gervase fusese jefuit de viața pe care ar fi trebuit să o aibă în țara în care se născuse.

Chiar dacă nega asta, inima lui era plină de ură și amărăciune.

Morgan încă se simțea ofensată de felul în care se purtase cu ea. N-ar fi putut să-l ierte niciodată pentru asta și nu mai putea avea încredere în el. Dar ura era împotriva naturii ei. Și pentru că tot avea să stea o vreme la Windrush, putea să încerce să facă și lucruri bune.

Într-o zi friguroasă Becky vru să meargă să se joace cu Jonathan și pentru că nimeni nu voia să plece de la căldură, Morgan se oferă să o ducă pe fetiță la casa parohială. Desigur, Gervase le însoți pe cele două. Când ajunseră la destinație, aflară că Pierre fusese chemat la căpătâiul unui bolnav, dar Emma era acasă și se bucură foarte tare să aibă acolo un alt copil care să se joace cu Jonathan cât timp ea avea de lucru în bucătărie. Împreună cu menajera, Emma prepara dulceață.

— Nu vă vom deranja, o asigură Morgan. Mergem să ne plimbăm și ne întoarcem mai târziu să o luăm pe Becky dacă nu este nicio problemă.

Dar plimbarea se transformă în câteva vizite.

— Trebuie să-mi cunosc oamenii, *chérie*, îi explică Gervase. Încă mă simt ca un străin printre ei. Mai rău, mă simt ca un impostor. Când oamenii ăștia îmi cer vreo favoare, îmi stă pe vârful limbii să-i trimit către administratorul meu, de parcă eu nu aș avea nicio autoritate în a oferi favoruri sau a le refuza. Iar atunci când sunt de acord cu ceva, cum ar fi refacerea acoperișului școlii prin care acum curge apa de fiecare dată când plouă la fel ca prin proverbiala sită, imediat mă simt vinovat și mă întreb dacă administratorul o să mă certe după ce va afla.

Gervase râse, dar Morgan avea sentimentul că îi spusese adevărul. Nu și-l putea imagina pe administratorul lui Wulfic îndrăznind să vocifereze o opinie chiar dacă stăpânul său ar fi lăsat să se aleagă praful de toate ogoarele fermei sale. Dar Wulf fusese pregătit încă de la doisprezece ani pentru poziția pe care urma să o ocupe și devenise duce de Bewcastle de la șaptesprezece ani.

— Te plac, îi spuse ea. Oamenii tăi te plac, Gervase.

Și asta era adevărat. Vorbise cu ei, râse împreună cu ei și îi ascultase. Iar ei răspunseră șarmului său folosit cu sinceritate în relația cu ei.

— *Chérie*, cred că mă plac pentru că simt că mă pot juca pe degete. De cum m-au văzut le-a venit în minte zicala biblică „Cere și ți se va da!”

— Ceea ce trebuie să faci acum e să afli cât de profitabil e Windrush, îi spuse Morgan. Trebuie să studiezi registrele și să vorbești cu administratorul tău. Generozitatea e benefică, dar dacă te apuci să oferi lucruri pe care nu ți le permiți, în cele din urmă toată lumea are de suferit, iar tu vei da faliment.

— Da, doamnă! încuviință el uitându-se la ea și râzând.

— Presupun că deja ai început să faci asta, spuse Morgan.

— În același timp, îmi dau seama cât de iresponsabil am fost pentru că nu am venit acasă imediat ce am moștenit titlul tatălui meu. Dar dacă nu aș fi rămas încă un an la Bruxelles, atunci nu te-aș mai fi cunoscut pe tine, *chérie*.
— Amândurora ne-ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi cunoscut, spuse Morgan.

Gervase râse ușor.

După ce plecară de la casa parohială, cei doi se plimbară pe strada principală preț de o oră. Norii încă își făceau simțită prezența împreună cu vântul rece – dar cel puțin de data asta vântul bătea din spate.

— Vreau să văd cimitirul, spuse Morgan când ajunseră în dreptul lui.

— E frig. Hai să bem o ceașcă de ceai cu Emma. Poate că între timp s-a întors și Pierre, răspunse el.

— Vreau să văd cimitirul, spuse Morgan din nou, de data asta întorcându-se către el.

Gervase era determinat și râsul îi dispăruse de pe chip.

— Nu-l poți evita pentru tot restul vieții, Gervase. Iar dacă încerci, te va apăsa din ce în ce mai tare de fiecare dată când vei veni în sat.

— Și cine ți-a umplut ție capul cu atâta înțelepciune ridicolă?

— Arată-mi mormintele strămoșilor tăi, îi spuse ea.

Atmosfera se potrivea cu ziua mohorâtă. Spre deosebire de fratele ei, tatăl lui Gervase cel puțin avea un mormânt, își spuse Morgan. Și chiar dacă Wulfric voia să inscripționeze o piatră funerară în memoria lui Alleyne, asta nu putea compensa lipsa rămășițelor sale pământești care fuseseră îngropate într-un cimitir necunoscut din Belgia.

Gervase nu trase de timp așa cum se așteptase ea și o conduse direct la plăcile de marmură a căror strălucire atrăgea atenția asupra noilor morminte. De asemenea,

la baza lor erau flori proaspete – Cecile și Monique făcuseră o vizită la mormântul tatălui lor cu o zi înainte.

*Aici sunt depuse rămășițele pământești ale lui
George Thomas Ashford, conte de Rosthorn...*

Dedesubt urmau câteva cuvinte despre ceea ce făcuse de-a lungul vieții și despre cât de mult îl iubiseră toți cei care l-au cunoscut.

Cei doi rămaseră nemișcați unul lângă altul în vântul ce le bătea din spate.

— Ai mai avut vești de la el după ce ai părăsit Anglia? îl întreabă Morgan.

— Nu.

— Dar tu i-ai scris?

— În primele șase luni îi scriam săptămânal... poate chiar mai des, răspunse Gervase. Fie îl imploram, fie încercam să mă gudur pe lângă el ca un câine, iar apoi începusem să devin rezonabil, furios, să-mi plâng de milă și în final ajungeam să-l acuz – am trecut prin toată gama de emoții în acea perioadă. Dar el nu mi-a răspuns la nicio scrisoare. Mama mea îmi mai scria din când în când, deși de cele mai multe ori dura și un an până când biletele ei ajungeau la mine. La fel au făcut și Pierre și surorile mele, dar numai în primii doi sau trei ani.

— Cred că a suferit și el, spuse Morgan.

— Tatăl meu? De ce ar fi suferit?

— Mi-ai spus că erați o familie unită. Trebuie să fi crezut cele mai rele lucruri despre tine din moment ce a acționat în felul acesta. Cu siguranță era convins că i-ai greșit. A acționat cu fermitate, dar cel mai probabil s-a simțit obligat să o facă. Îndrăznesc să cred că și-ar fi dorit să existe o altă cale de a rezolva situația.

— Dar această cale exista. Ar fi putut să mă creadă. Ar fi putut să aibă încredere în mine.

— Din păcate, acum e prea târziu să mai poată recunoaște că a greșit. E prea târziu să descopere și să admită că iubirea e mult mai importantă decât sentimentele negative cu care ne pedepsim singuri și cu care îi pedepsim pe cei dragi. Dacă ar fi știut că urmează să moară sunt sigură că ar fi dat orice să te aibă lângă el și să te poată ierta înainte să închidă ochii pentru totdeauna.

— Să mă poată ierta...repetă el încet.

— Și poate că și-ar fi dorit ca să-l ierți și tu. Ura și iubirea sunt sentimente atât de puternice, încât de multe ori pot fi confundate. Dacă nu te-ar fi iubit așa de mult crezi că ar mai fi fost atât de dur cu tine – și cu el?

Gervase atinse cu o mână piatra funerară și începu să o mângâie.

— Ce-mi sugerezi? Că ar trebui să-l iert? Oare mai contează? Dacă arunc blesteme în văzduh sau îmi cer iertare pământului crezi că mă mai poate auzi? A plecat pentru totdeauna.

— Dar tu ești încă aici, îi spuse Morgan. Dacă blestemi inima ți se va umple de venin, dar dacă ierți atunci vei fi curățat.

Gervase întoarse capul și o privi râzând.

— Câți ani ai, *chérie*? Optsprezece sau optzeci?

— Am petrecut foarte mult timp singură. Poate că nu am cine știe ce experiență, dar sunt lucruri despre viață pe care le înțeleg.

Era o Bedwyn get-beget. Era îndrăzneată și neconvențională și nu se lăsa intimidată de ceilalți. Personalitatea ei avea o latură solitară și mistică pe care nu o dezvăluia foarte des celorlalți.

Gervase încă mângâia piatra. Acum nu o mai privea pe Morgan.

— Înseamnă că asta trebuie să fac, spuse el râzând. E ciudat cum toți anii ăștia l-am privit ca pe cel mai mare

dușman, ca pe un om față de care nu mă leagă nimic – prin urmare îmi este ușor să-l urăsc. Dar omul ăsta e tatăl meu...tatăl meu...poți să-ți imaginezi cum ar fi dacă Bewcastle ți-ar face tot ce mi-a făcut mie tata? A fost un lad, am fost judecat greșit, respins și îndepărtat pentru totdeauna...dacă vreodată voi avea copii...dacă...

Și fără să mai zică nimic, Gervase se îndepărtă de mormânt și merse până la zidul bisericii de care se sprijinii cu fruntea, tremurând.

Morgan nu veni după el, înțelegând că avea nevoie să se descarce.

Peste câteva minute se întoarse și spuse, privind piatra funerară:

— Cred și eu că a suferit. Chiar dacă niciodată nu a avut îndoieli, trebuie să fi suferit. Dar cum a putut să nu aibă îndoieli? Poate că s-a lăsat prins în plasa propriilor gânduri și a mândriei, poate avea convingerea că făcuse alegerea corectă. Odihnește-te în pace, tată.

Gervase avea ochii înlăcrimați în clipa în care se întoarse către Morgan și încercă să zâmbească.

— Acum ești mulțumită, *chérie*? o întrebă el încercând să o ironizeze.

Dar Morgan veni lângă el și îl îmbrățișă. Gervase îi răspunse cu un sărut.

Morgan continuă sărutul, dar ceea ce simțea nu era pasiune sau o iminentă dorință de a face dragoste cu el. Era mai mult o tandrețe profundă care îi înmuia genunchii și îi sporea bătăile inimii.

Era conștientă de locul în care se aflau și era conștientă că se afla în brațele bărbatului care îi cauzase atât de multă suferință, dar îi dăruise și noaptea petrecută în dormitorul lui din Bruxelles; acest moment era desprins din cursul temporal normal al vieții. Era ceva cu totul special pentru ea.

Câteva minute mai târziu, Gervase o privi cu pleoapele grele și îi spuse:

— Dacă asta face parte din planul tău de a mă face să mă îndrăgostesc și mai mult de tine, *chérie*, atunci poți fi sigură că ai născocit un plan profund diabolic. Dar mai am timp. Mai e o săptămână până la bal. O săptămână în care te voi face să te îndrăgostești de mine – lucru pe care îl voi face apoi pentru restul verii.

Morgan păși înapoi și își aranjă fusta.

— Am înghețat complet din cauza vântului ăsta, spuse ea. Hai să ne întoarcem la casa parohială.

Gervase râse cu blândețe.

Urmără două zile ploioase însoțite de răcoare și vânt. Cu toții își petrecură majoritatea timpului în casă jucând biliard, cărți, diferite șarade; într-una din zile organizară chiar și un joc de-a v-ați ascunselea și se jucară împreună cu copiii, ascunzându-se în casă. Iar în restul timpului citiră și făcură conversație.

Gervase reuși să facă în așa fel încât să discute cu administratorul fără a-și neglija oaspeții. Inevitabil, problema acoperișului școlii veni în discuție. Reparațiile trebuiau făcute acum, înainte de venirea iernii, decise Gervase. Administratorul era respectuos și avea foarte mult tact, dar nu ezită să-l informeze că o astfel de decizie ar fi fost chibzuită de tatăl său mai bine de un an înainte ca acesta să dea răspunsul final.

Gervase îl privi în ochi și îi spuse:

— Acum eu sunt contele de Rosthorn. Și după ce am consultat balanța profitului și a cheltuielilor și situația acoperișului școlii am ajuns la concluzia că asta e o reparație care nu o să mă sărăcească și care ar fi trebuit să fie făcută de mult timp. Te rog să faci toate aranjamentele necesare lucrării.

— Da, domnule, îi răspunse administratorul cu respect. Voi face tot ce trebuie fără întârziere.

Până la urmă poate că va reuși să se adapteze noii vieți și să lase în urmă fantoma tatălui său, își spuse Gervase.

La finalul celor două zile ploioase, sorele reapăru pe cer și vremea se încălzi. Era din nou vară, iar ei puteau să-și reia activitățile în aer liber: călăritul de dimineață, plimbările de după-amiază și reprizele de înot din cursul serii în timpul cărora Gervase observă că atât familia Bedwyn cât și surorile și cumnații lui se simțeau ca peștii în apă.

Dar într-o după-amiază în care Cecile și Monique sugerară o excursie la un castel din apropiere, Morgan anunță că are de gând să rămână la Windrush.

— Am nevoie de puțin timp petrecut în liniște, spuse ea la micul dejun. Vreau să fiu singură și să pictez. Gervase mi-a oferit toate vopselele acelea minunate ca dar de logodnă și abia aștept să le folosesc. În plus, de când am venit aici nu am pictat niciodată.

La auzul acestor cuvinte toată lumea începu să protesteze în cor, încercând să găsească un alt loc unde ar putea merge care să fie și pe placul lui Morgan.

— Morgan e diferită de noi, muritorii, explică Aidan. Noi avem nevoie de companie și activități sociale în fiecare clipă. În schimb, ea are nevoie să fie lăsată singură o vreme pentru a putea redeveni sociabilă.

— Unde vrei să pictezi, Morgan? Lângă lac? o întrebă Cecile.

— Poate că la casa de vară. Încă nu m-am decis, răspunse Morgan.

În cazul ăsta se decisese că excursia va avea loc fără ea. Gervase așteptă ca toată lumea să părăsească salo-nașul pentru a putea vorbi cu ea în particular.

— Cred că ai prefera să mergi la grotă, *chérie*. Ți voi arăta cum să ajungi acolo. Dar să știi că e destul de departe și vei avea nevoie de cineva să-ți care șevaletul și celelalte lucruri. Pot să fiu eu servitorul tău?

— Mă descurc și singură, îi răspunse ea.

— Dar pot să stau lângă tine să te privesc în timp ce pictezi? Promit că nu o să vorbesc și nu o să fac nimic ce ar putea să te distragă.

— Foarte bine, spuse ea zâmbind și punând o mână pe brațul lui. Cum aș putea să-mi refuz logodnicul? Poate văzându-mă pictând o să se îndrăgostească și mai tare de mine.

Gervase îi zâmbi înapoi răutăcios. Cel mai mult îi plăcea să o vadă așa. După vizita la cimitir, avusese pentru un timp impresia că îl iertase și lăsase garda jos definitiv dându-i voie să o curteze. Desigur, situația nu stătea așa, iar Morgan nu capitulase. Seara trecută, în timp ce înotau, se jucase cu el în apă, îi sărise în spate când nu era atent și îl trăsese la fundul apei ca apoi, în drum spre suprafață, să-l lase să o sărute. Dar, la întoarcere, Morgan se poziționa între Joshua și Aidan, luându-i de braț și sporovăind vesel cu ei până acasă – timp în care Gervase parcă nici nu existase pentru ea.

Acum nu se mai întreba dacă o iubește.

Știa răspunsul.

Da, o iubea.

Gervase o așteptă afară după ce îi salută pe toți ce plecau în expediția la castel. Apoi apărură și Morgan și cei doi porniră spre grotă, bărbatul ducând cele necesare pictatului, iar Morgan mergând alături de el cu o pălărie de pai cu boruri largi, pe care Gervase nu o mai văzuse niciodată, și îmbrăcată într-o rochie de mulină peste care își pusese șorțul pentru pictat primit de tot de la el.

Plimbarea prin sălbăticia prietenoasă era una extrem de plăcută. Cei doi admirară priveliștea și se lăsară îmbiați de mirosul de iarbă și rododendron. De-a lungul drumului erau și câteva bănci pentru a face plimbarea mai plăcută, dar Gervase nu se opri în dreptul niciuneia și de fiecare dată merse înainte, până când ajunseră în fața unei construcții absurde, ce arăta ca un templu cu o bancă de piatră înăuntru. Dar acest loc era ascuns de ochii trecătorilor în spatele unor copaci înalți, de crengile cărora cei doi fură nevoiți să se agațe pentru a putea ajunge deasupra dealului pe care se afla grotă. Dintotdeauna acesta fusese locul lui preferat, iar în copilărie obișnuia să se ascundă mereu acolo, mai ales când se juca de-a pirații.

În spatele grotei curgea și un râu pe malul căruia se afla o salcie plângătoare.

Era prima oară când mergea acolo de la întoarcerea acasă și era încântat să vadă că locul fusese îngrijit bine.

— Oh, ce minunat e locul ăsta! exclamă Morgan.

Gervase îi zâmbi, după care lăsă jos materialele și începu să pregătească șevaletul. Știuse că lui Morgan avea să-i placă acest loc.

Tânăra închise ochii și trase adânc aer în piept.

— Ah, dar aici e mai mult decât frumusețea vizibilă, spuse ea deschizând ochii. Ascultă sunetul apei, Gervase! Și nu e numai asta – simt ceva și aici, spuse Morgan ducând mâna în dreptul inimii. Simți și tu?

— Țăta e locul în care veneam întotdeauna când eram supărat sau nu mă simțeam bine. Întotdeauna mă calma.

— Așa e...veneai să petreci puțin timp cu tine. Locurile de genul ăsta sunt perfecte pentru a-ți regăsi pacea interioară.

— E prima oară când vin aici de când m-am întors, *chérie*. Ai spus că ai nevoie să fii singură, așa că am să te las să pictezi aici, iar eu o să stau afară cu spatele la grotă și o să mă gândesc la propriul suflet. Deși s-ar putea să adorm în timp ce voi face asta, voi încerca să nu sforăi. Nu trebuie decât să-mi ignori prezența.

— Foarte bine, spuse ea. Am avut o guvernantă la care țineam foarte mult — încă îmi e dor de ea —, doar că de fiecare dată când pictam, insista să privească peste umărul meu și să-mi dea indicații. Mă adusese în pragul nebuniei. Săraca doamnă Cowper.

Gervase se așază pe iarbă, se sprijini cu spatele de peretele grotei și își trase pălăria peste ochi. Nu voia ca prezența lui să o stingherească. Gervase începuse deja să-și dea seama că logodnica lui, deși era foarte tânără, avea un caracter complex și cu mai multe fațete pe care el abia începuse să le descopere.

Morgan nu se apucă imediat să picteze. În schimb, își pregăti toate cele necesare meticolos, după care merse lângă râu și stătu o vreme pe iarbă. Nu căuta frumusețea cea mai evidentă, ci aștepta ca împrejurimile să-i vorbească artistului din ea, își spuse Gervase.

Morgan e diferită de noi, muritorii, care avem nevoie de companie și activități sociale în fiecare clipă.

Acestea erau cuvintele pe care Aidan le spuse despre ea în timpul micului dejun.

Gervase se considera unul dintre acești muritori despre care vorbea fratele lui Morgan. Cam așa ajunsese în decursul celor nouă ani petrecuți în exil. Îi era teamă să rămână singur sau să rămână prea mult într-un singur loc, așa ajunsese să petreacă tot mai mult timp în grupuri mari, să flirteze cu fiecare fată frumoasă și să se culce cu cât mai multe dintre ele pentru a-și umple zilele și nopțile.

Dar oare de ce îi era frică de fapt? De el? De liniște? Acum era incredibil de liniște, dar era o liniște în care se putea odihni.

Sufletul său nu-și mai găsisese odihna de ani și ani de zile.

Gervase avusese grijă să-și îngroape propriul suflet tot mai adânc pentru a-și nega existența pustie.

Morgan se ridică în picioare și se întoarse la șevalet. Fixă pânza potrivită, scoase pensulele și pregăti vopselele. Apoi se așază și începu să picteze absorbită de peisaj. Gervase își imaginează că uitase complet de prezența lui, așa că avu grijă să nu facă niciun zgomot ce ar fi putut să o distragă.

Un peisaj minunat cu o pictoriță minunată și un bărbat cu inima frântă.

Într-adevăr, așa arătau.

Morgan avea de gând să-l pedepsească până la final? Era suficient de hotărâtă să facă asta.

Cum o va face să renunțe la planul ei?

19

Morgan intră cu picioarele în apa râului. Știa că apa este un element fascinant. Dar în ciuda acestui fapt, nu era un element independent. Avea nevoie de soare și de cer pentru a se reînnoi, potolea setea ierbii și a salciei plângătoare și era lipsită de culoare. Și totuși, împrumuta culori din mediul înconjurător — nuanțe de gri și maro de la pietre, albastru de la ger, verde de la salcie și sclipire de la soare. Și în fiecare zi, noapte, anotimp, apa arăta altfel.

Nu exista niciun râu, niciun fir de iarbă, nicio salcie plângătoare — niciun lucru cu formă permanentă care să

poată fi înțeles de mintea umană și capturat pe pânza pictorilor. Pictura era o îndeletnicire plină de provocări – surprindea o clipă de fericire în efemeritatea ei, așa cum o cântase poetul William Blake. Apoi Morgan se întreba dacă Gervase citise poeziile lui. Trebuia să-l întrebe.

Era și provocarea vieții lui, nu-i așa? Nici oamenii nu pot fi înțeleși niciodată pe deplin. Se schimbă în permanentă influențați de timp și de situații și devin în permanență persoane noi.

Era imposibil să cunoști pe altcineva.

E imposibil să te cunoști pe tine.

Într-un final, pictura era gata, iar Morgan păși în spate și analiză luând distanța cuvenită. Miss Cowper ar fi fost îngrozită, gândi ea. Pictura nu reda într-un mod pitoresc râul și salcia plângătoare.

Dintr-odată, Morgan își aduse aminte de Gervase și întoarse capul pentru a verifica dacă bărbatul era în preajmă. Îl văzu sprijinit cu capul de grotă, cu pălăria trasă peste față și cu în picior întins pe iarba din fața lui și cu celălalt îndoit de la genunchi, stând astfel într-o poziție foarte comodă. Se uita la ea pe furiș.

— De când stăm aici? îl întreabă ea.

— O oră? Două? Nu contează, *chérie*. Am sforăit puternic?

— Am crezut că e un greiere răgușit, spuse ea zâmbind. Nu cred că ai dormit deloc.

— Mi-am luat în serios rolul de tânăr amoretelă chiar dacă nimeni nu s-a obosit să-mi acorde atenție. Pot să văd pictura?

— Nu sunt sigură că e potrivită pentru ochiul omenesc, spuse ea privindu-l suspicioasă din nou. Dar poți să vii dacă vrei.

Gervase se ridică și veni lângă ea. O apucă de după umeri și se întoarse pentru a privi pictura. Mult timp nu spuse nimic.

— Dacă ar fi fost aici Miss Cowper, m-ar fi certat pentru că nu am adăugat heruvimul și florile care ar fi dat culoare pânzei. Mi-ar fi spus că o pictură ce reprezintă doar un râu și o salcie plângătoare e neinteresantă, spuse Morgan.

— Miss Cowper trebuie să fi fost o idioată, concluzionează el cu fermitate.

Morgan își mușcă buza, pe jumătate încântată și pe jumătate vinovată pentru că permisesse ca fosta ei guvernantă să fie ridiculizată.

Apoi Gervase o întreabă:

— De ce am impresia că mă aflu în apă și în același timp în rădăcina unui copac? întreabă el.

Oh! Nimeni – nici măcar Aidan – nu înțelesese niciodată. Rudele ei erau tolerante cu această pasiune a ei și erau mândre de stilul ciudat și excentric, dar niciunul dintre ei nu-l înțelegea. Cât despre Miss Cowper, biata femeie era disperată la cât de mult își bătuse gura de pomană încercând să o învețe tehnicile clasice.

— Efectul este redat de urmele lăsate prin apăsarea pensulei, explică ea.

— Și toate elementele se confundă între ele. Nu știu dacă am folosit bine termenul. Lumina soarelui din apă, crengile din cer și apa urcă pe rădăcinile copacului. Totul e interconectat.

— Iar eu sunt de asemenea acolo, pictând din interior, spuse ea. Și ești și tu, observând. Totul, totul este interconectat.

Morgan se simți puțin stânjenită în clipa în care își dădu seama că tocmai vorbise cu entuziasmul caracteristic unei copile. Dar Gervase continuă să privească pictura și să-și țină mâna pe după umerii ei.

— *Chérie*, pot să păstrez eu pictura asta?

— Chiar o vrei? îl întreabă ea.

— O voi agăța în dormitorul meu, astfel încât să mă pot uita la ea în fiecare zi. După ce îmi vei frânge inima și mă vei fi părăsit, îmi va aduce aminte că suntem uniți pentru totdeauna.

Morgan se întoarse cu spatele la el și începu să curețe pensulele. După ce termină, își dădu jos șorțul care acum purta urme de vopsea și merse să se așeze pe iarbă cu mâinile în jurul genunchilor. Soarele era strălucitor și îi încălzea brațele, iar apa și florile transmiteau o mireasmă extrem de plăcută.

Gervase veni lângă ea. Își aruncă pălăria pe iarbă și se așeză sprijinindu-se într-un cot. Apoi luă un fir de iarbă și începu să-l gâdile pe obraz cu el. Morgan îl dădu la o parte cu mâna și se întoarse către Gervase râzând.

— O să faci riduri în jurul ochilor dacă mai continui să zâmbești cu ei în stilul în care o faci acum.

— Prefer asta decât cutele dintre sprâncene datorate încruntării, *chérie*, răspunse el.

Poate că avea dreptate. Așa amărât și nefericit cum fusese — și încă mai era în anumite privințe —, Gervase învățase cumva să râdă de lume și de el mai degrabă decât să privească încruntat și plin de ură.

Morgan încă îl privea în clipa în care bărbatul aruncă firul de iarbă și îi prinse obrazul în palma sa. Apoi își trecu degetul mare deasupra buzelor ei.

În clipa aceea Morgan ar fi trebuit să se ridice în picioare, să-și strângă lucrurile și să plece acasă. Dar ea nu voia să plece. Nu încă. În plus, nu îi promisese că avea de gând să-l facă să sufere?

Mâna lui ajunsese la ceafă și îi trase cu grijă capul spre el. Apoi cei doi se sărutară în lumina caldă a soarelui.

— Mmm, gemu el.

Apoi se sărutară din nou. Gervase își trecu vârful limbii peste buzele ei întredeschise, iar Morgan făcu și ea

același lucru, până când limba lui intră în gura ei și se arcui încet pentru a-i atinge partea de sus. Morgan simțea dorința. Sâniile se întăriră și începu să simtă o căldură plăcută în zona abdomenului.

Gervase se apropie și îi luă pălăria de pai de pe cap.

Morgan era perfect conștientă de tot ceea ce se întâmpla, dar nu putea opri nimic. Era o femeie mult prea naivă, își spuse ea.

În următoarea clipă era întinsă pe iarbă, neștiind sigur cum a ajuns în această poziție, și întinzând mâinile pentru a-l trage lângă ea. Pasiunea era de nestăvilit. Gervase se apropie și îi sărută fiecare partă a feței, inclusive ochii, urechile și mai ales lobii urechilor. Apoi îi sărută gâtul și pieptul, până unde începea decolteul în formă pătrată al rochiei. Și în timp ce degetele ei se plimbau prin părul lui, Gervase coborî decolteul astfel încât sânii ei scăpară din zăgazurile rochiei. Bărbatul îi mângâie și își trecu degetul mare deasupra sfârcurilor.

— *Mon amour*, spuse el apropiindu-și gura de a ei. Te ador. Te iubesc.

— Gervase, șopti ea cu răsuflarea tăiată. Gervase.

Apoi, când acesta se ridică și își trecu mâinile pe sub partea din spate a fustei sale, Morgan nu făcu nimic pentru a-l opri. Toate astea se mai întâmplaseră odată între ei, dar prima oară totul fusese atât de rapid încât fata își dorea să repete experiența pentru a putea savura fiecare moment din plin. Nu voia să se gândească la tot ce se întâmplase după noaptea aia. Erau amintiri neplăcute care nu-și aveau rostul acum.

Mâinile lui o dezbrăcară de lenjerie și o descălțară. Apoi Gervase își dădu jos haina, vesta și cămașa. Cu o mână îi mângâia coapsa interioară și cu cealaltă se sprijini de pământ uitându-se la ea cu ochii pe jumătate

închiși. Era frumos. Avea umerii lați, pieptul masiv și acoperit de fire de păr deschise la culoare. Morgan îi simțea mirosul, căldura corpului și masculinitatea.

Gervase o sărută încet și urcă mâna spre locul umed și cald dintre picioarele ei. Morgan gemu încet, iar el înțelese încurajarea și strecură un deget în interior și apoi două, mișcându-le înainte și înapoi până când Morgan începu să se miște și ea extaziată.

— *Chérie*, dragostea mea, murmură Gervase.

Apoi își descheie pantalonii și se întinse deasupra ei. Morgan își desfăcu picioarele și le așeză deasupra gambelor lui acoperite de cizmele din piele. Bărbatul o apucă de șolduri și intră în ea printr-un gest ferm.

Spre surprinderea ei, Morgan nu simțea nicio durere, ci doar plăcere și o nespusă dorință de a continua la infinit. Cei doi erau foarte conștienți unul de prezența celuilalt. Din perspectiva amândurora, acest act nu ar mai fi fost la fel dacă în locul partenerului se afla altcineva. După ce stabiliră un ritm comun, bărbatul ridică privirea și o urmări îndelung, șoptindu-i în franceză.

Erau un bărbat și o femeie care făceau dragoste.

Dar nu era doar dragoste fizică. Cei doi experimentau un set de senzații și emoții unice.

Încet, încet, Morgan începu să simtă o durere care, spre surprinderea ei, nu o determina să se oprească, ci să continue. Gervase simți asta și o strânse cu putere începând să-și miște șoldurile mult mai repede și să o pătrundă cu putere.

În scurt timp toată această durere se transformase într-o senzație incredibil de plăcută pe care Morgan nu o mai simțise niciodată și pe care nu știa cum să o definească. Din acel moment Gervase o mai pătrunse de trei ori, încet, dar adânc, după care oftă și căzu lângă ea.

— Ah, *mon amour*, îi șopti la ureche cu respirația tăiată.

Ceva mai târziu Morgan își dădu seama că adorase un timp. Acum era îmbrăcată aproape complet și Gervase stătea lângă ea privind-o surâzător.

— Asta nu a fost un gest potrivit din partea mea, *chérie*, îi spuse el.

— Din partea ta? Întrebă ea ridicând o sprânceană. Dar credeam că a fost de comun acord.

— Așa să fie, spuse el apropiindu-se și sărutându-i vârful nasului. Trebuie să stabilim data nunții. Ce zici de începutul toamnei? Nu cred că mai pot aștepta prea mult.

Morgan îi zâmbi ușor.

— *Mon amour*, te ador, te iubesc, nu cred că mai pot aștepta prea mult, spuse ea imitându-l. Oare să fi câștigat chiar așa de ușor?

Morgan se ridică, își potrivi hainele, îmbracă lenjeria, ciorapii și își încălță pantofii, după care își puse pălăria pe cap și își legă panglicile ei sub bărbie. Era bucuroasă că nu îi tremurau mâinile.

Gervase rămase întins pe iarbă și continuă să o privească încă zâmbind.

— Iată-mă în fața ta, abject și învins. Ai câștigat. Dar recunoaște un lucru, *chérie*: ți-a plăcut fiecare moment.

Morgan îl privi cu aroganță.

— Ție nu ți-a plăcut fiecare moment petrecut cu toate femeile pe care le-ai cunoscut pe Continent?

Gervase râse.

— Te ador, *mon amour*.

Morgan își luă toate lucrurile, cu excepția șevaletului și a celei mai recente pânze pictate, ridică bărbia și scruta cu privirea împrejurimile.

Câștigase bătălia, dar nu și războiul. Tânăra știa că nu trebuia să se lase și că mai avea mult până când victoria avea să fie deplină. Venise la Windrush pentru

a-l tortura, ca mai apoi momentul părăsirii să aibă un impact puternic asupra lui. Voia să fie mai mult decât umilire în fața familiei. Voia ca disprețul ei să ajungă să-l doară. Dar un lucru era sigur, acest episod care tocmai se petrecuse între ei nu făcuse parte din planul ei, așa că Morgan nu putea ști toate întorsăturile pe care avea să le ia situația lor.

Dar oare putea să-l acuze că a sedus-o?

Era mai degrabă surprinsă – și poate puțin dezamăgită – să observe că Gervase nu venea lângă ea. Când se întoarse și privi înapoi își dădu seama că bărbatul nu era în spatele ei.

Poate că adormise lângă grotă, își spuse ea.

Dar era mai bine că nu se afla lângă ea. Cu siguranță ar fi fost pornită să-l pălmuiască.

Gervase lăsă toate pregătirile pentru bal și petrecere în seama mamei lui, a surorilor și a verișoarei. Toți muncitorii care lucrau pentru el și sătenii de pe pământurile sale urmau să fie invitați la petrecerea ce urma să aibă loc în parcul Windrush și să includă curse de cai, jocuri de crichet, tot felul de competiții și nu în ultimul rând foarte multă mâncare și băutură. Balul urma să aibă loc în aceeași seară și era dedicat vecinilor și arendașilor înstăriți. Cu toții acceptaseră invitația, anunță mama lui în timpul micului dejun din ziua de după plimbarea la grotă.

Urmau să fie suficienți oameni pentru a umple sala de bal deși aglomerația nu putea rivaliza cu cea din sălile de bal londoneze.

Gervase făcu greșeala de a cere lista oaspeților, iar mama lui trimise un servitor pentru a o aduce din sufrageria ei. Fiul ei care stătea în capul mesei primi lista și se uită peste ea. Cecile veni în spatele lui și se uită și ea peste umărul lui.

— Eram afară cu copiii atunci când mama împreună cu Monique și lady Aidan au scris invitațiile, explică ea.

Pe Gervase îl interesa mai mult cine nu era trecut pe listă decât cine era. Nu-i spusese mamei sale că Marianne nu trebuia invitată sub nicio formă. Considerase că nu mai era nevoie să-i spună. Doar era evident. În momentul în care ajunsese la capătul listei și se asigură că numele ei nu era acolo, bărbatul respiră ușurat.

— Ei bine, observă că nu ai invitat-o pe Marianne Bonner, spuse Cecile. Ai făcut foarte bine. Mă întreb cum de a avut atât de multă impertinență să se mute așa de aproape de Windrush.

Gervase puse lista pe masă, cu partea scrisă în jos.

Toți membrii familiei sale priveau stânjeniți în timp ce membrii familiei Bewdyn încercau să treacă peste acest moment ca și cum nu ar fi fost nicio problemă.

— M-am gândit că ar trebui să o invităm și pe ea, Gervase, spuse Henriette. Trebuie să treci peste ce-a fost în trecut. În plus, nimeni de aici nu știe ce s-a întâmplat. Dar cu siguranță vor intra la bănuiele și vor dori să afle când vor vedea că Marianne e singura persoană care nu a fost invitată.

— Presupun că acum nu vorbești serios, Henriette, spuse Monique.

— Ba da, răspunse verișoara ei cu vocea ușor tremurândă.

— Cred că discuția asta se va termina acum pentru totdeauna, dar înainte sunt dator cu o explicație față de familia Bedwyn. Trebuie să se știe că femeia despre care vorbim mi-a făcut mult rău înainte să părăsesc Anglia.

— Întotdeauna am considerat foarte plictisitoare secretele altor familii, spuse Freyja. Când începem cursa de călărie pe care ne-ai promis-o astăzi, Gervase? Joshua m-a avertizat că nu am voie să sar peste obstacole, așa

că sper că te-ai gândit la un traseu pe care să-l pot străbate și eu. Poate pe parcursul căruia să se găsească și câteva garduri.

— Draga mea, țin minte că am pus obstacolele și gardurile în aceeași categorie, spuse Joshua, în timp ce Gervase îi mulțumi viitoarei cumnate pentru intervenția fericită.

— Ca să fim înțeleși, Free, dacă sari peste un singur obstacol sau gard, până diseară îți rup gâtul cu mâna mea, îi spuse Aidan.

Toată lumea de la masă începu să râdă – inclusiv Freyja – și așa trecu momentul stânjenitor.

Dar discuția nu se încheiase.

Mai târziu, în timp ce călăreau unul lângă celălalt, Morgan îl întrebă:

— Presupun că vrei să trăiești la Windrush toată viața și în timpul ăsta să nu dai niciodată cu ochii de Marianne, nu-i așa?

— Da, spuse el destul de ferm. Poate că nu e ceva ce ar face o Bedwyn, dar cu siguranță e ceva ce intenționează să facă un Ashford.

— Dar Henriette are dreptate. O să se afle repede că s-a întâmplat ceva între voi și bârfele nu vor ezita să apară.

— Dacă nu îi plac bârfele poate foarte bine să se mute de aici, răspunse Gervase.

Harold Spalding, cumnatul său, călări până ajunse aproape de Morgan și începu o conversație cu ea. Atunci Gervase plecă și merse între Becky și Davy. Rămase cu cei mici și se distră o vreme până când merse la Freyja încercând să-i intre în grații.

— Niciodată nu mi-a plăcut ideea de a călări în ritmul ăsta lent, îi spuse ea oftând. Și niciodată nu am fost aruncată din șa. Dar viața devine anostă atunci când o femeie se pregătește pentru fericitul eveniment, Gervase. Nu

e ridicol? Viața devine anostă când aștepti un copil – anostă și palpitantă în același timp, adăugă ea râzând.

Această discuție îi aminti de gândurile care nu-l lăsaseră să adoarmă cu o noapte în urmă. Dacă o lăsase gravidă pe Morgan? S-ar fi bucurat ca acesta să fie un motiv pentru a grăbi nunta, iar în nouă luni să-și poată ține copilul în brațe. Dar oare Morgan s-ar bucura? se întrebă el. Nu avea de unde să știe. Nimic din ceea ce simțea ea nu era o certitudine pentru el.

Nici măcar nu era sigur că o sarcină ar fi putut să o determine să se mărite cu el. Poate că ar fi funcționat invers și Morgan ar deveni și mai încăpățânată. Doar gândul la lucrul ăsta îl făcea să simtă transpirații reci pe șira spinării.

Trei ore mai târziu, pe drumul de întoarcere, Gervase ajunse din nou lângă Morgan, iar ea nu uitase de discuția pe care o purtaseră înainte de apariția cumnatului lui Gervase.

— Nu crezi că ar fi bine să-i faci o vizită lui Marianne? îl întrebă ea. Poate ar fi bine să încerci să afli de la ea motivul pentru care a făcut ceea ce a făcut.

— Nu! îi răspunse el din scurt. Ai reușit să mă convingi să mergem la cimitir, dar nu o să reușești să mă convingi și acum.

— Dar te bucuri că ai mers la cimitir. Ai ajuns la pace cu tatăl tău și acum nu-l mai urăști.

— Nu am la ce pace să ajung cu Marianne, *chérie*. Iar ăsta e ultimul meu cuvânt, spuse Gervase.

Morgan deschise gura pregătită mai spună ceva, dar se gândi mai bine și ezită. Pentru un minut rămase tăcută, după care spuse:

— Din păcate, nu este și cuvântul meu final. Nu ești singurul care suferă în urma acelui incident. Mai e și fratele meu.

Gervase nu spuse nimic.

Nu stătea în caracterul lui Morgan să uite relele pe care le provocase cineva, mai ales atunci când la mijloc erau implicați și cei dragi ei. Iar ea îl iubea pe Wulfric.

Iar după scena de la micul dejun, acest lucru o sâcâia teribil.

Seara, în timp ce aproape toți jucau cărți în sufragerie și povesteau animați diferite întâmplări, Henriette se retrase în spatele pianului ei și începu să cânte încet.

Morgan veni lângă ea și privi partitura până când verișoara lui Gervase încheie acea melodie.

Apoi îi spuse, având grijă să nu fie auzită de restul lumii:

— Henriette, erai acolo în noaptea în care urma să fie anunțată logodna fratelui meu cu lady Marianne, nu-i așa?

Henriette o privi cu precauție.

— Desigur, spuse ea. Eram vecini – în fiecare an marchizul de Payley își petrecea o bună parte din an la Winchholme. Era perfect normal să ne invite pe toți la bal – pe unchiul George, pe Gervase și pe mine, mai precis. Monique și Cecil erau încă la școală, iar mătușa Lisette fusese chemată înapoi la Windrush pentru că Cecile nu se simțea bine. Mătușa Bertha, sora unchiului, a fost însoțitoarea mea.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spuse Morgan așezându-se lângă ea, pe băncuță. Mă refer la ceea ce s-a întâmplat la bal.

— Da. A fost cumplit, spuse ea după ce trase clapeta și își puse mâinile pe genunchi.

— Cum au aflat că Gervase și Marianne dispăruseră împreună? Întrebă Morgan aplecându-se puțin pentru a-i putea observa fața.

Dacă era un bal așa de aglomerat, cum de au observat că cei doi nu mai erau acolo? Și ce i-a făcut să

creadă că-i vor găsi în dormitorul ei? De ce au mers prima oară acolo – și de ce au intrat fără să bată la ușă? Cum de au mers toți trei în formula aia – Wulfric, tatăl lui Gervase și tatăl lui Marianne?

Henriette o privi lipsită de expresie.

— Nu știu, răspunse ea.

— Dar nu te-ai întrebat niciodată? Nu ți-ai întrebat unchiul?

— Nu, răspunse Henriette. Niciodată.

— Dar acum nu-i așa că te întrebi care a fost adevărul?

— Presupun că da, răspunse tânăra trecându-și mâna peste clapele pianului fără să apese pe niciuna. Presupun că i-a văzut cineva la etaj. Un servitor.

— Henriette, crezi că Gervase e vinovat? Crezi că l-a trădat pe fratele meu și a furat broșa lui Marianne?

Ochii tinerei erau încărcăți de mâhnire.

— Nu, răspunse ea. Bineînțeles că nu.

— În cazul ăsta, crezi că Marianne este cea care l-a trădat? Crezi că l-a drogat pe Gervase după care l-a băgat în pat și a trimis pe cineva să-i aducă acolo pe cei trei bărbați doar pentru că ea nu a avut curajul să-i spună personal fratelui meu că nu vrea să se mărite cu el?

— Aici nu a fost vorba de curaj sau lașitate, răspunse Henriette. Nu l-ai cunoscut pe marchizul de Paysley, Morgan. Nu știi ce tiran a fost. Și nu știi ce tiran era ducele de Bewcastle...

Henriette realizează ceea ce începuse să spună și duse mâna la gură înroșindu-se toată.

— Îmi cer iertare.

— Îl cunosc foarte bine pe Wulfric și știu ce-i poate pielea, spuse Morgan. Dar în același timp știu că e un om integru, Henriette. Știi că nu ar forța niciodată o femeie să se mărite cu el împotriva propriei voințe. Și de ce ar face asta? Doar ar fi urmat să trăiască alături de ea pentru tot

restul vieții. Atunci înseamnă că tu ai vorbit despre toate lucrurile astea cu Marianne, nu-i așa? Gervase spune că ați rămas prietene.

— Nu am vorbit foarte mult despre asta. E un subiect dureros pentru amândouă.

— Și totuși – știind consecințele acestui eveniment atât asupra lui Gervase cât și asupra fratelui meu – ai continuat să rămâi prietenă cu ea?

— O prietenie adevărată nu are limite, răspunse Henrietta.

— Mă îndoiesc. M-aș fi lipsit de mult de o așa prietenă dacă ar fi distrus viața unei rude de-ale mele și ar fi condamnat-o la nouă ani de exil. Cred că imediat ar fi devenit o fostă prietenă.

— Nu înțelegi, îi spuse verișoara lui Gervase.

— Nu. Chiar nu înțeleg. Dar îmi pare rău, Henriette. Nu am vrut să ajungem să ne certăm. Tot ce vreau e să aflu ce s-a întâmplat pentru a putea înțelege de ce Gervase a avut atât de mult de suferit și de ce fratele meu a fost supus unei asemenea umilințe.

— Nu știu, spuse Henriette, iar Morgan fu surprinsă să observe că tânăra avea lacrimi în ochi.

— Vreau să o văd. Vreau să vorbesc cu ea. Vrei să vii cum mine, poate mâine, și să ne faci prezentările?

— Ar fi înțelept din partea noastră să facem asta acum? Întrebă Henriette.

— Nu știu. Dar mă voi duce singură dacă nu vrei să vii cu mine. Ce spui?

Henriette trase aer în piept și oftă.

— Dacă trebuie... foarte bine, atunci. Oricum o să locuiești aici după ce te măriți cu Gervase și va fi bine să o vizitezi din când în când. Tot ce sper e să nu se ajungă la vreun... eveniment neplăcut.

— Mulțumesc. Și eu sper la fel, spuse Morgan.

Apoi zâmbi spre Monique și Eve care se apropiau de pian.

Zia următoare, Freyja, Joshua și Cecile împreună cu lordul Vardon luară câte o barcă iar Eve, Aidan, Monique și sir Harold meraseră la o lungă plimbare cu copiii. Întreaga dimineață și după-amiază contesa rămase acasă și discută planurile pentru petrecere și bal împreună cu bucătăreasa, menajera și cu majordomul. Gervase, care plecase cu administratorul după micul dejun, încă nu se întorsese.

Morgan plecă împreună cu Henriette cu trăsura spre casa în care locuia lady Marianne. Preocupate de propriile gânduri, cele două tinere abia dacă schimbară câteva cuvinte de-a lungul drumului.

Lady Marianne Bonner le întâmpină în prag iar apoi, în timp ce se grăbi să o îmbrățișeze pe Henriette, Morgan o privi cu atenție. Chiar dacă nu se mai afla la prima tinerețe, Marianne era foarte frumoasă. Avea părul auriu și buclat, corpul perfect proporționat și picioarele mici. Atunci când se uită spre ea, Morgan observă că avea ochii albaștri.

Aceasta era deci femeia cu care Wulfric fusese aproape însurat, își spuse ea. Era femeia pe care o iubise. Trebuie să o fi iubit din moment ce ar fi vrut să se căsătorească cu ea. La fel ca toți membrii familiei Bedwyn, Morgan credea cu putere în căsătoriile din dragoste. Nu putea exista un alt motiv pentru care fratele ei să-și fi dorit să se însoare cu Marianne – nu avea nevoie de influența tatălui ei sau de averea ei, și avusese trei frați care puteau oferi urmași oricând. Aceasta era femeia care i-ar fi putut fi cumnată.

Cele două se salutară politicos în timp ce Henriette făcu prezentările. Marianne se înroși, arătând și mai bine așa.

- Sunt încântată să te cunosc, lady Morgan, spuse ea.
- Asemenea, lady Marianne, răspunse Morgan.

Apoi gazda le conduse pe cele două într-o sufragerie călduroasă de la parterul casei. Prin ferestrele în stil francez, care acum erau închise din cauza vremii reci, se putea vedea grădina de trandafiri. Astfel, Morgan nu putu decât să-și imagineze cât de plăcut era să stai acolo în timpul verii înconjurat de mireasma îmbietoare a trandafirilor înfloriți.

Lady Jasper, mătușa lui lady Marianne, era și ea în sufragerie, dar după ce nepoata ei i-o prezentă pe Morgan, femeia se scuză spunând că merge să se odihnească. Era o doamnă foarte în vârstă, iar prezența ei la Winchholme asigura cel puțin aparența unei însoțitoare pentru nepoata ei. Era, cel mai probabil, un angajament ce le convenea amândurora.

Tava cu ceaiuri și prăjituri apăru în scurt timp și cele trei tinere conversară o bună bucată de timp pe diferite teme.

Apoi, în timp ce Morgan se pregătea să aducă în discuție subiectul care o preocupa, lady Marianne i-o luă înainte și deschise chiar ea discuția. Dintr-odată tinerei îi fu destul de clar că gazda fusese anunțată în prealabil asupra acestei vizite. Cu siguranță Henriette îi trimisese un bilet în decursul dimineții.

— Înțeleg, spuse ea lăsând farfuria pe masă, că ai întrebat-o pe Henriette despre ceea ce ar fi trebuit să fie balul organizat în cinstea logodnei mele, lady Morgan.

Morgan lăsa și ea ceașca jos și se uită la ea. Marianne stătea împreună cu Henriette pe recamier și avea obraji roșii.

— Am întrebat-o dacă știe cum de fratele meu împreună cu tatăl lui Gervase și cu tatăl tău au știut să vină împreună direct în dormitorul tău. Nu ar fi avut cum să suspecteze așa ceva urmând firul logic al evenimentelor de la bal. Cine le-a spus? Cine i-a trimis acolo?

— Niciodată nu mi-am pus această întrebare, răspunse Marianne.

Dar Morgan continuă să o privească drept în ochi.

— Mă tem că nu te cred. Trebuie să-ți fi dorit să fiți prinși așa. L-ai drogat pe Gervase și l-ai mutat din sufragerie în dormitorul tău. Ți-ai dorit să pară că te-ai culcat cu el pentru a putea anula căsătoria cu Wulfric – fratele meu. Dar cum ați fi putut să fiți descoperiți dacă nimeni nu știa că erați împreună și, mai ales, unde erați? Planul tău nu putea fi dus la bun sfârșit fără un complice.

Marianne o privi la rândul ei.

— Vrei să spui că sunt o mincinoasă, lady Morgan?

Henriette puse mâna pe brațul ei încercând să o calmeze.

— Wulfric trebuie să te fi iubit, îi spuse Morgan. Îl cunosc. Niciun alt motiv nu ar fi fost suficient de puternic pentru a-l determina să se însoare. Trebuie să fi fost rănit și umilit groaznic în urma descoperirii pe care a făcut-o în dormitorul tău. Iar Gervase a fost rănit și mai grav. Nici acum nu și-a revenit complet. Nu există niciun mod prin care să poți repara ceea ce ai făcut. Dar cel puțin poți spune adevărul.

Marianne deschise gura, pregătită să răspundă însă, de data asta, Henriette i-o luă înainte și vorbi fără să se uite la ele.

— Eu am fost. Eu le-am spus celor trei că Gervase a tras-o pe Marianne pe scări împotriva voinței ei.

Morgan o suspectase încă de seara trecută dar sperase din toată inima că nu era mai mult decât o presupunere greșită. Trădarea venită din sânul familiei era mult mai greu de suportat decât cea din partea unui vecin sau așa-zis prieten. Dar oare de ce făcuse asta?

Marianne se albi la față.

— Am plănuit totul împreună, explică Henriette. Tatăl lui Marianne a făcut presiuni asupra ei și a amenințat-o

pentru ca ea să accepte mai întâi ca ducele de Bewcastle să-i facă curte și apoi să se mărite cu el. Dacă logodna ar fi fost anunțată public, atunci totul ar fi fost pierdut. Nu ar mai fi putut să anuleze nunta. Disperată și nefericită, Marianne a venit la mine și împreună am urzit acest plan.

— Planul de a-l nenoroci pe Gervase pentru toată viața? De a-l acuza că a necinstit-o pe Marianne? Pe propriul tău văr, Henriette?

— Niciodată nu am privit relația noastră așa, spuse ea ridicându-se și îndepărtându-se cu câțiva pași de recamier, timp în care începu să-și caute batista în buzunar. Trăiam în casă cu Monique și Cecile, ambele frivole și frumoase, favoritele tuturor. Iar apoi era Gervase care totdeauna mă tachina și încerca să-mi găsească parteneri în timpul îngrozitorului sezon londonez. Dar tot ce îmi doream eu cu adevărat era să merg acasă. Nu la Windrush, ci acasă la părinții mei. Dar ei erau morți.

— Ah, Henriette... spuse Morgan compătimind-o sincer.

— Îmi pare rău, spuse verișoara lui Gervase după ce își suflă nasul și se așează înapoi pe recamier. Acum mi-am dat seama cât de mult am greșit și cât de nedreaptă am fost față de familia care m-a hrănit și m-a iubit. Dar atunci când suntem foarte tineri avem și impulsul de a fi foarte egoiști. Sau cel puțin eu am avut acest impuls și i-am dat curs.

Apoi interveni și Marianne:

— Trebuie să înțelegi că singurul meu gând era să scap de ducele de Bewcastle într-un mod care să nu-i poată permite tatălui meu să mă învinuiască. Iar faptul că Gervase era vecinul și prietenul meu era în favoarea planului. Îmi imaginam că voi putea vorbi cu el și voi putea explica chiar a doua zi motivul pentru care am făcut

asta iar el, prieten fiind cu ducele, ar putea să-i transmită în privat.

— Nu puteai să-i explici chiar tu lui Wulfric? o întrebă Morgan.

— Eu – nu, nu puteam. Trebuie să înțelegi, lady Morgan, la vremea aia aveam doar optsprezece ani. Nu sunt mândră de ce am făcut. De fapt, lucrul ăsta mă bântuie și acum. Dar eram atât de tânără.

— Și eu am optsprezece ani acum, spuse Morgan cu blândețe.

Cele două femei o priviră fără să mai poată spune nimic.

— Și broșa? Chiar a fost furată?

Marianne clătină capul.

— Tata m-ar fi obligat să mă mărit cu Gervase, spuse ea. Nu aș fi putut refuza pentru că îi spusese tatei că m-a necinstit. Și nici Gervase nu ar fi putut să refuze să vină să mă ceară. Prin urmare, a trebuit să găsesc repede o soluție care s-a dovedit a fi extraordinar de proastă. Am vrut să-i explic lui Gervase, dar era prea târziu. Plecase deja. Nici prin cap nu mi-a trecut vreodată că evenimentele din noaptea balului ar putea aduce cu ele atât de multe consecințe oribile. Aproape că am pierdut și prietenia lui Henriette. A fost extrem de supărată pe mine din cauza broșei.

— Dar nu te-ai gândit să-i explici totul tatălui lui Gervase? Bărbatul acela nu și-a mai văzut niciodată fiul după noaptea balului. A murit crezându-l un hoț și un violator.

— Întotdeauna fusese așa de mândru de Gervase. Nu am putut să-mi imaginez că-i va face ceva – și în niciun caz că avea să apeleze la o astfel de pedeapsă. A fost oribil. A fost ca un coșmar din care nu mă mai puteam trezi.

— Și nu ai făcut nimic ca să dai pe față ceea ce s-a întâmplat?

Morgan o privi în ochi.

O asemenea dovadă de lașitate era peste puterea ei de înțelegere.

Henriette răspunse în locul ei.

— Morgan, trebuie să înțelegi că nu există nicio întrebare pe care să i-o adresezi acum și pe care ea să nu și-o fi pus de mii de ori înainte. Nu e ușor deloc să trăiești cu o asemenea vină. Zi de zi îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru întoarcerea lui Gervase și pentru fericirea pe care a găsit-o alături de tine. Dar asta nu compensează greșelile și nu ispășește vina.

— Așa este, nu compensează și nici nu ispășește.

Acum înțelegea de ce Henriette era tot timpul bucurasă în preajma lui. Morgan se uită la cele două conspiratoare încercând să-și imagineze oare ce le împinsese pe copilele de atunci să recurgă la măsuri atât de desperate. Să fi fost naivitatea și frica de autoritatea adulților sau frica de consecințele unei mărturisiri? Dar oare cum fusese Henriette atrasă în tot acest plan? Oare era doar ciuda pe care o avea față de el pentru că încerca să o arunce în brațele unor băieți pe care ea nu reușea nicio dată să-i atragă prin propriile puteri?

Ultima ei întrebare rămase nerostită, dar răspunsul veni ca o lumină orbitoare. Oare cum de nu-și dăduse seama mai devreme?

Acum totul se lega.

Marianne și Henriette erau mai mult decât prietene. Se iubeau una pe cealaltă. Pentru fiecare dintre ele mariajul ar fi fost dezastrul suprem, oroarea ororilor și trebuia împiedicat cu orice preț.

Și reușiseră să-l evite cu un preț mult prea mare plătit de alți oameni.

Morgan se uită când la una, când la alta fără să spună nimic. Și ele înțeleseseră că-și dăduse seama. Apoi mâinile lor se atinseră pe perna dintre ele.

Înțelesese dar nu putea să ierte. Și totuși, Morgan descoperise că nu putea să le urască. Se pusese în locul lor și înțelesese că nici situația lor nu era ușoară dar chiar și așa, nu putea să nu disprețuiască ceea ce făcuseră.

— Dacă aș putea să mă întorc în timp, spuse Marianne, l-aș înfrunta pe tata și aș vorbi apoi chiar eu cu ducele de Bewcastle. Dar acum spun asta pentru că niciunul dintre ei nu mai reprezintă o amenințare. Să mă întorc în timp înseamnă și să am iar mintea unei copile de optsprezece ani și poate chiar știind tot ce știu acum, tot n-aș găsi curajul să-i înfrunt.

— Iar eu, dacă m-aș putea întoarce, aș vorbi cu unchiul George, spuse Henriette. l-aș povesti tot și l-aș împiedica să-l pedepsească pe Gervase chiar dacă asta ar însemna să mi se interzică orice comunicare cu Marianne. Dar la fel cum a spus și ea, astea sunt vorbele noastre de acum, când nu mai există nicio amenințare. Poate că de fapt nu aș fi putut să găesc în mine curajul necesar.

— Atunci găsește-l acum, spuse Morgan.

— Dar unchiul meu e mort, la fel e și tatăl lui Marianne, răspunse Henriette.

— Dar Gervase nu e mort, și nici Wulfric.

Marianne se albi la față.

— Te aștepti de la mine să-i fac față ducelui de Bewcastle?

— Nu mă aștept la nimic, îi răspunse Morgan. Wulfric e un bărbat puternic și sunt sigură că a depășit demult momentul, iar Gervase a trecut peste perioada cumplită petrecută în exil și acum face tot posibilul pentru a se reintegra aici și pentru a-și construi o nouă viață. Prin urmare, amândoi își vor trăi viețile așa cum cred de cuviință, indiferent de ceea ce vei face tu. Iar eu nu aștept nimic din partea ta.

După ce termină de vorbit, Morgan se ridică în picioare.

— Aș vrea să plec acum, Henriette.

Tânăra ezită.

— Poți să iei trăsura. Te deranjează dacă te întorci singură? Marianne îmi va oferi trăsura ei pentru a mă întoarce acasă mai târziu. Trebuie să discutăm.

Dar Morgan se bucură de răgazul acesta. Și ea avea nevoie să reflecte asupra descoperirii pe care tocmai o făcuse, iar drumul de întoarcere părea o ocazie foarte bună.

Le învinovățise pe cele două, dar de ce era așa de sigură că nu ar fi făcut nimic din ceea ce făcuseră ele dacă ar fi fost pusă într-o situație asemănătoare?

Dacă Wulfric ar fi continuat să refuze să-i permită lui Gervase să o curteze, Morgan știa că l-ar fi înfruntat sau ar fi fugit cu el. Sau, în cel mai rău caz, ar fi așteptat trei ani, până la vârsta majoratului când nu mai avea nevoie de aprobarea lui Wulf.

Dar Marianne și Henriette nu avuseseră aceste opțiuni.

Dar stai puțin, își spuse ea. De ce să fi fugit cu Gervase? De ce ar fi așteptat trei ani?

Morgan își aduse aminte că planul era să nu se mărite cu el niciodată și asta doar datorită propriei voințe.

Trebuia să pună cât mai repede capăt acestei mascarade. Inițial voia să o facă în timpul balului. Ar fi fost un gest spectaculos, dar și incredibil de crud, așa că decise să aștepte și să-i spună doar lui, după finalul balului urmând să plece de la Windrush împreună cu Freyja sau cu Aidan.

Dar oare el simțea ceva pentru ea? Cum lui nu îi era clar dacă ea ținea la el, așa nici Morgan nu se putea pronunța în privința lui Gervase. Avusese încredere oarbă în el și se dovedise că nu de puține ori se înșelase în privința lui.

Apoi își aminti de discuția lor de lângă grotă și realizează că dacă Marianne și Henriette nu s-ar fi purtat atât de groaznic acum nouă ani, Gervase nu ar mai fi mers pe Continent, iar ea nu l-ar mai fi întâlnit niciodată la balul de la Bruxelles.

Într-adevăr, toate lucrurile se întrepătrund.

A doua zi, soarele reveni pe cer.

Doamnele se jucau împreună cu copiii, iar Gervase îi privea pe geam în timp ce-și deschidea corespondența.

Desigur, ochii lui nu se desprindeau de Morgan. Acum era tot mai hotărât să o facă să îl ierte și să se căsătorească cu el, deși încă nu știa ce trebuie să facă.

După ce mai inventarie o dată scrisorile primite și se asigură că niciuna nu era de importanță majoră, Gervase se gândi că ar putea coborî și el pentru a se bucura de vremea frumoasă alături de restul rudelor și invitaților, dar chiar înainte să se îndepărteze de fereastră, observă cu colțul ochiului o trăsură ce tocmai intra pe poarta lor.

Se uită mai bine și observă că Morgan și Emma salutară persoana dinăuntrul ei.

Gervase rămase neclintit și observă cum trăsura opri în fața terasei și din ea coborî o doamnă, urmată de camerista ei.

Dintr-odată, gura i se uscă de tot.

Știa că Morgan plecase împreună cu Henriette cu o zi înainte și bănuia unde merseseră. Nu întrebasese, dar ghicise.

Ăsta nu e ultimul meu cuvânt, își aminti el cuvintele ei. *Și fratele meu a avut de suferit de pe urma acestui incident.*

Oare venise la el?

Între timp se auzi un ciocănit în ușă urmat de apariția majordomului care venise să-l întrebe dacă voia să o primească pe lady Marianne Bonner.

Deschise gura cu scopul de a refuza scurt, dar apoi ceva îl determină să nu facă asta.

— Condu-o aici, spuse el politicos, rămânând să aștepte cu amărăciune în fața ferestrei.

Lady Marianne era la fel de frumoasă, poate chiar mai frumoasă, își spuse Gervase aducându-și aminte că în vremea în care fusese promisă lui Bewcastle, tânăra era una dintre cele mai dorite potențiale mirese din protipendada britanică. Oare de ce se opusese cu atâta îndârjire căsătoriei cu Wulfric? Nu avusese intenția de a-i explica lucrul acesta în sufrageria ei, în timpul discuției purtate chiar înainte să fie drogat.

În scurt timp femeia intră pe ușă și salută respectos.

— Lord Rosthorn, vă mulțumesc că m-ați primit.

Gervase observă cu o oarecare satisfacție că vocea îi tremura.

— Doamnă, cred că noi doi nu aveam nimic important de discutat.

— Ai dreptate, spuse ea. Nu voi da nicio explicație pentru felul în care m-am purtat în noaptea aceea. Sunt sigură că ai înțeles demult motivele pentru care am procedat în felul acela. Și nici nu pot oferi vreo scuză. Faptul că tatăl meu nu ar fi înțeles niciodată că nu vreau să mă mărit cu nimeni nu scuză purtarea mea față de tine. Iar scuzele sunt ieftine și pot fi interpretate drept insultă având în vedere tot timpul în care ai suferit. Dar, Gervase, asta e tot ce pot să ofer. Îmi doresc să pot face mai mult. Îmi doresc să mă pot întoarce în timp și să schimb trecutul, dar asta e ceva ce nimeni nu poate face. Accept să fiu condamnată și nu aduc niciun argument în apărarea mea. Asta pentru că nu există niciunul.

— Ai putea să pleci de aici pentru a evita să fim vecini pentru tot restul vieții, îi spuse el.

— Aș putea. Asta e pedeapsa care ți se pare corectă, Gervase? Poate că ai dreptate. Poate că așa ar fi cel mai corect. Ochi pentru ochi, exil pentru exil. Foarte bine atunci, dacă asta e dorința ta.

— Nu e chiar ochi pentru ochi. Eu am fost obligat să plec. Am fost alungat și forțat să las în urmă toate persoanele și toate locurile dragi.

— Ah, Gervase, ar fi exact aceeași situație. Asta vrei, să plec?

Tânăra avea lacrimi în ochi.

Gervase se gândi puțin, mirat de impactul acestei decizii asupra ei.

Oare ce rude sau prieteni la care nu putea să renunțe avea Marianne în apropiere?

Bărbatul se gândi o vreme, dar singurul nume care îi veni în minte era cel al verișoarei sale.

Desigur. Henriette.

Acum începea să-i fie și lui tot mai clar că ce era între ele două nu era doar simplă prietenie.

La fel ca Morgan, nici el nu știa sigur dacă voia să-i adreseze această întrebare.

— Din experiența mea de viață am învățat un lucru, Marianne, și anume că iertarea nu poate fi meritată. Dacă ar fi așa, atunci nu ar mai fi nevoie de ea. Și eu m-aș întoarce în timp și aș schimba câteva lucruri dacă aș putea, dar nu pot. În plus, oricât de răi ar fi fost ultimii nouă ani pentru mine, nu pot să spun că au fost niște ani pierduți complet. Sunt un om diferit de cel ce a părăsit Anglia la câteva zile după balul cel infam și pot spune cu mâna pe inimă că sunt un om cu care încep să mă simt bine. Tot în exil am cunoscut-o pe viitoarea contesă și știu că dacă nu aș fi întâlnit-o niciodată, aceasta ar fi fost cea mai mare pierdere a vieții mele.

Gervase își dădu seama că nu ar fi trebuit să spună totul cu voce tare. Dar în orice caz, nu mințise. Dacă i s-ar fi oferit șansa să se întoarcă în timp și să șteargă cu buretele ultimii nouă ani, acum nu era sigur că ar mai face acest lucru.

— Ai fost iertată, Marianne, spuse el în final.

Femeia își acoperi fața cu ambele mâini care acum tremurau.

— I-am scris ducelui de Bewcastle. I-am spus adevărul. Cred că e important să știe că tu nu ai nicio vină, mai ales acum când ești pe punctul de a te însura cu sora lui.

— Ah.

— Acum voi pleca. Îți mulțumesc încă o dată pentru timpul tău, Gervase.

— Marianne, momentan suntem vecini și probabil că vom continua să fim până la finalul vieților noastre. Prin urmare, presupun că ar trebui să ne purtăm civilizat. Vrei să vii la balul pe care îl vom organiza aici mâine-seară?

— Mulțumesc, spuse ea roșind. Nu sunt sigură că... Mulțumesc.

Marianne plecă imediat și merse direct la trăsură.

După ce ieși pe poartă, Gervase se întoarse la fereastră și o căută cu privirea pe Morgan. Dar ea nu mai era acolo.

Tocmai acum, când avea atât de multă nevoie de ea.

21

Între timp, Morgan simțise nevoia să se detașeze de tumultul ultimelor zile și plecă spre casa de vară. Desigur, lui Gervase nu îi fu greu să ghicească unde putea fi din moment ce nu o găsisese nici în casă, nici în curte împreună cu rudele sale.

Morgan venise aici pentru a chibzui asupra ultimelor evenimente. Balul bătea la ușă, iar ea trebuia să-și pregătească ieșirea din scenă. Dar felul în care urma să facă această ieșire depindea foarte mult de felul în care se comportase Gervase și de lucrurile pe care le descoperise despre el în ultimele zile.

Ce simțea el pentru ea? Voia să o ia de soție pentru a se răzbuna pe Wulfric? Lipsa acestor răspunsuri o măcina teribil pe Morgan și o făcea să simtă tot mai puternic imposibilitatea de a se încrede în el.

Apoi își aduse aminte de ziua în care merseseră la grotă și își dori să nu se fi culcat cu el. Asta fusese o greșeală imensă, pentru că acum corpul ei îl dorea în continuare.

Gervase ajunsese în fața casei și intra pe ușa lăsată deschisă.

— De fiecare dată când te privesc, *chérie*, te găsesc mai încântătoare decât înainte. Iar nuanța asta de roz ți se potrivește de minune.

— Ce a spus? Întrebă ea serioasă.

Gervase se așeză pe bancheta de piele și îi zâmbi cinic.

— Cred că știi foarte bine ce a zis, *chérie*. Se pare că voi fi absolvit de întreaga vină în ochii ducelui de Bewcastle. I-a scris un bilet prin care i-a mărturisit tot adevărul. Presupun că tu i-ai cerut să facă asta și apoi să vină să se umilească în fața mea.

— Nu i-am cerut nimic și nici nu m-am încumetat să-i dau sfaturi. Am vrut doar să descopăr adevărul. Presupun că mi-am arătat disprețul doar atunci când a încercat să se folosească de scuza că la vremea aceea avea doar optsprezece ani.

— Desigur, tu nu te-ai fi comportat niciodată așa, spuse el ironic. Presupun că Henriette a ajutat-o.

— Ți-a mărturisit asta?

— Nu, râse el. Și sunt sigur că nu ți-a spus nici ție. Henriette a fost întotdeauna dificilă. Cred că e de înțeles faptul că ura locul ăsta și se simțea ofensată de toate eforturile noastre de a ajunge la inima ei. Avea doar doisprezece ani în momentul în care părinții ei au murit și nu ne cunoscuse pe niciunul dintre noi înainte să se mute aici. Dar nici ea nu a făcut eforturi prea mari pentru a se acomoda. În schimb, nu pierdea nicio ocazie să se victimizeze și nu ne lăsa să uităm că e un copil orfan care are nevoie de toată atenția din lume.

— Acum pare destul de mulțumită cu viața pe care o duce aici. Cred că o iubește pe mama ta și să nu uităm de prietenia cu Marianne.

Referitor la iubirea dintre cele două femei, Morgan se întrebă oare ce părere avea Gervase despre asta. Dar nu îl întrebă.

— Acum știi că Henriette a fost complicele ei. Crezi că adevărul acesta te va răni și mai rău? Crezi că o vei urî? Crezi că îi vei mai putea permite să continue să locuiască aici?

— Presupun că a avut motivele ei, spuse Gervase. Cred că a suferit – probabil foarte mult. Cred că e teribil de greu să trăiești cu o asemenea vină pe suflet, nu-i așa, *chérie*?

Bărbatul continuă să-i zâmbească ironic.

— Da...pentru o persoană cu conștiință.

— Ah, da, conștiință, repetă el zâmbind. Unii dintre noi nu au așa ceva. Am invitat-o pe Marianne la bal. Te bucuri? Ești mândră de mine?

— Mă bucur, îi confirmă ea. Și cred că asta e cea mai înțeleaptă decizie pe care ai fi putut să o iei.

— Ai avut răbdare, *chérie*. M-ai încurajat și ai pătruns în cele mai întunecoase colțuri ale inimii mele doar pentru a aduce lumina acolo. Ți-ai pierdut foarte mult din timpul

tău prețios pentru a mă ajuta să scap de povara trecutului. De ce?

— Pentru că e pur și simplu stupid să te lași copleșit de trecut. Cum mai poți să te bucuri de prezent și să-ți construiești viitorul cât timp privești constant în trecut?

— Și totuși, ai și tu povara trecutului tău. N-ai cum să-ți dai seama, dar încă privești trecutul foarte subiectiv și judeci greșelile pe care le-am făcut aruncându-mi în cârcă și altele închipuite. Îți interzici să fii fericită în prezent și să-și construiești un viitor fericit alături de mine. În schimb, preferi să privești în trecut.

Morgan sări în picioare, revoltată.

— Exact ce mă așteptam să spui, Gervase! Nu faci decât să mă tulburi și să mă manipulezi. Dar să știi că te subestimezi când spui că îmi refuz fericirea. Voi fi foarte fericită când te voi părăsi.

— Ești absolut adorabilă când te enervezi, *chérie*.

Morgan se năpusti asupra lui și vru să-l plesnească dar Gervase o prinse de încheietura mâinii chiar înainte ca aceasta să-i atingă fața.

— Dar ce vrea să însemne asta, *mon amour*? Ai uitat că trebuie să mă faci să mă îndrăgostesc nebunește de tine?

Morgan se aplecă spre el și îi spuse:

— Mai degrabă aș flirta cu o broască-râioasă sau aș face dragoste cu diavolul.

— Nu, *chérie*, spuse el râzând. Păcat pentru că întotdeauna am admirat onestitatea ta, iar acum tocmai ce m-ai mințit de două ori. Cum ai putea flirta cu o broască râioasă? Și ce ar face diavolul cu furca sa în timp ce tu ți-ai face de cap cu el? De fapt, cred că ar fi mai bine să nu mă gândesc la asta. Sunt tot felul de posibilități.

— Poate că ar trebui să-ți deturnez mintea de la astfel de gânduri obraznice.

Morgan se apropie și mai mult și îl sărută îndelung.
— Când am observat că nu ești nici în grădină, nici în casă m-am gândit că s-ar putea să nu te gădesc așa de ușor, *chérie*. Nu știi cât de mult m-am bucurat să te văd aici.

— Și eu m-am bucurat, dar m-am gândit că ești supărat pe mine.

— Supărat? Cum să fiu supărat pe îngerul meu?

— Oare?

— *Chérie*, dintotdeauna ai fost îngerul meu bun, îngerul meu frumos, îngerul meu păzitor.

— Mă iubești? Îl întrebă ea.

— Te iubesc, *chérie*. Te iubesc din fiecare fibră a corpului meu, îi răspunse el șoptindu-i aproape de gură.

Apoi cei doi se sărută îndelung.

— Dar tu, *mon amour*? Tu mă iubești?

Morgan continuă să zâmbească.

— Nu. De fapt, nu te iubesc niciun pic, Gervase. Dar spune-mi continuarea. Plecarea mea îți va frânge inima?

Colțurile ochilor i se încrețiră și zâmbi răutăcios, dar amuzat.

— Sigur că da, *chérie*. Îndrăznesc să spun că îmi voi lăsa părul să crească, nu voi mai avea grijă de mine și voi intra în declin până când am să mă sting, iar tu ai să vii la mormântul meu și ai să mă jelești, stropind cu lacrimile tale trandafirii plantați acolo de mama mea. Sau poate că ai să râzi malefic și ai să tai toți bobocii. Dar oare mă vei urî chiar așa de tare?

— Nicidecum. Voi fi complet indiferentă. Cineva o să mă anunțe într-o zi că ai murit, iar eu o să mă gândesc puțin și o să spun ridicând din umeri că te-am cunoscut la un moment dat. Iar apoi voi continua să-mi văd de treabă.

Gervase râse, după care se ridică.

— Începi să minți destul de mult, dar orice ai face ești adorabilă. Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem acasă împreună, chiar dacă presupun că ne-am certat? Am putea aborda un alt subiect. Vremea, de pildă. Ba nu, știu despre ce vom vorbi! Hai să vorbim despre cum credem că va fi vremea mâine în timpul petrecerii din parc. Crezi că o să plouă sau o să fie soare, *chérie*? Iar dacă o să plouă ce vom face?

Morgan îi acceptă brațul și împreună ieșiră din casa de vară și se îndreptară spre conac.

— Știi foarte bine că mama ta are un plan de rezervă în caz de ploaie.

— Ah, văd că am epuizat repede subiectul ăsta. A venit rândul tău să alegi altul.

În timpul petrecerii din grădină, toată lumea din împrejurimi se strânsese cu mic, cu mare pentru a sărbători fericitul eveniment.

Morgan fu surprinsă de diferența dintre cei înstăriți și țărani sau servitori. Cei din urmă erau excesiv de politicoși și lăsau capul în jos de fiecare dată când treceau pe lângă cei din înalta societate. Această mirare a lui Morgan se justifica prin comparație cu felul în care văzuse că se purta Joshua, de exemplu, cu servitorii săi. O linie foarte subțire, aproape invizibilă îi despărțea de prietenii foarte buni și niciodată nu făcea diferențe majore între ei și propriile rude.

În timpul întrecerilor sportive, Morgan luă un arc și se așeză în linie.

— Nu am mai exersat demult, spuse ea înainte să tragă spre țintă.

Ținta era mică și îndepărtată încât abia o putea vedea cu ochiul liber. Dar chiar și așa, tânăra o nimeri.

Ceilalți concurenți, toți bărbații și femeile care se strânseseră pentru a o vedea mai bine, o aplaudară.

În scurt timp o mână o apucă pe după umeri.

Era mâna lui Aidan.

— Te bucuri? o întrebă el.

Morgan dădu din cap zâmbind.

— Nu-mi vine să cred cât ai crescut. Ieri erai doar o fetiță. Acum ești o femeie frumoasă așa cum promiteai să fii încă din copilărie.

— Sper că ești la fel de generos cu complimentele și în cazul lui Eve, râse Morgan.

Aidan privi înspre Gervase, care acum împărțea premii câștigătorilor cursei de cai și monede celor care pierduseră.

— Ai făcut o alegere bună. E un om bun.

— Da, așa este, spuse ea zâmbind fericită.

— Am fost puțin îngrijorat – toți am fost. Țasta e și motivul principal pentru care am venit aici. Am vrut să-ți putem oferi sprijin moral în cazul în care ai fi avut nevoie. Dar nu a fost cazul, iar nouă nu ne pare rău că am venit. Poți fi fericită printre acești oameni, Morgan.

— Da. Știu că pot.

Aidan privi în depărtare și spuse:

— Ah, uitate-o pe Freyja. Îl învață pe Danny cum să încalțe cizmele de echitație. Mă întreb care dintre ei are de gând să intre în competiție. Ar fi bine să mă duc să aflu.

Imediat după ce fratele ei plecă de lângă ea, contesa o prinse de braț.

— Ai fost așa de ocupată încât nici nu ai apucat să dansezi, *chérie*. Vino să stăm jos pe terasă. Ți stă așa de bine în galben. Ai un aer proaspăt și primăvărat.

— Sper că sunteți foarte încântată de petrecerea pe care ați organizat-o, doamnă, îi spuse Morgan. Toată lumea pare că se simte extraordinar.

— Iar asta ți se datorează ție, *chérie*, îi reaminti contesa. Pentru tine și pentru Gervase am organizat totul. Pentru

logodna voastră. Toată lumea îl iubește la fel cum l-au iubit și înainte să plece. Și absolut toată lumea te adoră. Trebuie să începi să-mi spui *maman*, în locul mult prea formalului apelativ doamnă. Vrei să faci asta, *ma petite*?

— Da, *maman*, răspunse Morgan zâmbind, iar cele două se așezară la una dintre măsuțele de pe terasă și un lacheu le aduse imediat o tavă cu ceai și prăjituri.

Morgan își dădu seama că răzbunarea urma să fie mult mai îngrozitoare decât o plănuse. Dincolo de faptul că toată lumea ar fi aruncat vina pe ea, cum era și normal, dat fiind faptul că cei doi nu rupeau logodna de comun acord, gestul ei urma să-l umilească groaznic pe Gervase.

Iar ea pur și simplu nu-și mai dorea să facă asta.

Doamne, cu câtă naivitate se purtase! Își spuse ea. Ar fi trebuit să se oprească demult. Nu ar fi trebuit ca toată șarada asta să ajungă la astfel de proporții. Trebuia să se rezume la vizita de la Pickford House și la umilirea lui între patru ochi, obligându-l să îngenuncheze și să o ceară în căsătorie, iar apoi ea să-l refuze privindu-l cu dispreț. Toate astea ar fi fost de ajuns pentru a se răzbuna.

Dar ceea ce o determinase să continue era faptul că Gervase se așteptase la toate astea.

Și așa cum îi spusese și lui, încă nu terminase cu el.

Dar așa era oare?

Avea să termine vreodată cu el?

Însă acum nu avea timp să se gândească la lucrurile astea. Trebuia să converseze cu contesa și în scurt timp li se alăturară și Ema, împreună cu Freyja.

Sala de bal arăta și mirosea ca o grădină luxoasă, își spuse Gervase după ce intră înăuntru și aruncă o privire

în jur pentru a se consulta cu orchestra, ai cărei membri erau deja așezați pe locurile lor și își acordau instrumentele. Florile erau de diferite nuanțe de violet, de fucsia și de roz, și erau ornate cu ferigi și alte plante.

Decorațiile florale erau în primul rând meritul lui Henriette, care avusese mereu un ochi antrenat pentru culoare și design. Dar în seara aceasta se întrecuse pe ea însăși.

Venise la el în cursul dimineții, chiar înainte de micul dejun, după ce el tocmai se întorsese de la o plimbare. Îl luă prin surprindere, povestindu-i care fusese rolul ei în evenimentele petrecute cu nouă ani în urmă. Ba mai mult, se oferă chiar să părăsească reședința Windrush, dacă asta l-ar fi mulțumit, deși nu îi spusese unde ar fi putut să se ducă.

Reacția lui fusese la fel de surprinzătoare, și mai ales instinctivă: traversă încăperea și o luă în brațe, spunându-i să nu mai fie atât de gâsculiță, asigurând-o că venise timpul să lase trecutul în urmă și să își vadă de viața lor. Îi zâmbi apoi larg, în timp ce ea își șterse ochii cu o batistă.

— Și în plus, adăugă el, *maman* este decisă să se mute la Cherry Cottage după căsătoria mea. Îmi place să cred că vei vrea să mergi și tu acolo împreună cu ea.

— Da, Gervase, voi vrea, răspunse. Îți mulțumesc pentru generozitate.

După căsătoria lui.

Cherry Cottage era un conac de mici dimensiuni situat în afara satului, pe care tatăl său îl lăsase în arendă unui colonel în rezervă, acum decedat. Văduva lui se mutase și ea între timp.

Henriette nu îi explicase până la urmă care fuseseră motivele pentru care ea și Marianne îl ademeniseră și nici el nu întrebă. Nu nega faptul că îi venea greu să

se gândească la ele ca la un cuplu, mai ales după tot răul pe care i-l pricinuiseră, dar până la urmă viața lor privată le privea numai pe ele. În niciun caz nu era treaba lui.

Venirea familiei Bedwyn îl distrase, însă, de la gândurile sale obișnuite. Ambii bărbați erau îmbrăcați în negru, cu cămăși albe, în timp ce Freyja era îmbrăcată complet în negru, iar Eve în culoarea liliacului. Ochii lui se opriră asupra lui Morgan și nu se mai desprinseră. Aceasta arăta superb într-o rochie de satin argintiu, acoperită parțial cu o tunică asortată. Lanțuri argintii erau împletite în părul său prins și un medalion argintiu cobora elegant deasupra decolteului. Mănușile și evantaiul erau albe.

El purta același costum cu argintiu, gri și alb pe care îl purtase la picnicul din Pădurea Soignés. Ezitase în privința alegerii, din moment ce nici unul, nici altul nu simțea nevoia să-și amintească de noaptea aceea. Dar era un pariu pe care era dispus să îl accepte. A-ți înfrunța trecutul nu înseamnă să îl ignori. Asta nu ar rezolva nimic.

Spera – spera cu disperare – că-și vor putea accepta trecutul.

Se înclină în fața ei și îi duse mâna la buze pentru a i-o săruta. Morgan îi zâmbi bucuroasă, sub privirile ambelor familii.

— Dumnezeuule, zise Freyja, arătați superb împreună.

Oaspeții de afară începură să vină la scurt timp după aceea.

Gervase îi întâmpină alături de mama sa și de Morgan. Morgan îi mai cunoscuse pe toți înainte, însă impresiunea prin felul în care reținuse nume și detalii despre fiecare. Era evident că toată lumea o admira, nu numai datorită frumuseții sale sau faptului că era sora ducelui de Bewcastle, dar și pentru că era grațioasă și fermecătoare.

Răzbunarea ei, își spuse el, va fi într-adevăr colosală. Asta dacă nu va reuși să o convingă să renunțe.

Exact așa cum prezisese mama lui, sala de bal se umplu în mod plăcut după ce veni toată lumea – inclusiv Marianne Bonner împreună cu mătușa sa vârstnică, doamna Jasper – dar nu devenise în niciun caz aglomerată.

Dădu tonul dansului împreună cu Morgan, încântându-i pe cei prezenți cu un dans popular vioi. După aceea, fiecare dansă cu o serie de parteneri diferiți și luă cina la mese diferite. Se comportau conform protocolului, bineînțeles, dar chiar și conform regulilor stricte ale sezonului londonez, era permis să dansezi de două ori cu același partener. Iar Gervase vorbise în prealabil cu orchestra ca singurul vals al serii să fie cântat imediat după cină.

— *Chérie?* Se înclină spre mâna lui Morgan, în timp ce aceasta discuta cu un grup de vecine. Îmi permiți acest vals?

Fără să scoată o vorbă, tânăra își puse mâna pe brațul său și se lăsă condusă în centrul sălii de bai.

— Ești îmbrăcat la fel ca în pădurea Soignés, remarcă ea. Am crezut atunci că ai ales culori pastelate pentru a te diferenția de ceilalți bărbați care purtau redingote stacojii.

— Te-ai gândit bine, *chérie*. Cine ar vrea să se piardă în mulțime la propria sa petrecere?

— Sunt surprinsă că ai ales aceleași haine și în seara asta.

— Chiar ești? o întreabă, plecându-și capul mai aproape de al ei, anticipând primele acorduri muzicale. Și ești surprinsă că te-am invitat să valsezi cu mine? Ultima dată am dansat la balul surorii tale din Londra – eram singuri într-o anticameră. Și înainte de asta, la picnic.

Am fost atunci singuri pentru câteva minute sub privirile câtorva sute de perechi de ochi. Și chiar *mai* înainte de asta, am dansat la balul vicontelui Cameron, unde ne-am și întâlnit.

— Nici nu ar fi fost nevoie să îmi amintești, dar mă bucur că ai făcut-o. Va ușura lucrurile mâine sau poimâine, când Eve, Aidan, Freyja și Joshua vor pleca de aici, iar eu voi decide să plec împreună cu ei.

Muzica începu, iar Gervase o conduse încet în primii pași ai valsului.

— Vei face asta, *chérie?* o întreabă fixând-o cu privirea. Vei pleca împreună cu ei? Mă vei părăsi? Nu mă vei mai vedea niciodată?

— Știi că da.

Morgan își lăsă capul pe spate, dar nu își dezlipi ochii de ai lui. Gervase o strânse mai tare de talie și o învărti într-o piruetă, lungindu-și pașii în timp ce făcea asta.

Tânăra râse, plină de încântare.

Contele avusese grijă să îi spună maestrului de ceremonii ce melodii să cânte. Iar acum putea vedea din expresia ochilor ei că o recunoscuse pe cea care tocmai începuse. Era chiar melodia pe care dansaseră pentru prima oară.

Dansară în liniște, nedesprinzându-și privirea unul de la celălalt nici pentru o clipă. El o conduse printre alte cupluri, lent, apoi mai rapid, învărtind-o și rotind-o până când îi văzu obraji înroșindu-se și ochii scânteind.

Nu își vorbiră decât după încheierea muzicii.

— Te pricepi destul de bine la vals, Gervase, îi spuse Morgan lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp. La fel cum te pricepi și la alte lucruri. Ești un maestru al seducției și chiar mai mult. Ai jurat că mă vei face să mă îndrăgostesc de tine. Cred că la asta se rezumă totul de fapt. Exact ca prima dată. Ai vrut să mă

manipulezi, să mă îndepărtezi de la scopul meu și să mă învingi, chiar dacă va trebui să mă iei de nevastă pentru asta. Cronologic, sunt doar puțin mai mare decât eram în Bruxelles, la balul lui Cameron, dar ca experiență, am căpătat ani de zile. Uneori chiar simt că te urăsc.

— Ura este un pas înainte față de indiferența pe care o simțezi ieri, *ma chère*, răspunse el. Nu te-ai gândit nici odată că încerc să te fac să te îndrăgostești de mine *pentru că te iubesc*?

Morgan clătină agitată din cap și își puse mâna pe umărul lui, în timp ce orchestra reluă muzica.

— Voi pleca împreună cu fratele și sora mea, îi spuse ea din nou.

Din păcate, era foarte posibil ca ceea ce spunea să fie adevărat. Propria ei mândrie ar fi împiedicat-o să se răzgândească. La fel și maturitatea și precauția proaspăt descoperite. Fusesse foarte rănită, iar el oferea foarte puține argumente în apărarea lui. Oferea câte ceva, într-adevăr, însă nu prea mult.

Iar faptul că o iubea cu toată ființa sa nu îl ajuta prea mult.

Nu își mai vorbiră până la finalul seriei de melodii. Urmă un set de melodii populare, pe care, bineînțeles, nu îl putură dansa împreună.

— *Chérie*, spuse el, ai vrea să te plimbi cu mine după ce se termină toată asta?

— În seara asta? ridică ea din sprâncene. Unde? Afară?

— Afară, încuviință.

— De ce? Ca să mă poți seduce mai ușor? Ai înnebunit?

— Sunt doar disperat, *chérie*. Nu mi-a mai rămas mult timp și văd că ești hotărâtă să-ți calci pe inimă și să mă pedepsești părăsindu-mă. Haide să vorbim. Dă-mi

o ultimă șansă de a te face să te răzgândești. Îți dau cuvântul meu de gentleman că nu te voi atinge fără permisiunea ta. Acordă-mi șansa asta.

— Pe cuvântul tău de gentleman? îl întrebă cu blândețe, arcuindu-și sprâncenele. Dar nu este *nicio* șansă să mă răzgândesc.

Se încruntă și pentru o clipă Gervase îi putu citi în ochi ceva care să îi ofere speranță în ciuda cuvintelor sale – o îndoială, o vulnerabilitate, un strop de mister.

— Cu toate astea, oferă-mi șansa, o imploră.

Muzica se opri și celelalte perechi începură să se retragă de pe ringul de dans. Curând – în câteva momente, chiar – ar fi atras atenția prea mult asupra lor, dacă ar fi rămas unde erau. Iar el știa că dacă nu reușea să îi vorbească în seara aceea, o va pierde pentru totdeauna.

— Foarte bine, spuse Morgan. Dar este inutil.

Gervase îi zâmbi și îi oferî brațul.

22

Nu avea niciun rost, își spuse Morgan. Ziua aceea fusese o tortură pentru ea, din același motiv din care tuturor celorlalți le păruse atât de reușită. Fusesse o sărbătorire glorioasă a logodnei sale cu Gervase.

Era o logodnă pe care trebuia s-o desfacă poimăine, când Freyja și Aidan urmau să plece de la Windrush. Trebuia să-și întărească inima pentru a ține piept tuturor argumentelor contrare. Totuși, acceptase să-i acorde acel răstimp, în scopul de a încerca s-o convingă să se răzgândească. Și era mijlocul unei nopți răcoroase și înstelate, când tocmai valsaseră împreună, iar pe ea o biruiau emoțiile.

Era aproape sigură că știa și unde o ducea, deși nu voia să-i întrebe. N-avea să scoată o vorbă înaintea lui, iar Gervase părea mulțumit de tăcere, în timp ce mergeau. Morgan se așteptase s-o ia cu el pe iarbă, poate până la lac ori la pavilionul de vară, unde nu-i putea vedea nimeni de la ferestrele casei. Deși nu era nevoie să păstreze niciun secret, Gervase anunțase că ieșeau la o plimbare, iar Aidan, cu toate că-i privise aspru pe amândoi, remarcase că nu era deloc un lucru excepțional ca doi logodnici să-și ureze noapte bună departe de ochii iscoditori ai familiilor lor.

De ce luase pe ea o rochie de zi, comodă, când era învăluită într-o manta călduroasă, dacă se aștepta să urmeze doar o scurtă conversație în care Gervase ar fi încercat să-și folosească farmecul pentru a o convinge să rămână, iar ea avea să spună pur și simplu nu?

Se temea de propriile ei amăgiri de sine, de propriile sale slăbiciuni.

Gervase luase cu el un felinar fără niciun rost, căci luna și stelele luminau din plin. Dar, desigur, le era de mare ajutor, în anumite zone mai sălbatice, unde cerul era aproape acoperit de coroanele copacilor. O ținea de cot, ca s-o sprijine pe terenul denivelat. În rest, părea mulțumit să n-o atingă deloc.

Când ajunseră la grotă, după ce urcaseră câteva pante prin întuneric, doar la lumina felinarului, Morgan se înfuriase de-a binelea, nu atât contra lui, cât mai ales împotriva ei însăși. Nu-l cunoștea de-acum? Nu știa că-și folosea forța propriului farmec împotriva puterii voinței ei?

Sau... oare așa să fi fost? Se schimbase, după întoarcerea de la Bruxelles? Avea să facă prostia de a uita cum se purtase cu ea acolo, mai ales după Waterloo? I se frângea inima când își amintea acea săptămână de

tandrețe, când Gervase i se păruse cel mai drag prieten și chiar îi devenise amant. Totul fusese o înșelătorie, totul. Pur și simplu nu putea să uite.

Se întoarse spre el, când Gervase stinse felinarul; nu mai aveau nevoie, întrucât luna-i scălda în razele ei argintii, oglindindu-se strălucitoare și în apa râului.

— Cred, spuse ea, dându-și seama că se afla aproape în același loc unde stătuse culcată lângă el, cu câteva zile în urmă, că decorul de-aici ți se pare destul de romantic ca să mă faci să-mi pierd uzul rațiunii, nu?

Decorul era romantic, îngrozitor de romantic. Lumina lunii făcea să scânteieze șuvoiul de apă ce țâșnea din vasul heruvimului.

— M-am înșelat, așadar, *chérie*? o întrebă el, cu un oftat exagerat. N-o să fie atât de ușor?

Oftatul avu cel mai mare efect. Chiar nu putea să ia nimic în serios? Era atât de sigur de ea? Dar nici nu-i păsa?

— Nu va fi *posibil*! strigă ea, strângând pumnii pe lângă trup. Nu înțelegi, Gervase? Ești chipeș, atrăgător și plin de farmec. Sigur că așa ești. Ar fi o prostie să neg. Din cauza asta m-am îndrăgostit de tine la Bruxelles, deși știam că erai și un aventurier și un fante. Așa am ajuns la o asemenea indiscreție, la balul lui Freyja, ceea ce m-a făcut să mă culc cu tine aici, acum câteva zile. Dar cunosc și cinismul, ura, calculele cu sânge rece, de care ești capabil. Știu că am fost victima ta până la balul lui Freyja, poate chiar și până în momentul de față. Cum te-aș putea crede când spui că mă iubești, că vrei cu adevărat să te însori cu mine? Cum să cred un lucru din tot ce-mi spui? Cum să mai am vreodată *încredere* în tine? Putem foarte bine să ne întoarcem în casă, fără s-o mai lungim, și să ne culcăm. Când familia mea pleacă de aici, am să mă duc și eu. Te voi părăsi și te voi uita.

Gervase se rezemase de peretele din piatră al intrării în grotă. Își ținea brațele încrucișate la piept.

— *Chérie*, spuse el încet, ai acceptat să-mi mai dai o ultimă șansă de a te convinge să nu mă părăsești, să nu-mi frângi inima.

Chiar și acum, încă mai putea s-o atâțe. Cum ar fi putut ea să-i *frângă inima*? Era cu puțință s-o iubească atât de profund? Nu avea curaj să creadă. Îi era frică să spere.

Detesta faptul că avea doar optsprezece ani. Îl *ura*.

— Foarte bine, răspunse ea, privindu-l cu toată trufia de care era în stare. Vorbește. Dar ai să-ți pierzi timpul.

Se întoarse și făcu câțiva pași, printre flori, punându-și o mână pe aripa de piatră rece a heruvimului.

— Nu-mi pot nega vinovăția, *chérie*, spuse Gervase. Deși frumusețea ta a fost cea care mi-a atras la început atenția, identitatea ta m-a determinat să vreau să te cunosc. Aveam intenții răutăcioase, și am *cauzat* lucruri rele. M-am folosit de tine cu răceală și nepăsare, ca să-l irit pe fratele tău.

Încă o mai durea să-și amintească acel picnic din pădure și să știe că nu fusese doar un simplu flirt extravagant și scandalos din partea lui, ci chiar o revărsare de ură calculată.

— Dar îmi plăceai, continuă el, și am început să-mi dau seama, poate prea târziu, că erai mai mult decât doar sora lui. Nu trebuia să te amestec în ceva ce ne privea numai pe el și pe mine. Dar n-am nicio scuză. Sunt vinovat și mi-e foarte rușine.

Morgan întinse o mână, ținând-o câteva momente în torentul de apă care ieșea din vas. Dar era rece. Își retrase mâna între faldurile mantiei, ștergându-și-o. Încerca să se gândească la banalități: cu ce să se îmbrace la plecarea spre casă, dacă să-și ia cu ea sau nu vopselele cele noi, dacă să se ducă în Leicestershire,

Oxfordshire sau Cornwall... ori dacă să meargă pur și simplu la Lindsey Hall și să-și petreacă vara cu Wulfric.

— Când te-am văzut la balul ducelui de Richmond, spusese Gervase, am stat departe de tine, *chérie*, până te-am văzut rămânând singură, după ce toți ofițerii plecaseră. Arătai necăjită și părăsită. Păreai să ai nevoie de o mângâiere. Așa că m-am dus să te ajut cum puteam. M-am dus fiindcă tu erai *tu*, nu pentru că erai sora lui. Nici măcar nu m-am *gândit* la asta.

— Era deja prea târziu, răspunse Morgan, lăsându-și capul în piept, cu ochii închiși.

— Și apoi, urmă el, peste câteva zile, te-am văzut la porțile Namur, cu mult timp după ce crezusem că plecaseși, murdară, răvășită, roșie în obraji și frumoasă, îngrijind un soldat care-și pierduse un picior. Din acel moment, de-atunci și până am ajuns împreună la Harwich, pentru mine ai fost Morgan Bedwyn, și am ajuns să te plac, să te admir, să te respect și chiar să te iubesc, deși nu cred că mi-am dat seama decât mai târziu. În zilele acelea, nu mai erai sora ducelui de Bewcastle, *chérie*. Erai tu însăși și, fără ca măcar să-mi dau seama, ai devenit centrul lumii mele, iubirea inimii mele. Când ai venit în odăile mele, în seara aceea, nu trebuia să las ca îmbrățișarea noastră să ajungă așa departe, dar te iubeam și nu mă puteam gândi la nicio altă cale de a te avea lângă mine, de a-ți alunga durerea. Nici nu mi-am dat seama că era iubire, decât mai târziu, dar asta era. Sunt vinovat de tot ceea ce se întâmplase înainte, *mon amour*, dar nu și de cele întâmplate în acele zile. Eram prietenul tău și, în cele din urmă, am devenit și amantul tău.

Morgan reveni grăbită spre el, călcând peste flori. Pumnii i se încleștaseră din nou.

— Minți! strigă ea. Mă minți. Nu face asta, Gervase. N-o face. Nu suport. Și cu balul lui Freyja cum rămâne?

Dacă după Waterloo m-ai iubit, dacă-ți părea rău pentru felul cum te folosești de mine, de ce-ai făcut ceea ce-ai făcut *acolo*? Nu pot avea încredere în nimic din ce spui. Nu pot avea încredere în *tine*.

Începuse să plângă, cu sughițuri zgomotoase, chiuite, și-și căută pe dibuite o batistă. Nu putea suferi plângăcioșii. Niciodată nu fusese una dintre ei.

Gervase rămase cu brațele încrucișate la piept.

— Aș vrea să pot spune că și atunci am fost la fel de nevinovat cum fusesem la Bruxelles, după Waterloo, zise el. Dar nu pot. M-am dus la Londra ca să te cer în căsătorie, însă n-am să susțin că aveam în minte numai iubirea pentru tine, când m-am confruntat cu Bewcastle, în biblioteca lui de la Bedwyn House. Cred că nici chiar atunci nu-mi dădeam seama că ceea ce simțeam era iubire. Voiam să-i văd furia și s-o savurez. Iar după aceea nu m-am putut gândi decât la căile pe care îl puteam sili să-mi permită să-ți prezint omagiile mele. Abia când a fost mult, mult prea târziu, am înțeles adevăratul motiv: nu era acela de a-l răni, ci faptul că nu suportam să te pierd. S-a întâmplat în camera aceea mică, la balul surorii tale, când voisem doar să dansez cu tine, dar m-am pomenit sărutându-te. Atunci am înțeles, fulgerător, că trebuia să te duc de-acolo până nu izbucnea scandalul. Însă chiar în timp ce-mi ridicam capul, eram conștient că Bewcastle stătea în ușă, iar ceilalți invitați, opriți în spatele lui sau doar trecând, ne priveau și ei. Așa că era prea târziu ca să găsesc un mod onorabil de a-ți face curte și a te cuceri.

Morgan își lăsă capul în piept, acoperindu-și fața cu amândouă mâinile.

— Și astfel, continuă el, am ajuns la capătul singurului fel în care mă pot apăra, unul jalnic, în cel mai bun caz. Nu-ți pot cere să mă ierți, *chérie*, ar fi prea simplu și prea

superficial. Nu merit iertarea. Pot doar să te asigur – din nou, un lucru prea simplu și superficial, teamă mi-e – că te iubesc din toată inima și mi-aș petrece viața iubindu-te și fiindu-ți prieten, dacă aș putea. Numai tu poți decide *dacă* mă ierți sau nu. Sau dacă vei avea încredere în mine.

Îndepărtându-se de salcie și de heruvim, Morgan se duse pe malul râului. Peisajul se întunecă dintr-odată, și ridicând privirea văzu că un norișor acoperise luna. Însă chiar în timp ce se uita în sus, acesta pluti mai departe, lăsând ca fața să-i fie iar scăldată în lumină.

Îi spusese că trebuia să-și ierte tatăl, altfel urmând să fie pentru totdeauna împovărat de întunecimea urii.

Îi spusese că trebuia să le ierte pe Marianne și Henriette, altfel având să fie strivit pe vecie de durerea cumplită pe care i-o cauzaseră.

Știa că trebuia să-l ierte pe Wulfric – la fel cum știa că și Wulfric trebuia acum s-o ierte pe Marianne.

Ura, ranchiuna, erau otrăvuri ucigătoare pentru suflet.

Prin urmare, și ea trebuia să-l ierte pe Gervase. Dar era iertarea de ajuns? *Putea* să aibă încredere în el?

Însă nu putem trăi *mereu* fără încredere. Ce rău nemăsurat ne-am face, dacă am privi-o pe fiecare persoană din viața noastră cu suspiciune cinică...! Și știa că era și ea în pericol să devină astfel. Până nu demult, fusese îngrozitor de naivă. Urma acum să cadă în extrema cealaltă? Avea să se apere de orice dureri – și, cu acest prilej, să-și refuze fericirea prezentă și viitoare?

Acele ultime zile de la Bruxelles fuseseră *reale*.

Gervase o plăcuse, o admirase și o respectase. Îl căutase pe Alleyne, de dragul ei. Făcuse dragoste cu ea fiindcă dorise să-i împărtășească durerea și s-o consoleze. Îi fusese prieten. Și amant.

Totul fusese real.

Când se întoarse să-l privească, văzu că stătea în același loc unde-l lăsase.

Își jurase să nu fie slabă.

Dar neînduplecarea nu era tot o formă de slăbiciune?

Reveni spre el, încă nesigură ce-avea să spună – așa că nu spuse nimic. Se apropie până-și putu ascunde fața în faldurile complicate ale eșarfei de la gâtul lui, simțindu-i căldura și forța trupului și a coapselor.

După câteva clipe, îi simți un braț cuprinzând-o ușor, în timp ce mâna cealaltă o mângâia pe cap. Peste alte câteva momente, îi simți obrazul rezemându-i-se pe creștet.

— Îmi pare rău, Morgan. Of, ce nepotrivite sunt cuvintele... Îmi pare așa de rău, așa de rău, *ma chère*...

— Dacă nu mă vedeai la balul de la Cameron și nu descopereai că eram sora lui Wulfric, spuse ea, fără să ridice fața, nu ne-am fi cunoscut niciodată, Gervase. Și așa fi detestat așa ceva.

Întorcând capul, o sărută pe creștet.

— Am încredere în tine, mai spuse Morgan. Chiar am.

O sărută din nou – blând și cald – și-l sărută și ea, cu tot dorul cuiva care s-a oțelit să respingă ceea ce iubește și a descoperit că, la urma urmei, sacrificiul nu e necesar. Apoi o strânse foarte tare în brațe, înainte de a-i da drumul. Se desprinsese de peretele grotel, îi luă ambele mâini într-ale lui și se lăsă într-un genunchi, pe iarbă.

— Morgan... murmură el, privind-o. Te iubesc pentru tot ceea ce ești și ce vei deveni. Te admir ca femeie și ca persoană. Te prețuiesc ca prietenă. Îți iubesc inteligența, viziunea artistică și intuiția cu privire la viață și spirit. Ca amantă, te ador. Ți-aș ocroti libertatea o viață întreagă, dacă m-ai lăsa. Și ți-aș oferi în schimb

tot ceea ce este adevărata mea esență. Îmi faci cinstea de a te mărita cu mine?

Era cumplit de teatral – și miraculos, zdrobitor de romantic. Nu spusese nimic despre posesiune, despre neputința de a trăi fără ea, nimic care s-o oblige, pe lângă angajamentul marital propriu-zis. Și pe lângă iubire, ale cărei obligații puteau însemna libertate numai dacă era iubire adevărată.

— Da, răspunse ea.

Poate ar fi trebuit să spună mai mult. Poate ar fi trebuit să spună ceva potrivit cu ceea ce-i spusese el. Dar pieptul și gâtul o dureau de lacrimi încă nevărsate și, cumva, acel cuvânt scurt conținea tot ceea ce era de spus.

Da, avea să-i fie prietenă. Da, avea să-i fie amantă. Da, avea să-i fie soție. Împreună, urmau să caute compania și uniunea fizică și bucuria – și împreună aveau să-și cultive și să-și prețuiască unul altuia unicitatea și libertatea.

Gervase se ridică în picioare, o cuprinse de talie, o săltă de la pământ și o învârti, dându-și capul pe spate și urlând la lună. Râzând, Morgan își lăsă și ea capul pe spate.

Era un răs purificator, din adâncul inimii, care-i readucea comoara tinereții – deși fu oprit destul de curând, cu un sărut.

— Sper că ai adus cu tine ceva ca să aprinzi din nou felinarul, spuse ea după un timp. Se înnorează. Va fi foarte întuneric, la întoarcere.

— Atunci, soluția e una singură, *chérie*: vom rezolva problema stând aici până se luminează de ziuă.

— Dar e frig, protestă Morgan.

— Nu pentru multă vreme. Dragostea e fierbinte, și am de gând să fac dragoste cu tine – probabil toată noaptea, sau cât a mai rămas din ea. Deși azi-dimineață mai

nutream foarte puține speranțe, înțelegi, nu mi le pierdusem chiar de tot. Așa că m-am pregătit pentru ceea ce speram că urma să fie finalul micii noastre discuții private – *dacă* te puteam convinge. Am adus încă din zori câteva pături, înainte să se scoale cineva, și le-am pus în grotă. Acum sunt acolo.

Morgan deschise gura să vorbească, indignată – dar Gervase mișcă din sprâncene, apoi afișă o mutră plo-uată, făcând-o să izbucnească iar în râs, în timp ce-l cuprindea cu brațele pe după gât.

— Probabil că nu la asta se gândea Aidan când mi-a permis să ies aici pentru a-mi lua rămas-bun de la tine, spuse ea.

— Ei, aici aş pune prinsoare că te înșeli. Numai un prost nu mi-ar fi ghicit gândul, și nu cred că lordul Aidan Bedwyn e un om prost.

Era o idee surprinzătoare pentru Morgan. Oare cuplurilor logodite chiar li de îngăduia o asemenea libertate?

Dar Gervase scotea deja un vraf de pături din grotă și întindea una dintre ele pe iarbă. Apoi, mișcă iar din sprâncene spre ea, deschizându-și brațele.

Era o noapte răcoroasă, aproape rece, și folosiră păturile, deși numai pentru scurte răstimpuri, când își trăgeau respirația și lăsau lumea să încetinească iar la viteza ei normală pe axă, cum spunea Gervase. În restul nopții, până se iviră zorile la răsărit și chiar puțin mai târziu, făcură dragoste fierbinte, viguros, vesel, și le-ar fi fost cald și dacă pluteau pe un aisberg, în apele arctice – tot după cum spunea Gervase.

Se strecurară înapoi în casă la scurt timp înainte de a se trezi servitorii. Morgan îi auzi chiar în timp ce adormea.

23

Morgan ajunse prima la parter. N-ar fi trebuit să se îmbrace atât de devreme. Chiar era ridicol să-și imagineze că îmbrăcatul putea dura mult mai mult decât de obicei, numai fiindcă aceea era ziua nunții sale. Dar poate că nici nu-și imaginase așa ceva. Pur și simplu nu mai avusese răbdare. Era atât de surescitată și nervoasă, încât se temea să nu vomite, dacă mai stăruia mult cu gândul la semnificația momentului.

Ar fi trebuit să rămână în camera ei de toaletă. Ținea minte cum, anul trecut, când Freyja se logodise cu Joshua, toate se adunaseră în camera ei ca să comenteze felul cum arăta, să-i ureze bucurie, s-o îmbrățișeze înainte de a pleca la biserică, să se poată așeza în liniște înainte de a sosi și ea cu Wulfric.

Dar acum era jos, singură, cu excepția unui lacheu tăcut care, la vederea ei, își pierdu un moment cumpătul și fu cât pe ce să-i zâmbească. Holul cel mare de la Lindsey Hall, care fusese conservat ca sală medievală de ospete, era unul dintre locurile ei favorite din întreaga lume. Își trecu mâinile peste lemnul neted al mesei mari și vechi, în timp ce o ocolea, privind stindardele, blazoanele și armele de pe pereți.

Imensitatea a ceea ce i se întâmpla o izbi ca un berbec în burtă. După acea dimineață, Lindsey Hall n-avea să mai fie casa ei. A lui Wulfric da, dar nu și a ei. De-acum încolo, ea n-avea să mai fie niciodată Morgan Bedwyn. Urma să mai vină acolo doar în vizită – ca lady Morgan Ashford, contesă de Rosthorn. Se cutremură și, o clipă, se întrebă dacă nu cumva avea să vomite într-adevăr. Nu-i ajuta nici faptul că, foarte probabil, purta în pântec un copil. Menstruația, care ar

fi trebuit să-i vină încă de două săptămâni, nu dădea niciun semn.

Wulfric intră în hol dinspre galeria menestrelilor și, la vederea ei, înălță din sprâncene. Se opri chiar, ca s-o vadă mai bine, ridicându-și lornionul la ochi.

— Răpitor, murmură el încet – o declarație complet neașteptată din partea lui.

Morgan se hotărâse să poarte broderie albă cu levănțică în jurul poalelor și al mânecilor, și panglici de aceeași culoare pe marginile bonetei și la talia înaltă a rochiei. Levănțică, în amintirea lui Alleyne, pentru care vărsase lacrimi în seara trecută, după ce se culcase. O durea inima să-și dea seama cum mergea viața înainte, după moartea cuiva drag, ca și cum încă ar mai fi trăit. Atâta numai că, dacă Alleyne ar fi trăit, nici ea n-ar mai fi rămas la Bruxelles și cele de-acum nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

— Și astfel, o dau vesel pe ultima membră a familiei mele, cuiva care crede că are mai multă nevoie de ea decât am eu, nu-i așa? remarcă Wulfric.

Avea o dispoziție stranie. Când avusese *nevoie* Wulfric de oricare dintre ei? Și totuși, lui Morgan îi trecu dintr-odată prin minte că de-acum încolo avea să locuiască numai el acolo. Oare avea să se simtă singur? Era Wulf capabil de asemenea sentimente?

Străbătu grăbită spațiul care-i despărțea și-l cuprinse impulsiv cu brațele, cam la fel cum făcuse la Harwich.

— O să-ți șifonezi rochia, spuse el, cu obișnuita lui trufie rece, îndepărtând-o ușor – dar numai după ce o îmbrățișase atât de strâns, încât mai se sufocă.

Era gata să plângă. Îi venea să urle de durere – după el, după Alleyne, după tristețea de a fi trebuit să crească și să-și dea seama să schimbarea făcea parte din însăși natura vieții, că nimic nu era permanent și

imuabil. Dar, înainte de a face un lucru atât de ciudat și stânjenitor, în hol apăru Rannulf, la braț cu bunica lor, care arăta foarte plăpândă, deși insistase să vină la nuntă tocmai din Leicestershire. Era și Judith cu ei, iar Eve, Aidan și copiii îi urmau. Becky se repezi pe lângă ei, spre Morgan.

— Ce drăguță ești, mătușă Morgan! exclamă ea. Și eu o să-mi fac haine de mireasă ca ale tale, când am să cresc!

— Puteam fi siguri că Morgan va apărea prima la propria ei nuntă, comentă Freyja, intrând în hol împreună cu Joshua, după toți ceilalți.

— Ne-am dus în camera ta de toaletă, dar păsărica zburase, zâmbi Joshua.

— Bine că n-ai fugit tocmai până la biserică, Morg, spuse și Rannulf. Probabil ai fi ajuns acolo înaintea lui Gervase, iar familia noastră n-ar fi putut supraviețui unei asemenea dizgrații.

— Arăți fermecător, Morgan, draga mea, o felicită bunica lor. Vino și dă-mi un sărut.

Apăruseră și mătușa și unchiul Rochester.

— Și pe urmă, trebuie să plecăm toți la biserică, mai puțin Morgan și Wulfric, spuse mătușa Rochester, cu vocea ei stridentă dintotdeauna, care reușea cumva să capteze atenția unei întregi adunări de Bedwyni. Ar fi la fel de rușinos, Rannulf, și dacă am ajunge după Rosthorn.

Aproape la fel de repede cum intraseră în hol, dispărură din nou, deși toți stărniră mânia mătușii lor îmbrățișând-o mai întâi pe Morgan – Rannulf destul de brutal. Judith avea lacrimi în ochi.

Totul era real, își spuse Morgan în timp ce se întorcea să-l privească pe Wulfric, care stătea tăcut, sever și elegant, în haine negre și cămașă albă.

Era ziua nunții ei.

În timp ce o privea pe Morgan venind spre el, la brațul lui Bewcastle, prin naosul bisericii, incredibil de frumoasă, în alb cu accente de levănțică, lui Gervase i se părea fiecare moment din ultimii nouă ani și ceva meritase să fie trăit, numai ca să ajungă acum aici.

Ce șanse erau ca lucrurile să se fi întâmplat altfel? Foarte posibil, s-ar fi însurat cu altă femeie, în urmă cu câțiva ani. Și chiar dacă n-o făcea, poate că n-ar fi observat-o pe lady Morgan Bedwyn, în primăvara aceea. Ba nu — sigur ar fi observat-o, așa cum se întâmplase în sala de bal a lui Cameron. Dar poate că n-ar fi abordat o fată atât de tânără, abia ieșită din școală. Iar dacă totuși o făcea, fără niciun motiv de a o atrage, poate n-ar fi determinat-o pe ea să-i acorde mai mult decât o atenție trecătoare.

Ciudat, cum le potrivea viața pe toate...

Ochii ei nu-l slăbeau o clipă, iar în ei străluceau căldura, iubirea și nerăbdarea. Prin ce miracol îl iertase? Gervase zâmbi și, uitând de prezența lui Pierre lângă el, de biserică, de rudele și prietenii care o umpleau, n-o mai văzu decât pe ea.

Iubita lui, Morgan.

Sfârșitul acelui lung și dificil curcubeu.

Bewcastle îi scrisese chiar în ziua când primise scrisoarea lui Marianne. A lui fusese scurtă și la obiect, dar îl asigurase pe Gervase că era mulțumit de explicațiile ei și recunoștea că interpretase complet greșit cele văzute cu nouă ani în urmă. Mai menționase și broșa, pe care sincer nu-și amintea s-o fi ridicat de jos, punând-o pe masă, înainte de a ieși din cameră, deși trebuia s-o fi făcut, devreme ce Marianne recunoscuse că nu fusese furată niciodată.

Capătul curcubeului era într-adevăr dulce și orbitor, în valul de bucurie pe care i-l dăruia, când se întoarseră amândoi, el și Morgan, cu fața spre preot.

— Dragii mei... Începu acesta.

Și apoi, aproape înainte ca Gervase să poată înțelege exact ce anume i se întâmpla, înainte de a începe să se concentreze, același glas îi declară soț și soție.

Zâmbetul ei era orbitor.

Al lui, simțea, era amestecat cu lacrimi. Fuseseră atât de aproape, amândoi, să dea greș...

Semnară în registru, ieșiră împreună din biserică, în mijlocul unei mări de chipuri zâmbitoare, ajunseră la soare, sub o ploaie de petale și ovații din partea clanului Bedwyn, a propriilor lui cumnați și a câtorva nepoate. Se înapoiară la Lindsey Hall într-o caleașcă deschisă, cu panglici colorate și cizme vechi legate în urmă, ținându-se strâns de mână, privindu-se în ochi ca doi idioți buimăciți, și pierzându-se într-un sărut prelung și cald de îndată ce satul se făcu nevăzut în urma lor.

— Fericită? o întrebă el.

— Fericită, îi zâmbi Morgan. Ultima lună a părut să nu se mai sfârșească.

Atât de mult timp stătuseră despărțiți. Morgan se întorsese la Lindsey Hall după două zile de la bal, ca să se pregătească pentru nuntă și să aranjeze totul. Gervase rămăsese la Windrush. Abia în ajun ajunsesese aici. Locuise împreună cu familia lui, la Alvesley Park, cale de câteva mile distanță, invitați fiind de contele și contesa de Redfield și de viconteles Ravensberg, cu soția și fiul acestuia.

— Ani și ani, fu el de acord. Cea mai lungă despărțire pe care va mai trebui s-o îndurăm, câte zile vom avea, îți jur, *chérie*. Noaptea noastră de păcat n-a avut consecințe? o mai întrebă, zâmbind și mișcând din sprâncene, la amintirea nopții pasionale din fața grotiei.

Morgan îl privi cu o undă de gravitate în ochii ei mari și frumoși.

— Ba cred că a avut, răspunse ea.

— Ce? exclamă Gervase, strângându-i ambele mâini într-ale lui. A avut?

Pe fața ei îmbujorată se lvi un zâmbet vag. Dacă înaintea ei arătase frumoasă, acum nu mai existau cuvinte care s-o poată descrie.

Ajunseseră foarte aproape de casă. Numai o grădină circulară de flori, cu o fântână mare în mijloc, se mai afla între trăsura lor și terasa din fața intrării. Și, ce să vezi, lângă ușă stătea un om – un gentleman singur. În treacăt, Gervase se întrebă dacă era cineva care nu fusese invitat la nuntă sau o persoană care plecase mai devreme, călărind la galop până acolo.

Dar, la drept vorbind, în acel moment puțin i-ar fi păsat dacă toți servitorii, grădinarii și grăjdarii din slujba lui Bewcastle stăteau aliniați pe terasă ca să-i întâmpine. Era un om proaspăt căsătorit și tocmai descoperise că avea să fie și tată.

— *Chérie*, spuse el, aplecându-și capul lângă al ei. *Mon amour... Ma femme...*

— Sunt atât de fericită, Gervase, spuse Morgan, încât nu-mi găsesc cuvintele.

— Nici nu e nevoie, o asigură el, sărutându-i cu delicatețe buzele. Uneori, există moduri de a comunica mai bune decât cuvintele, *chérie*.

Și începu să-i arate, strângând-o în brațe și sărutând-o pe îndelete, în timp ce ea îi cuprindea gâtul.

Gentlemanul singuratic de pe terasă privea cum trăsura – aranjată vizibil pentru o nuntă – ocolea fântâna și se apropia de trepte, în timp ce mirele și mireasa, pierduți unul în brațele altuia, uitau de toți și toate.

Sfârșit

TRUSTUL EDITORIAL ORIZONTURI

CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI

CARTEA PRIN POȘTĂ

Puteți primi cartea dorită chiar în momentul apariției, cu o reducere substanțială de preț, prin comandă, la adresa noastră: B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20, sector 4, cod 040128, București. Tel.: 317 7679; 0744 531 333; fax: 317 76 78; e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro; www.editura-orizonturi.ro.

Cititorii care solicită carte prin poștă devin automat membri ai CLUBULUI CĂRȚII ORIZONTURI, beneficiind de următoarele facilități:

1. Editura suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate (comandă de minimum 100 de lei). În termen de o săptămână de la primirea comenzii, solicitantul va primi prin poștă cărțile dorite cu plata ramburs.
2. Reducerea prețului de vânzare cu: 15% pentru fiecare comandă de minimum trei cărți, 20% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 25% la comenzile de cel puțin 10 cărți. Ofertă valabilă pentru toate cărțile cu excepția celor de la "ofertă specială" al căror preț rămâne nemodificat.
3. Livrarea cărților cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărțile în curs de apariție.
5. Asigurarea gratuită a materialelor informative: cataloage și liste de apariție.
6. Editura își rezervă dreptul de a actualiza prețurile.

OFERTA SPECIALĂ

REDUCERI INCREDIBILE ale prețurilor unui număr de peste 250 de titluri valoroase ale unor autori celebri, cărți de cultură generală, știință, biografii celebre, beletristică, titani ai literaturii universale etc.

Alegeți cartea preferată de pe site-ul
www.editura-orizonturi.ro